

# สารบัญ

## บุคคลกับสถานการณ์

คนที่จากไป/หอมเสม พริ่งพวงแก้ว.....๒๑

คนที่ถูกลืม/วีระ-ราตรี ในศาลเขมร.....๕๐

## ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

พระดีในสังคม/สมณะเสียงศิลา.....๗๕

การเริ่มต้นง่าย.....๘๒

## ธรรมะสำราญ

เปลี่ยนแปลงไม่ได้ การเมืองใหม่.....๑๔

ขาดก/โลกนักษัตรมีภัย.....๒๙

เมตตา ภาวนา สู้สัมมาทิฏฐิ.....๓๖

สมาธิแบบฤๅษีตีจริงหรือ?.....๔๐

## ปกิณกะ

บทวิจารณ์/สิทธิเสรีภาพตามหลักฯ.....๓

รอบบ้านรอบตัว/เปิดโลกพิสดาร.....๙

ฝนหลวง.....๔๓

อบายมุขโลกยุคโลกดิจิทัล.....๕๖

เก็บจาก น.ส.พ./ยิงปืนทีเดียวได้นกสองตัว..๕๙

ถ้อยคำสิริมงคล/ศีล ๕ ต้องถือ.....๖๔

คุณค่าสาระ/ศิลปะการฟังการอ่าน.....๖๖

รับเชิญ/บุญญาฤๅษหมายเลข ๔.....๗๐

You've got mail.....๘๕

เรื่องสั้น/โม.....๘๘

เรื่องจริง/ตื่นเทิดโคกนุแม่เมื่อย.....๙๕



# ๑๑๒๒

ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๑๔๖

พ.ศ.-ส.ศ. ๒๕๕๔

เจ้าของ : สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม

๖๓/๓๐ ถ.นวมินทร์

คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๕๐

โทร. ๐-๒๓๓๗๕-๕๖๓๑

www.asoke.info

E-mail : dokya@hotmail.co.uk

บรรณาธิการ : ธนธรรม อโศกตระกูล

กองบรรณาธิการ : น้อมคำ สบพงษ์ สุชัย

พักตะวัน วิสุทธ ปานปั้น จันทนา

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์บุปผาธรรมสันติ

๖๓/๑ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๕๐

E-mail : thatfah2520@yahoo.com

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : เรือตรีเชมตัน เลิศบุญชัย

จำนวนพิมพ์ ๒๕,๐๐๐ เล่ม



COVER

คนดีของสังคม

‘นับวันก็จะเหลือ

น้อยลงเรื่อยๆ’

วัตถุประสงค์ในการจัดทำ “ดอกหญ้า”

\* เพื่อยังความเป็นภราดรภาพ

และสามัคคีธรรมให้เกิดในหมู่สมาชิก

\* เพื่อเสริมสร้างสติปัญญาและให้ตระหนัก

ถึงคุณค่าสาระของหลักธรรมในศาสนา

ในส่วนที่จะนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตและสังคม

## บทกวี-สงบจากกอง บ.ก.

เนื่องจากบริษัท ‘ฟ้าวัย’ ผู้จัดทำวารสารดอกหญ้ามีพนักงานจำนวนไม่มาก อีกทั้งเป็นอาสาสมัคร จึงทำให้เกิดความซุกซลักและล่าช้าเมื่อมีงานเร่งด่วน ที่ประชุมจึงเสนอให้ดอกหญ้าปรับขนาดของหนังสือเพื่อให้ง่ายต่อการเก็บเล่ม เพราะเราพิมพ์หนังสือแต่ละเดือนเป็นหมื่นเล่ม ซึ่งส่วนใหญ่เป็นหนังสือกึ่งนิตนทานการที่แจกจ่ายไปตามห้องสมุด สถานที่ราชการและผู้สนใจ นอกจากนี้เราจะใช้กระดาษปอนด์ในการพิมพ์ทั้งเล่มด้วย

เป้าหมายของท่านผู้ริเริ่มวารสารดอกหญ้าคือ ต้องการทำหนังสือดีมีสาระ เพื่อแจกจ่ายให้ทั่วทุกมุมเมือง ดังนั้น ไม่ว่าขนาดหรือรูปแบบของหนังสือดอกหญ้าจะเป็นอย่างไร ก็ยังเป็นหนังสือเพื่อการปฏิบัติธรรมโดยแท้

การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ กอง บ.ก.เองก็ได้เรียนรู้ถึงการปฏิบัติธรรมจากใจห้อยนี้ด้วย

ต่อไปเป็นข่าวเก็บตกจากต่างประเทศ สืบเนื่องจากการจลาจลที่อังกฤษในเดือนสิงหาคมที่ผ่านมา ซึ่งเป็นการจลาจลที่เกิดขึ้นตามหัวเมืองใหญ่ๆ ๗-๘ แห่ง รวม ๔ วัน มีการเผาร้านค้า ขโมยทรัพย์สินในร้าน ทำร้ายเจ้าหน้าที่ ฯลฯ นักวิเคราะห์สาขาต่างๆ ก็พากันทอล์กโชว์ทางโทรทัศน์ว่า สาเหตุที่แท้จริงเกิดจากอะไร ที่แน่ๆ คือไม่ใช่การเรียกร้องหาประชาธิปไตย เจ้าหน้าที่ตำรวจได้กวาดล้างจับกุมผู้ก่อเหตุได้ประมาณ ๓,๐๐๐ กว่าคน หลังจากเกิดเหตุได้ ๓ วัน

งานนี้ไม่มีการปล่อยตัวจนกว่าจะถูกนำขึ้นศาล ทางศาลทำงานทันทีที่เจ้าหน้าที่นำตัวผู้ต้องสงสัยมาดำเนินคดี โดยผู้พิพากษาทำงานในวันอาทิตย์ด้วยเพื่อให้ทุกอย่างสำเร็จรวดเร็วขึ้น เนื่องจากเป็นกรณีฉุกเฉิน พิเศษและเป็นความผิดร้ายแรง ที่ผ่านมาหลายร้อยคนถูกตัดสินจำคุกไปแล้ว

ส่วนผู้เผาสถานที่หรือร้านค้าจะถูกตัดสินลงโทษในบทลงโทษสูงสุด แกมมีรูปประจานทางโทรทัศน์อีกด้วย หลายๆ คนคงเสียชีวิตที่ไม่ได้เกิดที่เมืองไทย เพราะที่นี้เผาแล้วจะได้รับค่าชดเชย ส่วนผู้สั่งดำเนินการเผา ก็จะได้เป็น ส.ส. นะค้า...



บทวิจารณ์

ฟ้าเมือง นวศินฟ้า



มโนทัศน์เรื่อง “สิทธิเสรีภาพ” เป็นหัวใจสำคัญของลัทธิทางการเมืองแบบประชาธิปไตย ในประเทศตะวันตกที่มีรากฐานมาจากอารยธรรมยิว-คริสเตียน ได้มีนักคิดที่ช่วยอธิบายเชื่อมโยงความหมายของ “สิทธิ” เข้ากับหลักคิดทางด้านศาสนาของสังคม ทำให้ “ประชาธิปไตย” กับ “จริยธรรม” ของสังคมที่ยึดโยงอยู่กับศาสนาของชาติเหล่านั้นกลมกลืนไปด้วยกันได้ เช่น อธิบายว่า “สิทธิ” คือคุณสมบัติสำคัญที่พระเจ้าประทานให้กับมนุษย์ สิทธิจึงมีความ “ศักดิ์สิทธิ์” อันมนุษย์พึงจะต้อง “เคารพในสิทธิของตนเอง” รวมถึง “เคารพในสิทธิของผู้อื่น” (ซึ่งก็มาจากการประทานของพระเจ้าเช่นกัน) โดยทางที่จักใช้สิทธิที่พระเจ้าประทานให้ นั้นเป็นเครื่องนำไปสู่ความดีงามในชีวิตตามเจตจำนงของพระเจ้า

การที่พระเจ้าผู้ทรงมหิธานุภาพจะสร้างมนุษย์ทุกคนให้มีความจงรักภักดีต่อพระองค์นั้นย่อมกระทำไม่ได้ไม่ยาก แต่พระเจ้ากลับทรงสร้าง “ซาตาน” และสร้างมนุษย์ให้มี “เจตจำนงเสรี” โดยมี “สิทธิเสรีภาพ” ที่จะเลือกเชื่อซาตานหรือพระเจ้าก็ได้ ทั้งนี้ก็เพราะการที่ถึงแม้พระเจ้าสร้างให้มนุษย์มีสิทธิไม่เชื่อพระเจ้า แต่ล้ำมนุษย์ใช้ “สิทธิ” นั้นในทางที่เป็นไปเพื่อการเชื่อฟังพระเจ้า นั้นย่อมเป็นสิ่งสื่อแสดงถึงความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าอย่างแท้จริง

เปรียบเหมือนจักรพรรดิที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งผู้คนต่างพากันเชื่อฟัง เพราะถูก“กำหนด” ให้ต้องเชื่อฟัง (มิเช่นนั้นอาจถูกลงโทษถึงขั้นเอาชีวิต) ดังนั้นก็เป็นแค่ความยิ่งใหญ่ของจักรพรรดิในระดับหนึ่งเท่านั้น แต่สำหรับพระราชจักรพรรดิดังเรื่องราวที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน*จักกวัตติสูตร* ที่มณีกาย *ปาฎิกวรรค* ซึ่งตั้งมั่นอยู่ในธรรม จนเกิดอำนาจโดยธรรมที่มีอานุภาพประดุจ “จักรแก้วอันเป็นทิพย์” อันทำให้พระเจ้าแผ่นดินจากทิศทั้งสี่ต่างพากันมาสาวมิภักดิ์ต่อพระราชจักรพรรดิด้วยความเต็มใจ โดยไม่ต้องใช้อำนาจและไม่ต้องใช้ศาสตราบังคับ นั่นจึงจักเป็นอำนาจที่ยิ่งใหญ่กว่าและสมบูรณ์แบบกว่าอย่างแท้จริงจนใดแผนการของพระเจ้าที่สร้างมนุษย์ให้มีเจตจำนงเสรี หรือมี “สิทธิ” ที่จะสามารถเลือกเชื่อพระเจ้าหรือไม่ก็ได้ ก็มีลักษณะดุจเดียวกันฉนั้น

“เจตจำนงเสรี” หรือ “สิทธิ” ที่จะเชื่อหรือไม่เชื่อในพระเจ้า จึงกลายเป็นแก่นสารสำคัญแห่งความเป็นมนุษย์ที่มีคุณค่าอย่างยิ่งซึ่งพระเจ้าทรงประทานให้กับมนุษย์ทุกคน อันมนุษย์พึงต้องตระหนัก

ถึงความสำคัญในความสำคัญดังกล่าว และภายใต้คำอธิบายในทางจริยปรัชญาเช่นนี้ การใช้ “อำนาจ” จากภายนอกบีบบังคับควบคุมเพื่อ “กำหนด” ให้ผู้คนเป็น “คนดี” (จนขัดต่อเจตจำนงเสรีหรือสิทธิเสรีภาพพื้นฐานของมนุษย์) จึงถือเป็นการกระทำที่มีคุณค่าในทางจริยธรรมด้อยกว่า การหาวิธีช่วยให้ผู้คนเข้าถึงความเป็น “คนดี” บนพื้นฐานแห่งสิทธิเสรีภาพและเจตจำนงเสรีที่ระเบิดจากภายในตัวของมนุษย์แต่ละคน

มนทัศน์เรื่อง “สิทธิเสรีภาพ” ซึ่งถูกอธิบายให้เชื่อมโยงกับรากฐานทางจริยปรัชญาของอารยธรรมตะวันตกนี้ เมื่อนำมาใช้กับระบบสังคมการเมืองไทยโดยที่ไม่ได้อธิบายให้เชื่อมโยงกับหลักคิดทางพุทธปรัชญาที่เป็นรากฐานทางจริยธรรมของสังคมไทยแต่เดิม ในที่สุดก็ทำให้เรื่อง “สิทธิเสรีภาพ” ซึ่งเป็นแก่นความคิดสำคัญของลัทธิ “ประชาธิปไตย” ถูกอธิบายให้กลายเป็นสิ่งที่แปลกแยกจากเรื่อง “คุณธรรมจริยธรรม” ของสังคมไทย ดังตัวอย่างกรณีของละครเรื่องดอกส้มสีทอง ที่มีการโต้เถียงกันอยู่ว่าเป็นการสมควรหรือ

‘สิทธิเสรีภาพ’ ที่แท้ก็เหมือนกับคนที่มี ‘ภูมิคุ้มกัน’  
ต่อเชื้อโรคภายนอกต่างๆ ด้วยการมีร่างกายแข็งแรง  
จนทำให้มีอิสระที่จะไปอยู่ที่ไหนก็ได้  
แต่สำหรับคนที่ร่างกายอ่อนแอ  
ก็จำเป็นต้องหาวิธีป้องกันไม่ให้เชื้อโรคเข้ามาในร่างกาย

ไม่ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมจะใช้  
“อำนาจ” บีบบังคับให้ทีวีที่ออกอากาศ  
เผยแพร่ละครดังกล่าวต้องแก้ไขบทละครที่  
สื่อแสดงถึงพฤติกรรมของตัวเอกในทางที่  
ขัดต่อศีลธรรมอันดีของสังคมไทยก่อน

ฝ่ายที่สนับสนุนการกระทำของ  
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมอาจเห็นว่า  
ในเมื่อเนื้อหาของบทละครโทรทัศน์มี  
เรื่องราวที่ตัวเอกแสดงบทบาทขัดต่อศีล  
ธรรมของสังคม เช่น การแย่งสามีคนอื่น  
และการไม่กตัญญูต่อแม่ของตนเอง เป็นต้น  
อันอาจกลายเป็นแบบอย่างของค่านิยมไม่  
ดีให้เยาวชนเลียนแบบได้ จึงสมควรใช้  
อำนาจรัฐเข้าไปแทรกแซงหยุดยั้ง

ส่วนฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยกับการกระทำ  
ของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมนั้น  
อาจไม่ใช่เพราะเห็นว่าเนื้อหาบทละครไม่  
ขัดต่อศีลธรรมอันดีของสังคมไทย เพียง  
แต่ไม่เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหาด้วยการใช้  
“อำนาจบังคับ” ในทางที่ปิดกั้น “สิทธิ  
เสรีภาพ” ของประชาชนมากเกินไป ใน  
การรับรู้และเรียนรู้ความเป็นจริงทางสังคม  
อีกแง่มุมหนึ่งที่สะท้อนผ่านเนื้อหาของ  
บทละครดังกล่าว ซึ่งอันที่จริงเนื้อหา  
ลักษณะเช่นนี้ก็แฝงอยู่ในละครโทรทัศน์  
เรื่องอื่นๆ เช่นกันเพียงแต่ไม่ตกเป็นข่าว  
เท่านั้น

ในแง่ของพุทธปรัชญา พระพุทธ

ศาสนาให้ความสำคัญกับเรื่อง “เจตจำนงเสรี” และ “สิทธิเสรีภาพ” ที่จะเลือกเชื่อหรือไม่เชื่อในคุณค่าทางจริยธรรมอย่างใดอย่างหนึ่งเช่นกัน เพราะถือว่าในบรรดา “ภพภูมิ” ต่างๆ ทั้งหลายนั้น “ภพภูมิของความเป็นมนุษย์” คือภพภูมิเดียวที่สามารถจะประพฤติปฏิบัติธรรมและสร้างสมบารมีเพื่อไปสู่ความหลุดพ้นจากสังสารวัฏได้ เนื่องจากมนุษย์มี “ขันธห้า” (รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ) ส่งผลทำให้มนุษย์มี “เจตจำนงเสรี” หรือ “สิทธิเสรีภาพ” ที่จะตัดสินใจ “ชอบ” หรือ “ชัง” ในผัสสะและเวทนาทั้งหลายที่มากระทบ ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญยิ่งสำหรับการ “เรียนรู้” เพื่อปล่อยวางให้เกิด “อุเบกขา” อันเป็นบาทฐานไปสู่พระนิพพาน “เจตจำนงเสรี” หรือ “สิทธิเสรีภาพ” จึงเป็นแก่นสารที่มีคุณค่าความสำคัญยิ่งในความเป็นมนุษย์

ฉะนั้นนักโทษที่ถูกจับขังเดี่ยวอยู่ในคุกแคบๆ ตัวคนเดียวโดยไม่มี “สิทธิเสรีภาพ” ที่จะไปฆ่าคนอื่น ขโมยของคนอื่น ประพฤติผิดถูกเมียคนอื่น โกหกคนอื่น หรือเสพอบายมุขสิ่งเสพติดทั้งหลาย จนดูเหมือนเป็นผู้มีศีลที่บริสุทธิ์ด้วย

“เงื่อนไขขมกับจากปัจจัยภายนอก” จึงยังไม่อาจถือได้ว่าเป็นผู้มีศีลที่บริสุทธิ์อย่างแท้จริง ต่อเมื่อนักโทษผู้นั้นได้รับการปล่อยตัวออกจากคุกและมี “สิทธิเสรีภาพ” ที่จักกระทำผิดคิดต่างๆ แต่เรียนรู้ที่จะขัดเกลากิเลสตัณหาภายในจิตใจตัวเองจนเลือกที่จะไม่กระทำผิดคิด นั่นจึงจักเชื่อว่าผู้นั้นเป็นผู้มีศีลที่แท้ และสามารถยกระดับตัวเองให้พัฒนาสู่ความเจริญองงามในชีวิตได้เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้จิตที่เข้าถึงคุณลักษณะแห่ง “เจตจำนงเสรี” ที่บริบูรณ์ หรือเข้าถึงภาวะแห่ง “สิทธิเสรีภาพ” ที่ไพบูรณ์โดยไม่ถูกกำหนดจากปัจจัยภายนอกมากเท่าไร จึงเป็นจิตที่มีระดับสูงขึ้นไปมากเท่านั้น ดังตัวอย่างเมื่อพระเจ้าพิมพิสารเห็นพระพุทธเจ้าทิ้งที่นอนที่อ่อนนุ่มจากในวัง มาใช้ชีวิตเร่ร่อนนอนอยู่ใต้โคนไม้ที่แจ้งกระดังง์ ก็เกิดความไม่เข้าใจและตรัสถามถึงเหตุผลของการกระทำเช่นนั้น พระพุทธเจ้าทรงชี้ให้พระเจ้าพิมพิสารตระหนักถึงสัจจะความจริงเรื่องที่ว่า *ในเมื่อพระพุทธองค์ทรงนอนใต้โคนไม้ก็หลับสนิทเป็นสุข ฉะนั้นการนอนบน*



บรรจกรรมที่อ่อนนุ่มก็ย่อมกลับสนิทเป็นสุขด้วยอย่างแน่นอน พระพุทธองค์จึงทรงมีความสุขโดยส่วนเดียว (ไม่มีภาวะแฝงของความทุกข์เจือปน) อันทำให้ทรงมี “อิสรเสรีภาพที่ไพบูลย์” หรือมี “เจตจำนงเสรีที่บริบูรณ์” ที่จะเลือกนอนที่ไหนก็ได้โดยไม่ถูกกำหนดจากปัจจัยความยึดติดที่นอนภายนอก ขณะที่พระเจ้าพิมพิสารต้องนอนบนบรรจกรรมที่อ่อนนุ่มเท่านั้นถึงจะนอนหลับเป็นสุข ถ้าให้มานอนใต้โคนไม้อย่างพระพุทธเจ้าก็คงทุกข์ทรมานจนนอนไม่หลับแน่ ความสุขของพระพุทธเจ้าที่นอนใต้โคนไม้จึงบริบูรณ์เหนือกว่าความสุขของพระเจ้าพิมพิสารที่นอนบนบรรจกรรมที่อ่อนนุ่ม (ด้วยเข้าถึงภาวะแห่ง “สิทธิเสรีภาพ” ซึ่ง



ไพบูลย์กว่า หรือภาวะแห่ง “เจตจำนงเสรี” ของจิตเดิมแท้ซึ่งไม่ถูกครอบงำกำหนดจากความยึดติดจนทำให้ “ไม่มีอิสระที่จะเลือก” ที่สมบูรณ์แบบกว่า)

มองในแง่นี้ “สิทธิเสรีภาพ” ที่แท้ก็เหมือนกับคนที่มิ “ถูกมึดมึด” ต่อเชื้อโรครายนอกต่างๆ ด้วยการมีร่างกายแข็งแรง จนทำให้มีอิสระที่จะไปอยู่ที่ไหนก็ได้ แต่สำหรับคนที่ร่างกายอ่อนแอ

ก็จำเป็นต้องหาวิธีป้องกันไม่ให้เชื้อโรคเข้ามาในร่างกาย เช่น ให้อยู่แต่ในห้องปลอดเชื้อซึ่งมีระบบป้องกันเชื้อโรคจากภายนอก เป็นต้น

วิธีแก้ปัญหาของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมในกรณีละครโทรทัศน์ดอกส้มสีทองโดยมุ่งใช้อำนาจบีบบังคับให้มีมาตรการกักขังบทละครหรือหยุดฉายนั้นเปรียบได้กับวิธีป้องกันไม่ให้เชื้อโรคผ่านเข้ามาในห้องปลอดเชื้อ ซึ่งก็เป็นหนทางแก้ปัญหาได้แนวหนึ่ง แต่วิถีทางแก้ปัญหาที่น่าจะยั่งยืนยิ่งกว่า (อันอาจจะต้องให้ได้รับเชื้อโรคบ้างเพื่อกระตุ้นให้ร่างกายสร้างภูมิคุ้มกันต่อเชื้อโรคนั้นๆ แทนที่จะพยายามปิดกั้นไม่ให้สัมผัสถูกเชื้อโรคเลย) ก็คือการเสริมสร้างให้ผู้คนมี “ภูมิคุ้มกัน” ต่อเชื้อโรคของข้อมูลข่าวสารต่างๆ ที่ยากจะปิดกั้นได้หมดทุกช่องทางโดยเฉพาะอย่างยิ่งภายใต้ยุคข้อมูลสารสนเทศทุกวันนี้

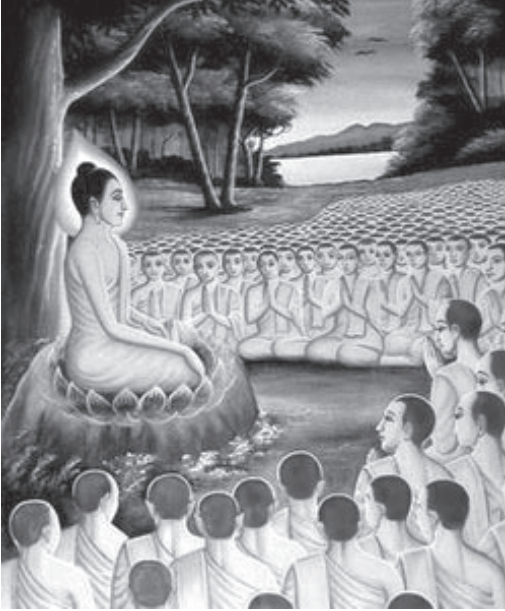
การที่กระทรวงวัฒนธรรมไม่ได้นำเสนอมาตรการใดๆ ที่ชัดเจนซึ่งสะท้อนถึงวิสัยทัศน์ในการมองปัญหาและแก้ปัญหาตามวิถีทางดังเช่นการเสริมสร้าง “ภูมิคุ้มกัน” ให้กับผู้คนในสังคม เมื่อมา

แสดงบทบาทจึงจึงเอาเรื่องเอาราวเฉพาะกับละครดอกส้มสีทองเพราะเป็นข่าวทางสื่อมวลชน จึงถูกผู้คนส่วนหนึ่งมองว่าเป็นการแก้ปัญหาอย่างฉาบฉวย และกระทบต่อ “สิทธิเสรีภาพ” ในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชน ซึ่งถ้าไม่มองให้ลึกลงไปถึงแก่นความหมายของ “สิทธิเสรีภาพ” ประเด็นข้อถกเถียงเรื่องนี้ก็อาจดูเหมือนเป็นความขัดแย้งระหว่างฝ่ายที่สนับสนุน “ศีลธรรม” กับฝ่ายที่สนับสนุน “สิทธิเสรีภาพ” ในลัทธิประชาธิปไตย

แต่ถ้าเข้าใจแก่นความหมายของ “สิทธิเสรีภาพ” อย่างถูกต้องแล้ว ก็จะเห็นได้ว่าเรื่องของ “ศีลธรรม” กับ “สิทธิเสรีภาพ” นั้นเป็นสิ่งเดียวกัน เพียงแต่วิธีปฏิบัติเพื่อนำไปสู่เป้าหมายสุดท้ายที่เป็นอันเดียวกันนั้น ควรกระทำอย่างไรถึงจะเหมาะสมกับสถานการณ์แต่ละเงื่อนไขเป็นเรื่องรายละเอียดที่ต้องพิจารณาเป็นกรณีไปอันยากจะตอบได้อย่างเป็นสูตรสำเร็จตายตัว







# เปิดโลกนิมิตตา :

## หลักกรรมที่ไม่ได้เปิดเผย

(ภาค๑)

อายุจะ ๖๐ ปี เข้าไปแล้ว  
เป็นครั้งแรกครับที่เพิ่งจะรู้ ทึ่งๆ  
ที่น่าจะรู้มาก่อน

แต่หลายท่านอาจจะรู้มาก่อน  
ก็ได้ในะครับ เพราะมีเอกสารพิมพ์  
เผยแพร่ไว้ แต่ผู้เขียนเองกลับ  
มองผ่านเฉย!

สนใจแต่คำสอนบทที่ ๒ คือ  
‘ละชั่ว-ทำดี-ทำจิตให้บริสุทธิ์’

ความจริงแล้วโอวาทปาฏิโมกข์  
หรือสรุปแก่นแท้ของพระพุทธ  
ศาสนามีอยู่ ๒ บท นะครับ

บทที่ ๑ มีถึง ๕ ประเด็น ที่  
แตกรายละเอียดเทคนิคการดำรง  
ชีวิต ทั้งส่วนตัวและการอยู่กับ  
คนอื่น

แต่ทั้ง ๕ ประเด็นก็มาสรุป  
สั้นๆ ในบทที่ ๒ ได้ ๓ หลักการ  
คือ ‘ละชั่ว-ทำดี-ทำจิต’

และมีข้อที่น่าสังเกต และน่า  
ตื่นเต้นก็คือ พระพุทธองค์ได้ทรง  
ย้ำ-ลำทับทั้ง ๒ บทว่านี่คือ ‘คำ  
สอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย’

๑๑๔๓ ๙

หมายความว่า พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ก็จะสอนธรรมะเพื่อชีวิตแบบนี้ๆๆๆ!  
นี่แหละครับจึงน่าจะเรียกว่า ‘สุดยอดแห่งแก่นธรรมะ!’

ในพระสูตรไม่มีหัวข้อนะครับ ขออนุญาตใส่หัวข้อให้เห็นเนื้อหาชัดเจนขึ้น

ฉากสุดยอดนี้ พระพุทธองค์ประทับอยู่ ณ เวฬุวนาราม เมืองราชคฤห์ ในคืนวัน  
เพ็ญเดือน ๓

โดยมีบุคลากร ๑,๒๕๐ รูป ที่ล้วนเป็นพระอรหันต์ ที่พระพุทธองค์บวชให้ด้วยตัว  
เองและต่างก็มาเข้าเฝ้าพระพุทธองค์โดยมิได้นัดหมายกัน

‘โอวาทปาฏิโมกข์’ จึงอุบัติขึ้นดังนี้

ข้อ ๑ ขันติ คือ ความอดทนเป็นตบะอย่างยิ่ง

ข้อ ๒ พระนิพพาน พระพุทธเจ้าทั้งหลายกล่าวว่าสูงสุด

ข้อ ๓ ผู้ยังทำร้ายผู้อื่นอยู่ไม่นับว่าเป็นบรรพชิต

ข้อ ๔ ผู้ยังเบียดเบียนผู้อื่นอยู่ ไม่นับว่าเป็นสมณะ

ข้อ ๕ การไม่ว่าร้ายเขา การไม่เบียดเบียนเขา

ข้อ ๖ การเคร่งครัดในระเบียบวินัย

ข้อ ๗ รู้จักประมาณในการบริโภค

ข้อ ๘ การอยู่ในสถานสงบสงัด

ข้อ ๙ และการฝึกจิตให้มีสมาธิอย่างสูงเสมอ

นี่เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

บทที่ ๑ ผ่านไปแล้วนะครับ ต่อมาก็เป็นบทที่ ๒

การไม่ทำชั่วทั้งปวง

การทำความดีให้ถึงพร้อม

การทำจิตให้ผ่องแผ้ว

นี่เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

สรุปง่าย ๆ ก็คือ บทที่ ๑ เป็นตัวขยายบทที่ ๒ เน้นเนื้อหาหรือแนวปฏิบัติเป็นรูป  
ธรรมมากขึ้น

ถ้าอยากจะศึกษาแก่นพุทธธรรม ไม่รู้จะเริ่มที่ไหนก็โอวาทปาฏิโมกข์นี้แหละครับ  
สรุปรวบรวมเนื้อหาชีวิตหลักๆ ไว้ครบถ้วน!

ใน ๘ ประเด็นนั้น เราจะแบ่งการปฏิบัติตนเป็น ๒ แนว คือ ‘แนวปฏิบัติต่อตนเอง’ และ

๑๐ 

## ‘แนวปฏิบัติต่อผู้อื่น’

ต่อตนเองหรือชีวิตส่วน  
ตัว ก็จะมีอุปกรรมติดตัวดังนี้  
มีเข็มทิศคือพระนิพพาน  
เหมือนแล่นเรือณะครับ ไม่มี  
เข็มทิศหรือหางเสือควบคุม  
ต่อให้แล่นสุดแรงเกิด ก็วน  
เวียนอยู่ในอ่างชีวิตนั้นแหละ  
ไม่มีถึงปากฝั่ง อุปกรรมขึ้น



ต่อไป... มีขันติ ขันติจะเป็นตัวพุงตลอดทาง ไม่ว่าจะทำอะไร ความอดทนต้องเป็นหัว  
หอกเข้าประกบจึงจะประสบความสำเร็จ

ไม่อดทน อะไรๆ ก็ไม่สำเร็จนะครับ

อุปกรรมขั้นที่ ๓ **ต้องเคร่งครัดในระเบียบวินัย** ถ้าเปรียบเทียบตัวเองก็เหมือนเด็กๆ  
อยากจะทำอะไรก็ทำ แล้วแต่อารมณ์ ต่อไปก็เสียคนแน่ๆ นะครับ

เราต้องฝึกให้รู้จักหน้าที่รับผิดชอบ รู้จักกฎ ระเบียบ รู้จักกติกาเล่นกีฬาที่ต้องมีกฎ  
เกณฑ์มีกติกา

เล่นชีวิตก็เช่นเดียวกัน สำรวจดูซิครับ มีกฎเกณฑ์ มีกติกาประจำตัวอะไรบ้าง

อุปกรรมขั้นที่ ๔ **ประมาณในการบริโภค** เรื่องอาหารการกินต้องมีสติ กินไม่เป็น-  
กินตามใจปาก-กินด้วยอารมณ์ เราก็จะตกเป็นทาสของการกินอย่างน่าสังเวช

โรกภัยไข้เจ็บ ๕๐ ใน ๑๐๐ ทุกวันนี้ก็เพราะไม่ประมาณในการกินเท่านั้นเอง จริงๆ  
ครับ

- ไม่ร่อยก็ต้องหัดกิน
- กินให้เป็นมือ วันละก็มือต้องชัดเจน
- ไม่กินจุบจิบ
- กินต้องไม่ให้เหลือ
- กินเถอะอย่างมากเรื่อง
- ทำตัวเลี้ยงง่าย ฯลฯ

ต่อไปครับ ในส่วนที่ต้องปฏิบัติต่อคนอื่น มี ๓ ข้อ แต่เน้นเป้าหมายเดียว คือ

‘ไม่เบียดเบียน!’

- ยังทำร้ายผู้อื่น
- ยังเบียดเบียนผู้อื่นอยู่
- การว่าร้ายเขา

อนุโลมเข้าสี่ข้อ ๑ กับ ข้อ ๔  
ได้ นะครับ

ขอตั้งข้อสังเกตสักนิดว่า  
พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ให้ความสำคัญ  
สำคัญ ‘ไม่เบียดเบียน’ มากๆ  
ชีวิตที่ไม่ทำร้ายนั้นแหละคือ  
บรรพชิต คือนักบวชกันเลยนะ  
ครับ



ในหลายสำนัก หลายนิกายเขาจึงเน้น ‘มังสวิรัต’ เป็นขั้นต้น  
ไม่ผิดทาง มาถูกทางแล้วนะครับ เพียงแต่ต้องมีมาตรการอื่นๆ มาเสริมเพิ่มเติมให้  
สมบูรณ์ขึ้น

ภูมิใจในความเป็นนักมังสวิรัต ไม่ใช่นะครับ แต่เรารักเพื่อนมนุษย์ เห็นใจชีวิตผู้อื่น  
มากขึ้น มองสรรพชีวิตเป็นที่เป็นที่นื่อง

เคารพ-ให้เกียรติผู้อื่นเสมอๆ

ความจริงแล้ว การไม่เบียดเบียน ตัวฝึกฝนได้ดีที่สุดก็คือ ‘จัดการกับความโกรธ’  
แล้วทุกอย่างจะลุล่วง

เพียงแต่มิใช่เน้นแค่ ‘ไม่โกรธ’ ‘ไม่ทำร้าย’ ด้วยกาย วาจา ก็ต้องรีบทำให้ได้ก่อนอื่น  
มิฉะนั้นบาปกรรมก็จะติดตัวเราตลอดไป

ปฏิบัติต่อผู้อื่นผ่านไปแล้ว ยังเหลือ ๒ ตัวเสริม

ตัวเสริมที่ ๑ สถานที่สงบสงัด เรื่องสถานที่ก็ควรให้ความสำคัญ

ชีวิตที่โลดแล่น รสจัดจ้าน ลองมาเสพคุณรสจัดซี้ดดูบ้าง

อยู่เจียบๆ บ้าง

อยู่ในที่ไม่มีรูปรสกลิ่นเสียงบ้าง

นี่แหละรสพระนิพพาน น่าเบื่อบ้าง?

ตัวเสริมที่ ๒ การฝึกจิตให้มีสมาธิสูง แปลว่า ต้องก้าวหน้าในทางธรรมครับ อย่าหยุด  
-อย่าพอ-อย่าแสร้ง-อย่าประมาท

คนทางโลกเขายังหวังรักรวยหวังก้าวหน้า

คนทางธรรมก็เหมือนกัน แต่ของเราหวังในทางธรรมนะครับ

‘กินข้าวจานแฉะ-อาบน้ำในคู-นอนในเล้าหมู-ฟังยุงร้องเพลง!’

นี่แหละครับเป้าหมายชีวิต ! เป็นปริศนาธรรมที่ท่านอาจารย์พุทธทาสให้ไว้นานแล้ว  
บทที่ ๑ แดกเป็น ๘ ประเด็น คือลายแทงของชีวิต เป็นโครงสร้างหลักของชีวิตที่  
เป็นไป

หากต้องการเป้าหมายหลักๆ ก็ต้องข้ามมาดูบทที่ ๒ คือ ละชั่ว-ทำดี-ทำจิตบริสุทธิ์  
๓ หลักการ หรือ ๓ เสาหลัก มีรายละเอียดแตกออกมาเป็น ๘ เส้นสายในบทที่ ๑  
ละชั่ว เป็นความดีเชิงรับ

ทำดี เป็นความดีเชิงรุก

ทำจิตฯ เป็นความดีเชิงบรรลุ

หากมีโอกาสมิฉะนั้น โอวาทปาฏิโมกข์ บทที่ ๒ ให้ชัดเจนขึ้นนะครับ



อะไรเอ่ย...

ที่ ‘คนไปวัด’ กลัวที่สุด ?



ภาพจาก oknation.net



# เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ๒๒๒๒๒๒๒๒๒๒๒๒๒๒๒๒๒๒๒๒

บทความนี้ ตัดตอนมาจากหนังสือ **เปลี่ยนแปลงไม่ได้ การเมืองใหม่ไม่เกิด**  
พิมพ์โดยบริษัทฟ้าอภัย เป็นคำบรรยายของ**สมณะโพธิรักษ์**  
ในรายการโทรทัศน์ **“สงครามสังคม ธรรมะการเมือง”**  
ช่อง FMTV (โทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ) เริ่มลงตั้งแต่ฉบับที่ ๑๓๕

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

ไอ้.....มันงามอะไรขนาดนั้น ประท้วงกันอย่างอหิงสา มันสงบเรียบร้อย  
ไม่มีอาวุธ ไม่มีการทำผิดกฎหมาย มันไม่ได้ผิดตามรัฐธรรมนูญเลย แล้วเป็นการ  
ประท้วงอะไร...? ประท้วงล้มรัฐบาลนะ มันเทียบเท่ากับขบถนะ มันไม่ใช่ประท้วงเรื่อง  
ถนนไม่ดี ประท้วงการขึ้นราคาสินค้า หรือประท้วงการเอาเนื้อของต่างประเทศเข้ามา  
อย่างเกาหลี ประท้วงแค่เรื่องที่รัฐบาลทำอย่างนี้ไม่ถูก ต้องเลิก นี่..มันไม่ใช่ประท้วงเรื่อง  
ปลีกๆย่อยๆนะ กำลังประท้วงล้มรัฐบาลนะ ถ้าไม่มีหลักของรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน  
รับรองไว้ และไม่มีหลักของประชาธิปไตยที่ทั่วโลกเข้าใจดี ที่ทั่วโลกให้สิทธิเสรีภาพประท้วง  
ได้ ต้องถือว่า...ขบถนะ คณะนี้ขบถ ! ไม่ใช่เรื่องเล่นๆเลย

แต่เราไม่ใช่ผู้ขบถ เราคือนักประชาธิปไตย อำนาจประชาชนย่อมมีสิทธิ์ที่  
จะทำได้เต็มที่ โดยอยู่ในหลักในเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญกำหนดไว้อย่างไม่ได้ละเมิดเลย  
แล้วอยู่ในหลักในเกณฑ์ที่ ไอ้โห.... โคมเอเย..โคมงาม..อร่ามแท้.. แลตะลึง ไอ้โห เห็นโคม  
งามเลย มันงดงามจริงๆ ไม่รู้แน่จะมีใครเข้าใจยังงัยกันบ้าง ? แม้อาตมาไม่ใช่นัก  
รัฐศาสตร์แต่อาตมามองว่า นี่เป็นพฤติกรรมสังคมประชาธิปไตยที่เกิดขึ้นอย่างงดงาม

เพราะฉะนั้นเราคิดว่าการทำงานอันนี้ ไม่น่าที่จะอดหนาระอใจ ไม่น่าเหนื่อยหน่าย มันน่าจะมีพลังถึงโถม ต้องออกมารวมกำลัง มาสร้างสภาพสังคม ประชาธิปไตยขึ้น ให้มีประสิทธิผล จนเกิดความสำเริง อย่างสวยงาม มันไปได้ดี แล้วพฤติกรรมของการประท้วงนี้ มันน่าชื่นชม น่าชื่นใจ มันเป็นพฤติกรรมที่สวยงามแล้ว แน่หนอนมันมีบัพพรวง มันมี Error ที่เป็นส่วนอะไรเล็กๆน้อยๆที่ผิดพลาด มันมีบ้างแน่นอน แต่โดยคำรวมโดยองค์รวมแล้ว ไปได้งาม ไปได้สวยจริงๆ นี่อาตมาว่า อาตมาเข้าใจเอง ตามความรู้ของอาตมาว่า สังคมไทยกำลังมีนวัตกรรมแห่งสังคมใน **ด้านพัฒนาทางการเมืองก็ดี พัฒนาทางสังคมก็ดี** หรือแม้แต่ ถ้าเข้าใจถึง **ลักษณะของ เศรษฐศาสตร์** ของชุมชนที่เป็นอยู่ขณะนี้ ที่เขากำลังขยายผลออกไปสู่ประชาชนรอบนอก ตอนนี้นั้นมันเป็นดาวกระจายออกไปทั่วประเทศนะ มีกลุ่มย่อย มีพันธมิตรรายย่อย มีทั้งส่วนตัวที่ไม่มาเข้าหมู่ ไม่เข้ากลุ่มหรอก แต่แอบดูอยู่ เห็นด้วยเห็นดี คอยส่งเสริมมาด้วยลักษณะนั้น สนับสนุนมาในลักษณะนี้ หรือแม้แต่ผู้เห็นดีเห็นด้วย แต่ไม่ได้เปิดเผยตัว แต่แอบเห็นด้วยอยู่เดี๋ยวนี้ก็มีไม่น้อย เพราะว่ามันยุติธรรม มันสุจริตดีนะ มันเป็นการชุมนุมที่สวยงามนะ เอ้อ..อย่างนี้ถูกต้อง เห็นดีเห็นด้วยอยู่ แต่...เปิดเผยไม่ได้ เดี่ยวเป็นภัยทางอาชีพ เป็นภัยทางสังคม เพราะฉะนั้น เดี่ยวขอให้พันธมิตรฯ ชนะเบ็ดเสร็จก่อน ค่อยเปิดตัว ยังไม่แน่ ยังไม่ชนะชัดๆ ประเดี๋ยวเสียท่านะ มันมี **“hidden mental”** (ลับลมคมน้อยอยู่ในจิต) เป็นสิ่งที่แฝงซ่อนอยู่ในจิตมนุษย์อย่างนี้ มันมีอันน้อยอยู่ในคนแน่นอนใช่มี๊ยะ อันนี้ก็เป็นได้ ก็ไม่เป็นไร เราเห็นใจ อาตมาว่าอาตมาเข้าใจและเห็นใจ

เพราะฉะนั้นเราจะทำให้ได้ ให้เป็นประสิทธิผลที่สมบูรณ์ที่สุด

โทมัส มอร์ ได้กล่าวไว้เมื่อกว่า ๕๐๐ ปีที่แล้วว่า รัฐบาลนั้นเป็นองค์กรที่สำคัญมากเกินกว่าที่จะปล่อยให้อยู่ในเงื้อมมือของพวกวายร้ายได้ เพราะฉะนั้นมันจึงเป็นหน้าที่ของประชาชนคนธรรมดาอย่างพวกเราที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมและสร้างหลักประกันว่า ประเทศของเราจะเดินไปในทิศทางที่ถูกต้อง นี่แหละคือก้าวแรกของการเมืองใหม่อย่างเป็นรูปธรรมที่สุด นั่นคือจงอย่าให้รัฐบาลอยู่ในเงื้อมมือของพวกวายร้ายเป็นอันขาด!

ศ.ดร.ลิขิต ธีรเวคิน ๑๗ กันยายน ๒๕๕๑

สร้างความจริงที่ดีๆอย่างนี้ไปเถอะ มันเป็นพฤติกรรมสังคมที่ดีแล้ว เป็นพฤติกรรมสังคมที่สวยงามมาก ไม่รู้ว่า อาตมาจะหลงอันนี้มากไปหรือเปล่า ก็ช่วยกันดูก็แล้วกัน ซึ่งอาตมาภูมิใจในคนไทยว่า คนไทยเราทำได้ขนาดนี้เชียวหรือ ! ไม่รู้ว่าอาตมาเป็นคนไม่ได้เรียนรัฐศาสตร์ ไม่ได้เรียนประวัติศาสตร์จากประเทศต่างๆ เพราะฉะนั้นก็ไม่ว่าโลกไม่รู้สังคมว่า ต่างประเทศเขามีอะไรมากมายแค่ไหน ในสังคมประเทศอื่นๆเขามีพฤติกรรมสังคมแบบนี้ ในเชิงของการเมือง ในเชิงของสังคมศาสตร์แบบนี้ละ เขามีความเรียบร้อยกันได้ขนาดนี้ ทั้งสงบและก็มีน้ำหนักรวม มีผลถูกต้องตามหลักวิชาการ มันมีผล มีประโยชน์ มีคุณค่าต่อสิ่งต่างๆขึ้นมาเนี่ย เช่นว่า มันจะต้องมาเปิดเผยความจริงมาแจหลักฐาน เอาบุคคลมาแสดงตัว เข้ามายืนยัน เข้ามาให้เห็นว่าน้ำหนักของค่าความถูกต้อง มันก็ให้คะแนนกันอยู่เรื่อยๆ ใช่มั้ย ? เป็นคะแนนให้ค่าแต่ละฝ่ายๆ ฝ่ายไหนจะถูกแก้ ฝ่ายไหนจะผิดแก้ ฝ่ายไหนจะดีแก้ ฝ่ายไหนจะไม่ดีแก้ ก็มีการให้คะแนนสะสมกันมาตลอด อย่างสงบเรียบร้อยสวยงาม และเป็นปึกเป็นแผ่น แน่นขึ้นหนาขึ้นเรื่อยๆ

ดังนั้นพวกเราที่เข้าใจแล้ว ต้องออกมาช่วยกันสนับสนุนอันนี้ เพราะว่ามันได้ก็ตามมา สิ่งเป็นผลพลอยได้มันคือ รูปแบบของสังคม และวิธีการของสังคม ที่ทำกันอย่างนี้แหละ จะประท้วงก็ประท้วงกันอย่างนี้นะ จะมาดำเนินการวิธีประท้วงต้องใช้วิธีประท้วงอย่างนี้ ! แล้วจะสนับสนุนกันยังไง ? จะดำเนินกันยังไง ? รับผิดชอบกันยังไง ? จะปฏิบัติหน้าที่กันยังไงๆๆ อย่างนี้ ! นี่แหละ.. มีสิทธิกันเต็มที่ ในมนุษย์มีสิทธิมีหน้าที่กันอย่างถูกต้อง ช่วยทำกันได้คนละไม้คนละมือ อย่างไอ้โฮ.....จงตาม ! เป็นประชาธิปไตยทั้งดงามมากเลย !

## คำถามยอดฮิต...เรามีสิทธิ์ชนะไหม?

**มีสิ!** อาตมาไม่ใช่นักพยากรณ์ แต่อาตมาอาศัยดูตามข้อมูลหลักฐานความจริง ความเป็นไปได้ ทั้งสถิติ ที่ปรากฏเกิดขึ้นมาเรื่อยๆ ของใครฝ่ายไหนมีอัตราการทำหน้า ก็เก็บสถิติ เป็นคะแนนชี้แพ้ ชี้ชนะ เครื่องชี้บ่งที่จะตัดสินให้ชนะในการต่อสู้ครั้งนี้คืออะไร ? คือ ใครผิด..แพ้ ใครถูก..ชนะ ใครชั่ว..แพ้ ใครดี..ชนะ



ใครไม่ควร..แพ้ ใครควรกว่า..ชนะ และการต่อสู้กัน  
คราวนี้ที่พิเศษมาก ก็คือ คະแนนชี้แพ้ ชี้ชนะ ที่อาศัย  
เครื่องซึ่งบ่งสำคัญยิ่ง นั่นก็คือ พดติกรรมของใครรุนแรง  
กว่า..แพ้ ! ของใครสงบกว่า..ชนะ ! หรือใครใช้อาวุธ  
..แพ้ ! ใครไม่ใช้อาวุธ..ชนะ !



ที่อาตมากล่าวไว้ว่า สำคัญคราวนี้มีความพิเศษมาก เพราะเป็นการต่อสู้กัน  
ด้วยการตัดสินกันด้วย“สันตาทิวัฒน์” คือ การนับเอาคะแนนของผู้สามารถสงบ  
กว่า สุภาพกว่า ทำความไม่รุนแรงได้ยิ่งกว่าเป็นเครื่องตัดสินการแพ้-ชนะ **เป็นการ  
อภิวินัยพัฒนาของสังคมมนุษย์แท้ๆเลย** ไม่เหมือนการต่อสู้หรือสงครามใดๆในอดีต  
ซึ่งอดีตกาลผ่านมานั้น คนผู้ใดสามารถต่อเยาะคนล้มคว่ำเลือดสาต หน้า  
แตก แขนหักขาหัก ตาย นั่นคือ **ผู้แพ้ !** ส่วนผู้ดีเขาได้เตะเขาได้ จนเขาเจ็บเขาตาย จะ  
เป็นผู้**ชนะ !** หรือสู้กันใครใช้อาวุธทำแรงทำร้ายกว่าได้ คนนั้น**ชนะ!**

แต่คราวนี้ สังเกตให้ดีๆ เห็นไหม... ไม่ว่าจะเป็ฝ่ายไหนต่างก็**แย่งกัน**จะ  
เป็นผู้สงบ-ผู้ไม่รุนแรง ผู้ไม่มีอาวุธ ไม่ใช้อาวุธร้ายแรงกันทั้งสองฝ่าย ทั้งๆที่ยังเขา  
เลือดสาต ถึงตายแท้ๆ ก็หาทางหลบเลี่ยง ถึงขั้นโกหก ว่า ตนไม่ได้รุนแรง ไม่ได้ใช้  
อาวุธร้ายอาวุธแรงอะไร ไม่มีอาวุธ ทั้งโกหก ทั้งปิดป้องเป็นพัลวัน สร้างหลักฐาน  
ปลอมขึ้นมากลบบกลื่อนกันให้วุ่นไปหมด เพื่อแข่งแย่งว่า ตนสงบ ตนไม่รุนแรง

นี่คือ **สงคราม“สันตาทิวัฒน์”**

การต่อสู้คราวนี้อาศัย**ตุลาการวิวัฒน์**มีการตัดสินทั้งจากผู้พิพากษาศาลตุลาการ  
ตัดสินความผิด-ความถูก เก็บคะแนนไปเรื่อยๆ และทั้งจากประชาชนทำหน้าที่ตุลาการ  
ด้วย เรียกว่า **ประชาวิวัฒน์** เป็นผู้ให้คะแนน โดยการแสดงตัวเข้าข้าง มารวมกันชุมนุม  
มากขึ้นๆๆ หรือแม้แต่เห็นด้วยเข้าข้างแล้ว แต่ตัวมาไม่ได้ ก็แสดงออกในการสนับสนุน  
ด้วยทางอื่น ประกาศชื่อ ส่งเสียงอย่างนั้นอย่างนี้ ช่วยทรัพย์สินวัตถุ ช่วยแรงงาน  
แม้แต่แสดงออกด้วยการไปใช้“มือตบ” ปรบไล่คนอีกฝ่ายหนึ่ง ปรบไล่กันที่โนนบ่างที่นี้

๑๑๔๓ ๑๗

บ้างทั่วไปหมด ก็เป็นการแสดงออกที่เป็นคะแนนประชามติแห่งประชาธิปไตยอย่างแท้จริง  
สะสมกันไปเรื่อยๆ ช่วยกันตัดสินจากเหตุการณ์ จากพฤติกรรม จากหลักฐานองค์  
ประกอบต่างๆ ใครผิด ใครถูก ใครดี ใครชั่ว ใครบิดเบือน ใครโกหก ใครรุนแรง ใคร  
สงบ ต้องพิสูจน์ความจริงกัน

ใครผิดพลาดตามที่กล่าวนี้ ก็**“เสียท่า”** เสียคะแนนไปเรื่อยๆ

เท่าที่มีผลเก็บคะแนนกันมาแล้ว ถึงวันนี้ อาตมาว่า คะแนนเราชนะ..นะ  
บวกลบกันแล้ว ว่ามี๊ ?

อาตมาขอตอบด้วยภูมิของอาตมาว่า ประชาชนมีสิทธิ์ชนะ แม้จะสู้รบมา  
ยาวนาน เพราะการต่อสู้คราวนี้ มันไม่ใช่มวยน็อค ไม่ใช่มวยโหด ไม่ใช่มวยเซ่นฆ่า ไม่  
ใช่มวยใช้เรี่ยวแรงให้อีกฝ่ายเจ็บ หรือตาย แล้วคนน็อคได้ชนะ มันไม่ใช่มวยชนิดนั้น แต่  
นี่เป็นมวยเก็บคะแนน จึงไม่มีการน็อคกันด้วยความรุนแรง ด้วยอาวุธ ชกกันครบ ๑๒  
ยก ชัดกัน เก็บคะแนนกันไป ครบยกเมื่อไหร่กรรมการรวบรวมคะแนน ใครคะแนน  
มากกว่าก็ชนะไป แต่การต่อสู้ครั้งนี้ไม่มีกำหนดว่ากี่ยก ๕ ยก หรือ ๑๒ ยก เหมือน  
ชกมวยเวที มันไม่มีกำหนด จึงไม่รู้จะยาวเท่าไร

แต่เราก็เห็นนี่นา ว่า อีกฝ่ายหนึ่ง**“เสียท่า”**อยู่เรื่อยไม่ใช่เหรอ ก็นั่นแหละ  
คือ ความชนะ ต้องสู้กันไปเรื่อยๆ เก็บคะแนนชนะอย่างนี้แหละไปเรื่อยๆ ที่สุดจะชนะ  
เด็ดขาดก็ต่อเมื่อเขา**“หมดท่า”** โนนแหละ

เพราะฉะนั้นจึงเก็บคะแนนต่อไปเรื่อยๆ ในการรบคราวนี้มีคะแนนอะไร  
บ้าง หนึ่งคะแนนความจริง ความผิดความถูก ความควรความไม่ควร ความดีความชั่ว  
คนตัดสินคือตุลาการ(ตุลาการภิวัตน์) สอง ใช้มวลเสียงข้างมาก(ประชาธิปไตย) ใช้  
การแสดงมติออกเสียงรวมกัน ในการปะท้วงทุกวันนี้คนหมุนเวียนมาไม่ขาดสาย  
หมุนเวียนกันไปเรื่อยๆ มากเป็นคราว น้อยเป็นครั้ง วนเวียนอย่างนี้มา ๑๕๐ กว่าวัน  
แล้ว ทรงสถิติที่ถือได้ว่าคงที่และมีอัตราการก้าวหน้าอยู่จริง นี่ก็เป็นการเก็บคะแนน

ความหมุนเวียนนั้น มันอาจจะพร่องไปบ้างเป็นคราว เช่น ตอนรุ่งเข้ามา

หาสายๆ ก็น้อยหน่อย พอตกบ่ายไปหาเย็นก็มากขึ้นๆ พอหกทุ่ม ก็ลดลงๆ ในวาระที่ต้องการมาก ก็มากขึ้นได้ทันตา มากันทั่วประเทศได้อย่างเห็นได้ชัดๆ หมุนเวียนไปอยู่อย่างไม่มีโรยรา

ในประเด็นของประชามติ ก็มีการแสดงออกถึงผู้ที่เห็นด้วยกับพันธมิตรฯ มีเพิ่มขึ้นๆ ผู้ไปแสดงตัวเอา“มือตบ”โล้นายกฯ ก็ดีโล้รัฐมนตรีต่างๆ ก็ดี โล้คนพรรคพลังประชาชน ก็ดี กระจายไปทั่วตามจังหวัดต่างๆ นั่นคือคะแนนของประชามติทั้งนั้น เพราะฉะนั้นในตอนนายกฯ สมชาย ไปที่สุราษฎร์ ผู้หญิงคนหนึ่ง ออกล่ำห่มช้อนตัวเข้าไปอย่างยากเย็น ประชิดตัว เอา“มือตบ”ออกมาปรบ..ตะโกน *สมชาย ขายชาติ* อยู่คนเดียวโดดเดี่ยว นั่นก็เป็นการพากเพียรที่จะแสดงประชามติ จนคนที่นั่งเขาบอกว่าไม่ใช่คนปากี่ได้ มาจากภาคกลาง ผู้หญิงคนนั้นก็เลยหลงใต้ออกเลยว่า *ฉันนี่แหละคือคนสุราษฎร์ชานานแท้* นี่คือประชามติเพื่อแสดงว่า พันธมิตรฯอยู่ที่สุราษฎร์ก็มีนะ อยู่ที่นครศรีธรรมราช ที่จันทบุรี ที่พาราณสี ที่ธรรมศาสตร์ก็มี มันจะเกิดขึ้นในประเทศไทยอย่างไม่เคยมี ไม่เคยเกิด เพื่อแสดงถึงประชามติ นี่ก็คือวิธีหนึ่ง บอกคะแนนเสียงอันหนึ่งเหมือนกัน

เมื่อเข้าใจอย่างนี้ก็ขอให้ช่วยกันให้มากขึ้นๆ นี่คือการชิงนั่งคะแนนเป็นสถิติ จนกว่าจะมีเหตุการณ์ที่อ้อมมากก็บอกไม่ได้ เพราะคำนวณถึงจิตต่อต้านของเขาไม่ได้ จนกว่าความไม่ชอบมาพากลจะถูกแฉออกมาเต็มที่เพื่อให้คนได้รู้มากขึ้นๆ จนกว่าประชาชนที่กำลังดู ยังรู้ไม่แน่ชัดว่า ควรเข้าข้างฝ่ายไหน หรือแม่ผู้ที่หลงติดฝ่ายโน้นอยู่ เมื่อเห็นความจริง ความควรกว่ามากขึ้นๆ จนถึงขีดหนึ่งก็จะตัดสินใจเลือกข้าง เลิกกลัว-เลิกยึดความเป็นกลางแบบมิจฉาธิฐิ คือ เริ่มเกิดปัญญาเห็นจริงว่า ความเป็นกลางนั้นต้องเข้าข้างคนใดคนถูกต้อง ก็ ตัดสินใจเข้าข้างคนใดคนถูก หรือคนที่แวงก็ก็เลิกแวงก็ก็ พากันกลับใจ ตอนนี้ยังไม่กลับใจเพราะยังเชื่อว่า คนที่เขาศรัทธานั้นยังมีดีน่าๆ ต่อไปเมื่อความจริงปรากฏ เราสู้กันด้วยวิธีผู้ดี วิธีอาริยะ ไม่ตีรันฟันแทง ไม่ทำร้ายทำลายกัน อย่างคนที่ยังไม่เจริญที่เขาทำกัน ผู้เจริญนั้นสู้กันด้วยความจริง ด้วย

๑๑๔

ปัญญา คนมีปัญญาก็จะสำนึกตัดสินใจได้ ก็จะทำให้ฝ่ายถูก-ฝ่ายดี..ชนะ ฝ่ายผิด-ฝ่ายชั่ว ..ต้องแพ้ จนเกิดประชามติออกมาลักษณะประชาธิปไตยก็เกิด เพราะฉะนั้นก็ต้องใจเย็นช่วยกันต่อไป

เพราะฉะนั้นตอนนี้ก็คิดว่า ความจริงกำลังค่อยๆปรากฏขึ้นมาเรื่อยๆแล้ว อย่างที่อาตมาพูดแล้วพูดเล่าหลายครั้งหลายคราวว่า ต้องเอาหลักของพระพุทธเจ้ามาแก้ ปัญหา คือจะต้องใช้หลักของ“ตัสสปายิลิกา”(ให้มีการชำระความตัดสินลงโทษผู้ผิด) กับหลักของ“เบญจยลิกา”(ให้ตัดสินด้วยการใช้มติของเสียงส่วนใหญ่) หรือใช้ภาษาสมัยใหม่ก็ว่า ดำเนินไปด้วย“ตุลาการภิวัตน์” และ“ประชาธิปไตย” ทำงานไปเรื่อยๆ ตุลาการภิวัตน์ก็ดำเนินไป คือ มีการตัดสินความผิดถูกออกมาให้แก่สังคมรู้ เห็นกันมากขึ้นๆ ประชาชนก็จะได้รับความจริงว่าฝ่ายไหนมีความถูก-ความผิดมากกว่ากัน และเบญจยลิกา คือ ตัดสินกันด้วยเสียงข้างมาก ซึ่งเรื่องของ**ประชาธิปไตย** หมายความว่า**ประชาชนพากันออกมาเป็นมวล ออกมาแสดงเสียงข้างมาก ออกมารวมๆๆๆตัวกัน ปรากฏออกมายืนยันความเป็นคะแนนเสียงของมวลมหาชนตัวจริง ไม่ใช่แค่..ไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งที่คูหาบัตรเท่านั้น นี่แหละตัวจริง**

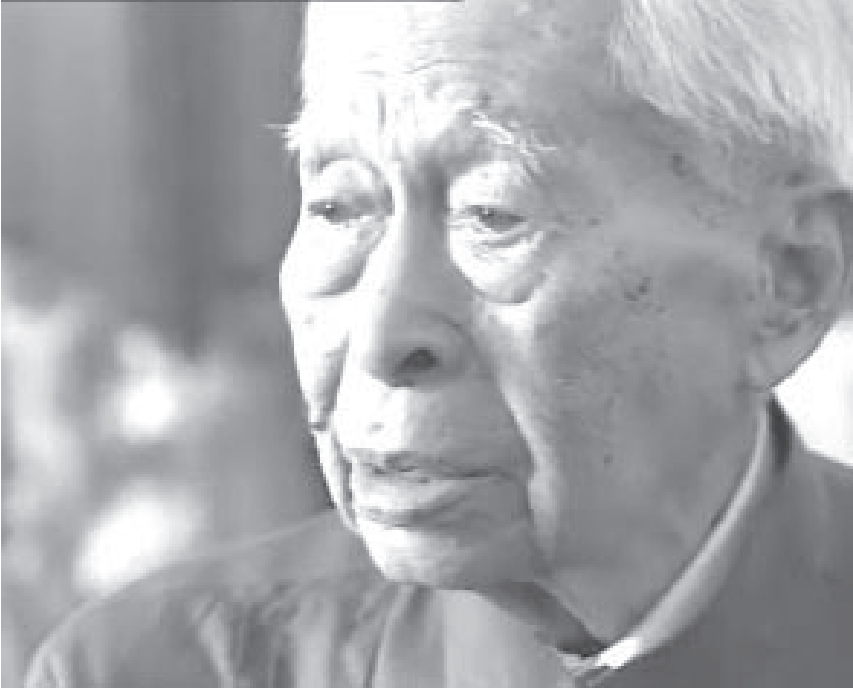
และที่ถามกันไม่รู้จบ ก็คือ จะจบได้อย่างไร เพราะในเรื่องการประห้วงคราวนี้ มันไม่เหมือนทุกครั้งทุกคราวเลย ที่เคยจบกันด้วยความรุนแรง เมื่อนืออค้นลงไป ก็รู้ว่าใครแพ้ใครชนะ จบด้วยการทำหั่นกัน สุดท้ายลงเอยกันด้วยคนแพ้คือคนที่ถูกอำนาจความรุนแรงนั้น กำราบหรือปราบลงไป นี่คือการตัดสินแบบสังคมนะ ถ้าสมัย

การแพ้ชนะกันแบบนั้น มันไม่รู้แจ้งด้วยสัจจะว่าใครดีใครชั่ว ใครผิดใครถูก ไม่ได้ถูกชำระเปิดเผยกระจะกระจ่าง ก็เลยยังไม่รู้ใครผิดใครถูก รู้แต่ว่า คนมีความรุนแรงเก่งกว่า เป็นผู้ชนะ ความจริงจึงถูกปกปิดต่อไป คลุมเครือกันต่อไปอีก ไม่แพ้ไม่ชนะกันแบบอารยะซักที



(อ่านต่อฉบับหน้า)

# ตบตีที่ขาไก่



## หมอเสม พริ้งพวงแก้ว

ย้อน รอยชีวิตร้อยปีของคุณหมอคนสำคัญ คนที่มีลูกเป็นหมื่นเป็นพันทั่วประเทศ มีแต่คนเรียกว่า "พ่อเสม, คุณพ่อหมอเสม" แม้สลับชุดกราวนตีไปแล้วร่วม ๕๐ ปี

"ผม คงเป็นคนที่มียีนน้องเยอะที่สุดในโลก" ชัชวาลย์ พริ้งพวงแก้ว พูดประโยคนี้ ออกมาในตอนหนึ่งของงานแถลงข่าว "๑ คนยืนหยัด ๑ ศตวรรษ เสม พริ้งพวงแก้ว" ที่จะมีการขึ้นในวันที่ ๓๑ พฤษภาคมนี้

สถาปนิกเจ้าของ บริษัทชัชวาลย์ เคอเวเกอร์ อินเตอร์เนชั่นแนล วัย ๑๒ ทายาทคนที่ ๒ จากทั้งหมด ๕ คนของ ศาสตราจารย์นายแพทย์เสม พริ้งพวงแก้ว บอกต่ออีกว่า ถ้านับจริงๆ เขาคงมีพี่น้องเรือนพัน เรือนหมื่นทั่วประเทศไทย เพราะใครๆ ทั้งที่รู้จักและไม่เคยรู้จัก มักจะเรียกพ่อบังเกิดเกล้าของเขาว่า "พ่อเสม"

"แต่ผมเป็นลูกในไส้ละ" กรรมการมูลนิธิหมอเสม พริ้งพวงแก้ว กล่าวติดตลก  
ทำไมใครๆ ก็เรียกพ่อเสม ลูกนอกไส้อีกคนอย่าง นพ.วิชัย โชควิวัฒน์ ประธานคณะกรรมการจัดงาน ๑ คนยืนหยัดๆ ช่วยไขข้อข้องใจว่า

"สมัยที่ท่านเป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาลหญิง ท่านผลักดันให้เกิดโรงเรียนพยาบาลหลายแห่งในต่างจังหวัด เช่น โคราช อุบล พิษณุโลก ซึ่งการเรียนพยาบาล จะเอาเด็กผู้หญิงที่จบ ม.๖ สมัยนั้นหรือ ม.๔ สมัยนี้ มาเป็นนักเรียนประจำ จึงต้องมีคนดูแล ท่านซึ่งเป็นทั้งผู้ก่อตั้งและผู้อำนวยการโรงพยาบาลจึงต้องเป็นคนดูแลนักเรียน และทำหน้าที่เสมือนพ่อของนักเรียนพยาบาลทุกคน ด้วยความผูกพัน นักเรียนทุกคนก็จะเรียกผอ.ว่าคุณพ่อ เพราะท่านจะทำหน้าที่เป็นพ่อจริงๆ ดูแลลูกคนหนึ่ง ๓๐-๕๐ คนเป็นอย่างดี นี่น่าจะเป็นจุดตั้งต้นของการเป็นคุณพ่อ และท่านเองก็จะเรียกทุกคนที่ท่านเมตตาว่า ลูก"

## มือปราบอหิวาต์

พຽ່ນนี้ ศ.นพ.เสม พริ้งพวงแก้ว จะมีอายุครบ ๑๐๐ ปี แต่คงไม่มีโอกาสมาร่วมในงาน ๑ คนยืนหยัดๆ ที่บรรดาลูกๆ กว่า ๑๐๐ องค์กร่วมกันจัดให้ เพราะตอนนี้ท่านนอนพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลราชวิถีด้วยโรคหลอดเลือดสมองตีบ มาตั้งแต่ตุลาคม ปีที่แล้ว

ข่าวล่าสุดจากชัชวาลย์ บุตรชายคนที่สองบอกว่า ร่างกายซึกซ่ายไม่มีความรู้สึก แต่ยังมีสติรับรู้ทุกอย่าง หากการสื่อสารทำได้จากการอ่านปากเท่านั้น

"สองเดือนก่อนถ้าใครมาเยี่ยมท่านจะจับและบีบมือ แต่ตอนนี้ทำไม่ได้แล้ว"

สำหรับ คนรุ่นหลังที่ไม่เคยแม้กระทั่งจะได้ยินชื่อ นพ.เสม มาก่อน คงไม่รู้ว่ "ปัจจุบัน" ของเราหลายๆ อย่าง มีที่มาจากสมองและสองมือของนายแพทย์วัย ๑ ศตวรรษท่านนี้



## โดยเฉพาะเรื่องหยูกยาและเจ็บไข้ได้ป่วย

ย้อนกลับไปเมื่อ ๑๐ กว่าปีก่อน "เด็กเทพ(ศิริินทร์)" ผู้ได้ทุนการศึกษาประเภท ขยันหมั่นเรียนอย่างนายเสมอ พริ้งพวงแก้ว สอบได้ที่คณะแพทยศาสตร์แห่งจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย (ปัจจุบันคือคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล) และทันทีที่เรียนจบ สนามแรกของคุณหมอใหม่หมด คือ อ.อัมพวา ที่มีคดียุทธการสูงกว่่าอำเภอใดๆ ใน สมุทรสงคราม

"กรมสาธารณสุขเขาให้ตั้งโรงพยาบาลเอกเทศ หมายถึงโรงพยาบาลที่ทำทุกอย่างด้วยตัวเองหมด" นพ.เสมอเคยเล่าเอาไว้ จุดประสงค์สำคัญคือ ป้องกันอหิวาต์ที่กำลังระบาด ในอัมพวาตอนนั้น ซึ่งขณะนั้นไม่มียารักษาใดๆ เลยนอกจาก "น้ำเกลือ" ที่เข้าไป ชดเชยน้ำให้แก่ผู้ป่วยอหิวาต์

โรงพยาบาลเอกเทศของแพทย์ ฝึกหัดใหม่วัย ๒๔ ตอนนั้น ก็คือ ศาลาวัดดีๆ นี้เอง หมอหนุ่มเลยต้องเข้าตลาด ซื้อเกลือ ซื้อหมอน มุ้ง เตียงสำหรับคนไข้ ตรงกลาง เตียงต้องเจาะรูไว้ สำหรับคนไข้อหิวาต์ที่ถ่ายพรดลงมาจะได้ไม่เลอะศาลาวัด ส่วนข้างล่างก็เอาถังปีบน้ำมันก๊าดรองไว้

"วันแรกที่พ่อไปถึงไม่มี คนไข้มาสักคน วันที่ ๒ ก็ยัง ๓ ก็ยัง จนกระทั่งวัน ๑๑ ก็มีคนหามร้องแรงๆ มา บอกว่า หมอรักษาให้ที่ เราได้รับให้น้ำเกลือ คนไข้ซึ่งไม่มีชีพจรแล้ว หน้าซีด เขาก็คิดว่าตายแล้ว จะเอาไปฝัง แต่เอามาให้หมอดูก่อนว่าหมอเก่งหรือเปล่า พ่อให้น้ำเกลือเสร็จเรียบร้อยตลอดวันตลอดคืน เราไม่ได้นอน พ่อให้น้ำเกลือไป คนป่วยก็ลุกขึ้นมาขอกินน้ำ ไอ้ญาติก็ตกใจ นึกว่า เอ..มันเกิดใหม่หรือหว่า หลังจากนั้น แกก็หาย" นพ.เสมอเล่าไว้ในหนังสือ "เกียรติประวัติแพทย์ไทย ฝากไว้ให้คนรุ่นหลัง"

ปรากฏว่า "นายผ่อง" หรือคนไข้รายนั้นเป็นหัวหน้ากเลงในอัมพวา ก็ไปเที่ยวเล่าว่าหมอกคนนี้รักษาชีวิตเขาไว้ ถ้าคนไหนเป็นอหิวาต์ไปหาเขาให้หมด

โรงพยาบาลเอกเทศและชื่อของหมอเสมอเริ่มเป็นที่รู้จักนับแต่นั้น จนรู้ไปถึงหู ส่วนกลาง

## คลอดโงงยา ณ ชายแดน

๓ ปีถัดมา หมอเสมอเจอ "งานหนัก" ที่สุด คือ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลเชียงรายประชานุเคราะห์ ที่ "ไกลปืนเที่ยง" มากๆ ในสมัยนั้น

"เพื่อนๆ เขายังล้อเราเล่นเลยว่า ล้อย้ายไปเชียงรายนี่ก็ดีนะ เอามื้อไปด้วยใบหนึ่ง จะได้เอากระดูกใส่กลับมา"

หมอ เสมอให้คำจำกัดความถึงชีวิตที่นั่นในวันแรกว่า เหมือนนับต้นชีวิตใหม่จากศูนย์ เพราะตอนนั้นโรงพยาบาลกำลังก่อตั้ง พยาบาลก็ไม่มี ได้ແຂ້မ် ฟรั่งพวงแก้ว ศรีภรรยา เป็นพยาบาล เพราะเรียนจบด้านนี้มา แต่ภายใน ๕ ปี ส่วนกลางก็ส่งผู้ช่วยมา โรงพยาบาลหรือที่ชาวบ้านเรียกว่า "โงงยา" จึงขยายไปอย่างรวดเร็ว จากที่เคยคลอดกับหมอดำแย หลายคนก็หันมาคลอดที่โงงยามากขึ้น จนต้องสร้าง "ตึกสุติแก้ว" (ชื่อเรียกตาม รถนิยม สมัยจอมพลป.พิบูลสงคราม)

"ป้ามาอยู่โรงพยาบาลตั้งแต่ปี ๒๔๙๖ ตอนนั้นอายุ ๑๔ ปีมาช่วยโรงครัว อยากรมาทำงานกับพ่ออยู่เสมอ เพราะบุษขาน้ำใจท่าน เราทำงานโงงยาสนุก ทำกันทั้งกลางวันกลางคืน เวลามีคนไข้มาลงคืนพวกเราก็ออกไปช่วยกันหมด พ่ออยู่เสมอเอาใจใส่ดูแลพวกเราดี ท่านมาตรวจโรงครัวทุกวัน เรื่องค่าจ้างถ้าพ่ออยู่ให้เราได้รับ ให้เท่าไรก็ได้ เราไม่ได้สนใจ พวกเราอยากมาช่วยเหลือท่าน" ใบแก้ว เหล็กแก้ว ลูกจ้างโรงพยาบาลยุคแรก ฟันความหลังถึงตำนานโงงยาที่ยังเล่ามาจนถึงทุกวันนี้





รวมระยะเวลา ๑๔ ปีที่หมอมะบุญเบิก การแพทย์ที่เชียงใหม่ จนกลายมาเป็นต้นแบบ งานสาธารณสุขหลายอย่าง เช่น ร่วมผลักดัน และก่อตั้งโรงพยาบาลประจำจังหวัดชายแดน โดยไม่ต้องอาศัยงบประมาณรัฐบาล โดยโรงพยาบาลเชียงใหม่ฯ เป็นแห่งแรกที่เริ่มด้วยเงิน ทุนสะสมของโรงพยาบาล ไปพร้อมๆ กับการต่อสู้เพื่อสิทธิของโรงพยาบาลในการใช้เงิน ทุนสะสมที่หามาได้เอง ไม่ต้องส่งรายได้คืนให้ กระทรวงการคลัง มีผลให้โรงพยาบาลจังหวัด และอำเภอทั่วไปมีสิทธิบริหารเงินดังกล่าวด้วย ตัวเอง เจกเช่นปัจจุบัน

นอกจากนี้ ยังริเริ่มการแบ่งผู้ป่วยออกจากกัน เช่น มีตึกหญิง ตึกชาย ตึกคลอด ตึกผ่าตัดและตึกสงฆ์ ก่อนที่กรุงเทพฯ จะตั้งโรงพยาบาลเฉพาะอย่างโรงพยาบาลหญิง และโรงพยาบาลสงฆ์

## ตามหา "ปราจีน-บุรี"

ช่วงสงครามโลกครั้งที่ ๒ ขณะยังรับราชการอยู่เชียงใหม่ จอมพลป.พิบูลสงคราม ได้ไปเยือนโรงพยาบาลเชียงใหม่ฯ และได้พบปะคลุมหมอมะบุญ และนั่นก็เป็น "งานข้าง" ประการถัดมาของท่าน

จากนโยบายสร้างชาติของจอมพลป. ที่ให้ส่งเสริมการสมรสและการเพิ่มประชากร จนก่อตั้ง "โรงพยาบาลหญิง" สำหรับดูแลผู้หญิงและเด็กโดยเฉพาะ นพ.เสมอ พริ้งพวงแก้ว วัย ๔๐ ปี ถูกเรียกตัวให้มาดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงพยาบาลดังกล่าวในปี พ.ศ.๒๔๘๔ และทำให้กิจการเติบโตขึ้นเป็นลำดับ จนสร้างสถิติผลงานด้านการรักษาใกล้เคียงกับโรงพยาบาลศิริราช โดยเฉพาะการทำคลอด ได้ในเวลา ๕ ปี

ต่อมาก็ได้เป็นบุคคลสำคัญผู้ผลักดันให้เกิด "โรงเรียนพยาบาล" ของโรงพยาบาลหญิง และได้ขยายออกไปสู่หัวเมืองต่างๆ ด้วยเล็งเห็นว่าพยาบาลมีบทบาทสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่า หมอ

๑๑๗๓ ๒๕



และงานในโรงพยาบาล  
หญิงนี้เองที่ทำให้เกิดการผ่าตัด  
แฝดสยาม (Conjoined  
Twins) สำเร็จเป็นครั้งแรกใน  
เอเชีย

ช่วง พ.ศ.๒๕๐๐ เมือง  
ไทยมีแฝดสยามเกิดหลายคู่  
แต่มีอยู่ ๕ คู่ที่ คุณหมอเสมผ่าตัด  
แยกร่างได้สำเร็จ คู่แรกชื่อ  
นภิศ-ปริศนา ผลภิญโญ ที่คุณ

หมอเสม กับ พ.ท.นพ.หลวงนิยัเวชวิศิษฐ์ อธิบดีกรมการแพทย์สมัยนั้น ไปเจอเข้าตอน  
ออกตรวจราชการที่ขอนแก่น

อ.จิราพร เครือโสภณ ที่ปรึกษากิตติมศักดิ์สมาคมศิษย์วิทยาลัยพยาบาลบรม  
ราชชนนีนครทุ่งเทพ ผู้ช่วยคนสำคัญของนพ.เสม สมัยนั้น คือ คนที่อุ้มแฝดนภิศ-ปริศนา  
ขึ้นเครื่องบินไปผ่าตัดที่ชิคาโก สหรัฐอเมริกา

"คุณพ่อหมอเสมเขาค้นคว้า ว่าที่นั่นทำได้ เลยส่งดิฉันไปแล้วให้รายงานผลอย่าง  
ละเอียด และพอสำเร็จท่านก็เอาองค์ความรู้เหล่านั้นมาศึกษาและมีความมั่นใจในคู่ต่อมา  
คือ วันดี-ศรีวัน ดวงแก้ว ผลการผ่าตัดเรียบร้อยดี แต่โชคร้ายที่ ๑ อาทิตย์ต่อมาแฝด  
ศรีวันเสียชีวิตเพราะปอดแฟบ ซึ่งไม่เกี่ยวกับการผ่าตัดที่เป็นการผ่าตัดแยกตัว"

มาถึงคู่ถัดมาคือ ปราจีน-บุรี สองสาวฝาแฝดที่ตับติดกันเช่นเดียวกับสองคู่แรก การ  
ผ่าตัดครั้งนี้เป็นไปด้วยดี ส่งผลให้คู่นี้ยังมีชีวิตยืนยาวมาจนถึงวันนี้ ๕๐ กว่าปีแล้ว แต่...

"เราตามหาตัวไม่เจอค่ะ อย่างไรก็ตามคิดว่าคงติดต่อกลับด้วยนะค่ะ อยากเจอจริงๆ"

อ.จิราพร บอก

## คำฟ้อง

สำหรับ "คุณหมอตลอดชีวิต" ท่านนี้ งานเข้ามากลบบทโลกส่วนตัวไว้หมด แต่ก็  
ยังมีแง่มุมบางมุมที่ลูกชายอยากจะนำมาแบ่งปันกัน

"ตอน คุณพ่อรับราชการ คุยกันแทบนับคำได้ คุณพ่อจะทำงาน ๖ วันครึ่ง วันอาทิตย์

เป็นวันที่เราจะได้ทานข้าวกลางวันกัน จะมีเวลาได้คุยกันตอนนั้น พอบ่ายสองท่านก็จะไปอ่านหนังสือ อีกทีก็ตอนกลับจากทำงาน ประมาณสามถึงสี่ทุ่ม ผมงกับน้องชายจะไปนวดคุณพ่อ เพราะท่านทำงานหนัก ยืนตลอด

เลยเป็นคนขี้เมื่อย เราจะนวดจนท่านเริ่มม่วง กรนแล้วค่อยๆ เดินออกมา แต่บางทีคุณพ่อยังไม่หลับก็ตะโกนไล่หลังมาว่า "ไปแล้วหรือลูก เราก็ต้องกลับมานวดใหม่" ชัชวาลย์ พริ้งพวงแก้ว เล่าไปอึมไป

แม้จะได้ใช้เวลาด้วยกันตอนนวด แต่พ่อลูกก็ไม่ค่อยได้คุยกันเท่าไรเพราะเป็นเวลาแห่งการพักผ่อนของพ่อจริงๆ

"ถึงเราจะไม่ได้คุย แต่เราก็ตัดต่อด้วยการสัมผัสกันครับ"

จนกระทั่งนพ.เสม เกษียณอายุราชการตอนอายุ ๕๔ ปี พ่อเสมกับลูกๆ ถึงจะได้รู้จักกันจริงๆ ตอนนั้น รวมทั้งคำสอนต่างๆ ที่พริ้งพวงออกมามากมาย

"สาม ข้อ ความขยันหมั่นเพียร ความกตัญญู และความซื่อสัตย์สุจริต ท่านจะเน้นมากสมัยเรียน ตอนทำงานแล้ว ท่านก็จะให้ปรัชญาในการดำรงชีวิตว่า ในการแก้ปัญหาต่างๆ อย่าคิดคนเดียว มันคิดไม่ออก เราไม่ได้อยู่คนเดียวในโลก ทำอะไรให้ทำกันเป็นทีม ใครถนัดทางไหนก็ทำตามนั้น แล้วถ้าสำเร็จหรือได้รับรางวัล อย่าไปรับรางวัลคนเดียว เพราะความสำเร็จไม่ใช่เราคนเดียวที่ทำ ที่ผ่านมามีผมเลยไม่ค่อยทำงานหนัก เพราะมีแต่คนช่วย(ยิ้ม)" ประธานกรรมการบริษัทชัชวาลย์ เดอเวเกอร์ อินเตอร์เนชั่นแนล เล่าคำพ่อ

แต่ที่พ่อย้ำบ่อยที่สุดเห็นจะเป็นเรื่อง อุปสรรค

"ท่าน จะพูดตลอดเวลาว่า ความสำเร็จมักแฝงมากับอุปสรรค ฉะนั้นอย่าไปกลัวอุปสรรค อุปสรรคเล็ก ความสำเร็จก็เล็ก อุปสรรคใหญ่ความสำเร็จยิ่งใหญ่"

ตลอด เวลาที่พักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล คุณหมอเสมมักจะปรารภเรื่องหนึ่งอยู่บ่อยๆ ว่า "บ้านเมืองเราจะไปไม่รอด ถ้าสังคมเรายังเป็นอยู่อย่างนี้" นี่เป็นอีกหนึ่งห่วงของท่าน



"ท่าน พูดว่า สังคมตอนนี้เหมือนสังคมเมลงวัน มันไม่มีหมู่ มีคณะ ต่างคนต่าง อยู่ อยู่ในที่มีสิ่งปฏิภูล ท่านอยากเห็นสังคมเป็นสังคมของฝั่งที่มีแต่ความสะอาด สามัคคี ขยันหมั่นเพียร และยึดประโยชน์ส่วนรวมเป็นที่ตั้ง"

ชัชวาลย์ยังย้อนอดีตไปเมื่อหลายปีก่อนถึงเหตุการณ์สำคัญที่ทำให้คุณพ่ออาการทรุดลง

"ช่วง นั้นกำลังหาเสียงเลือกตั้ง คุณพ่อชอบนโยบายของนักการเมืองคนนั้นมากที่สุด เรื่อง ๓๐ บาทรักษาทุกโรค ท่านเลยไปคุยกับคุณหมอประเวศ (วะสี) ว่าจะเอาอย่างไรกันดี อยากรู้ว่าประชาชนคิดยังไง เลยประกาศออกสื่อถามชาวบ้านว่ารู้สึกอย่างไรต่อการเมือง ต้องการ/ไม่ต้องการอะไร อยากเห็นสิ่งใดบ้าง ปรากฏว่ามีจดหมายส่งมาที่บ้านคุณพ่อ ล้านกว่าฉบับ"

ทุกฉบับคุณหมอเสมเป็นคนอ่านเอง โดยมีผู้ช่วยเก็บเป็นข้อมูลให้ แล้วก็สร้างศาลา จัดเก็บจดหมายเหล่านั้นไว้เป็นอย่างดี วันหนึ่งเมื่อนักการเมืองซึ่งได้กลายเป็นนายกรัฐมนตรีคนนั้นมากราบสวัสดีที่บ้านและเห็นภูเขาจดหมายเหล่านั้น จึงขออนุญาตนำกลับไปโดยให้เหตุผลว่าจะนำไปวิจัยพัฒนานโยบายพัฒนาบ้านเมือง ต่อไป

"ด้วยเหตุผลนี้คุณพ่อเลยขัดไม่ได้ ทั้งที่ท่านตั้งใจจะนำจดหมายพวกนี้เผาไปพร้อมกับท่านเมื่อเสียชีวิตลง ก่อนจากไปนายกฯ คนนั้นยังรับปากกับคุณพ่อด้วยว่าจะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง" ในเวลาไล่เลี่ยกันนั้นก็มีเหตุการณ์ปล้นปืนที่ภาคใต้และแก้กฎหมายเพื่อเอื้อธุรกิจตัวเอง

"ตั้งแต่นั้นมาท่านก็ทรุด ถือเป็นความผิดหวังครั้งใหญ่ของท่าน" ชัชวาลย์ กล่าวด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบ

หาก ๑๐๐ ฟัน ๑๐๐หนาวที่คุณหมอเสม พ่ออุ้ยเสม พ่อเสม หรือ คุณพ่อหมอเสม ผ่านมา ก็ยังมีความภูมิใจที่ท่านทิ้งไว้ข้างหลังมากมาย โดยเฉพาะ "ลูก"

"ท่าน มีลูกเป็นพันเป็นหมื่น นั่นเป็นสิ่งที่ผมคิดว่าท่านภูมิใจอย่างยิ่ง และท่านจะเรียกคนเหล่านั้นว่า อภิชาติบุตร ตามคำสอนที่ท่านให้ไว้แก่ผู้แต่งงานใหม่เสมอๆ ว่า ต้องทำให้ลูกที่เกิดมาแล้ว ดีกว่าเราให้จงได้"



(หมายเหตุ : ข้อมูลบางส่วนจากหนังสือ "เกียรติประวัติแพทย์ไทยฝากไว้ให้คนรุ่นหลัง : ชีวิตและผลงานศาสตราจารย์นายแพทย์เสม พริ้งพวงแก้ว"



โลภมาก มีรั้วภัย  
 กิเลสไม่รู้ฉักพอ  
 เลียนตายฉิ่งพรา้พ้อ  
 ทุกข์หน่อข้าทำเอง

## โลภานักมักมีภัย (ศีลาลชาดก)

**ลูก** เศรษฐีในนครสาวัตถีของแคว้นโกศล ประมาณ ๕๐๐ คน ต่างก็สนิทสนมเป็นเพื่อนกัน ซึ่งแต่ละคนก็มีสมบัติทรัพย์สินมากมาย ครั้นพอได้ฟังธรรมเทศนาของพระศาสดาแล้ว ก็พากันบวชมอบชีวิตไว้ในพระพุทธศาสนาทั้งหมด

ครั้นบวชเป็นภิกษุแล้ว ก็พักอยู่ที่กุฏิแถวในสุดของพระวิหารเชตวัน ต่างก็พากันเพียรศึกษาและบำเพ็ญธรรมกันอย่างดียิ่ง

แต่มีอยู่คนหนึ่ง บรรดาภิกษุลูกเศรษฐีเหล่านั้น บังเกิดจิตคิดผูกพันไปในกาม ขณะกระวนกระวายใจอยู่ พระพุทธเจ้าทรงตรวจรู้อารมณ์ได้ว่า

“ภิกษุเหล่านี้กำลังปล่อยจิตคิดถึงกามราคะ (ความยินดีในกาม) ให้เกิดขึ้นในภายใน เสมือนเกิดพวกโจรขึ้นภายในพระนครของพระเจ้าจักรพรรดิ ฉะนั้น เห็นทีเราจะต้องแสดงธรรมข่มกองกิเลส บอกทางแห่งอรรหัตตผลแก่ภิกษุทั้งหลาย ในบัดนี้เลยทีเดียว”

ด้วยจิตเปี่ยมพระมหากรุณาธิคุณนี้ พระศาสดาทรงรักษาห่มุสาวกไว้ ประดุจแม่มีลูกโตน ทนถนอมลูกของตนไว้ ประดุจคนเหลือตาเพียงข้างเดียว ระวังรักษาตาของตนไว้ จึงเสด็จออกจากที่พัก ตรัสกับอุปัฏฐาก (ผู้คอยดูแลรับใช้) ของพระองค์ว่า

“อานนท์ ภิกษุที่พักอยู่ในกุฏิแถวหลังสุดนั้นมีเท่าใด จงเรียกให้มาประชุม  
พร้อมเพรียงกันในที่บริเวณนี้”

แต่พอตรัสแล้ว ก็ทรงดำริอีกว่า

“หากเราให้เรียกเฉพาะภิกษุทั้ง ๕๐๐ นี้เท่านั้นมาประชุม พวกเธอจะพากัน  
สลดใจได้ว่า พระศาสดาทรงทราบความที่กองกิเลสเกิดขึ้นในภายในของ  
พวกเราแล้ว ดังนั้นจะไม่กล้ามาฟังธรรมก็เป็นได้”

จึงทรงรับสั่งใหม่กับพระอานนท์ทันที

“อานนท์ เธอจงเรียกภิกษุทั้งหมดในที่นี้ให้มาประชุมร่วมกันเถิด”

พระอานนท์จึงเที่ยวไปทั่วบริเวณนั้น บอกให้ภิกษุทั้งหมดมาประชุมกัน ณ  
พระคันธกุฎี (ที่พักของพระพุทธเจ้า) ภิกษุสงฆ์พากันนั่งล้อมรอบพระศาสดา พระ  
องค์จึงทรงแสดงธรรมสั่งสอน

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุไม่ควรมือกุกุสรวิดก (ความคิดชั่ว) ๓ อย่างนี้  
คือ ๑. กามวิตก คิดใคร่อยาก ๒. พยาบาทวิตก คิดมุ่งร้าย ๓. วิหิงสาวิตก  
คิดเบียดเบียน

เพราะกิเลสเป็นเช่นกับศัตรู ศัตรูชื่อว่าเล็กน้อยนั้นไม่มี ศัตรูได้โอกาส  
เมื่อใด ย่อมทำความพินาศได้เมื่อนั้น กิเลสแม้มีประมาณเล็กน้อยเกิดขึ้นแล้ว  
หากได้โอกาสเพิ่มพูน ก็จะทำให้ความพินาศใหญ่หลวงให้เกิดขึ้นได้อย่างนั้นเช่นกัน  
ขึ้นชื่อว่ากิเลส จึงเปรียบเสมือนยาพิษที่ร้ายแรง เป็นเสมือนหัวฝีที่มีฝี  
หนังปกปิดไปแล้ว เทียบได้กับบสรพิษ ราวกับไฟที่เกิดจากฟ้าผ่า กิเลสทั้งหลาย  
ไม่ควรเลยที่จะนิยมนินดี ควรจะกัดกันทิ้งไปเสีย ด้วยพลังแห่งการพิจารณา  
ด้วยพลังแห่งการภาวนา(ทำให้เกิดผล)

ขณะใดที่กิเลสเกิด ควรละกิเลสให้ได้ในขณะนั้นเลยทีเดียว กำจัดกิเลส  
ทันที อย่าให้ตั้งอยู่ในใจได้แม้เพียงแค้นเดียว ดังบัณฑิตในกาลก่อน ก็ดีเตือน  
กิเลส ช่มกิเลส ไม่ยอมให้กิเลสเกิดขึ้นอีกในภายในได้เลย”

แล้วทรงนำเรื่องราวนี้มาตรัสเล่า

**ไข**อดีตกาล มีสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งอาศัยอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำใกล้ป่า มักออกหาเหยื่อกินในบริเวณนั้น

วันหนึ่ง ขณะที่ออกหาอาหารกิน ได้พบซากข้างตัวใหญ่โต นอนตายอยู่ที่ริมฝั่งน้ำ ก็บังเกิดความดีใจยิ่งนัก

“ลาภของเราแล้วหนอ ที่จะได้กินเหยื่อชิ้นใหญ่นี้”

จึงตรงไปที่ซากข้าง กัดลงที่วงข้างทันที แต่เพราะข้างมีหนังหนามาก กัดวงก็เป็นเสมือนกัดองุ่น ไถ ขากนักที่จะฉีกเคี้ยวกิน จึงคิดว่า

“วงข้างไม่น่ากินเลย กินตรงอื่นดีกว่า”

แล้วหันไปกัดทะเงาข้าง แต่ก็เหมือนกับว่ากัดทะต้นเสา ข้างแข็งเหลือเกิน

คราวนี้ก็เลยกัดที่หูข้าง กัดแล้วก็รู้สึกเหมือนกัดใส่ขอบกระดิ่ง เหนียวยิ่งนัก

ต้องหาที่กินใหม่ จึงมากัดที่ฝ่าเท้าข้าง กัดอย่างยากลำบากมาก รวากับกัดใส่ครกเลยทีเดียว

พอดีเห็นทางข้างน่าจะกินง่าย จึงกัดที่หางข้าง แต่ก็เหมือนกัดโดนเสา เข้าให้

จึงพิจารณาดูท้องข้าง น่าจะนุ่ม

กว่าที่อื่น จึงกัดเต็มที่

แต่ก็คล้ายกับว่ากัด

ใส่ขี้ผึ้งที่มันคง

แข็งแรง ไม่เป็นที่

ควรกินเลย

เมื่อไม่ได้รับความพอใจใดๆจาก

ส่วนอวัยวะต่างๆ

ของข้าง ในที่สุด



ภาพประกอบ : วิสูตร นวพันธุ์

สุนัขจิ้งจอกจึงตัดสินใจกัดกินตรงที่ทวารหนักของช่าง คราวนี้เองที่รู้สึกเหมือนได้กัดกินขนมอันอ่อนนุ่ม ช่างเป็นความสุข ความยินดีพองใจมาจกๆ

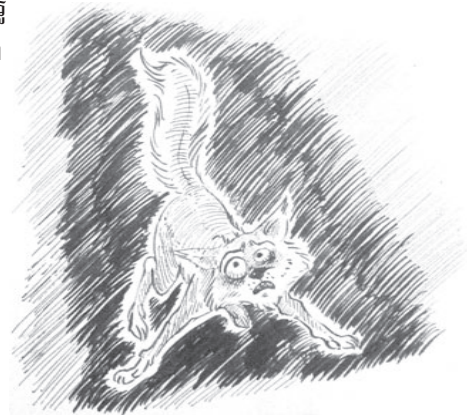
กัดกินทวารหนักจนเป็นรู พอमुด้ได้ก็มุด้เข้าไปกินเครื่องในช่างอย่างเอร็ดอรั้อย กระทั่งอิมหนักก็หยุดพัก จากความสุขนี้เอง ทำให้สุนัขจิ้งจอกเกิดความคิดว่า

“ซากช่างตัวนี้เป็นเหมือนบ้านของเราอยู่แสนสุขสบายยิ่งนัก เวลาอยากจะกิน ก็มีตับไตไส้พุง และเนื้อนุ่มๆ ให้เรากิน เวลาหิวกระหาย ก็มีเลือดให้เราดื่ม เวลานอน ก็มีท้องช่างให้เราพักได้ ในนี้มีทุกอย่างเพียงพอแก่เรา อย่างนี้แล้วเราจะไปที่อื่นทำไม”

สุนัขจิ้งจอกจึงไม่มุด้ออกมา อาศัยอยู่ในท้องช่างนั้นแห่งเดียว เป็นทั้งที่กินที่นอนเสร็จสรรพ จนลืมโลกภายนอก

ครั้นกาลเวลาล่วงไปแต่ละวันๆ ซากช่างโดนลมและแดดแผดเผา หนังช่างค่อยๆ หดตัวแห้งแข็งกระด้าง โดยเฉพาะรูทวารหนักนั้นหดตัวจนปิดสนิท ภายในท้องช่างจึงมีดมิดน้ำกล้ว ราวกับโลกันตนรก (นรกขุมที่โทษหนักที่สุดไม่มุด้ไม่เกิด) เลยทีเดียว บัดนี้สุนัขจิ้งจอกทั้งไม่มีเนื้อให้กิน เนื้อแห้งกรังแข็งหมด ทั้งไม่มีน้ำให้ดื่ม เพราะเลือดก็พลอยแห้งเหือดไปแล้วก็ไม่มีทางออก รูทวารหนักก็หดปิดแล้ว สุนัขจิ้งจอกจึงพอมโซหิวกระหาย ทุกข์ทรมานยิ่งกัฒทางโน้นที่ กัฒทางนี้ที่ วุ่นวายหาทางออก อยู่ท่ามกลางความมืดในท้องช่าง

ต่อเมื่อล่วงเลยไปได้หลายวัน จึงมีฝนตกหนัก ทำให้ซากช่างชุ่มน้ำฝน ผิวหนังก็อ่อนนุ่มขึ้น ตัวช่างก็เริ่มพอง รูทวารหนักก็เปิดให้เห็นแสงบ้างแล้ว คราวนี้เองสุนัขจิ้งจอกเกิดความหวังขึ้นมาทันที





“เรารอดตายได้แน่แล้ว”

จึงถอยหลังไปตั้งหลักที่หัวช้าง แล้ววิ่งสุดแรงที่มี เอาหัวพุ่งชนรูทวารหนัก เต็มที่ จนตัวครุฑรูทวารหนักหลุดออกมาได้ แต่ชนตามตัวก็ครุฑติดอยู่ที่รูทวารหนักนั่นเอง ทำให้ทั้งเจ็บทั้งแสบทั้งอาย ทั้งตกใจที่กลายเป็นสุนัขไร้ขนไปเสียแล้ว พอมองดูตัวเองเห็นอย่างนั้น จึงเกิดความสลดสังเวชว่า

“ทุกขนี่เราทำเอง ไม่มีใครทำให้ ก็เพราะความโลภเป็นเหตุ ความโลภเป็นตัวการ เรอาศัยความโลภก่อนทุกขนี่ขึ้นเอง นับตั้งแต่บัดนี้ไป เราจะไมยอมตกอยู่ในอำนาจความโลภอีกเลย

ไม่โลภเห็นแก่กิน ไม่โลภสุขสบาย ขึ้นชื่อว่าท้องช้าง เราไม่เข้าไปอีกแล้ว เพราะตอนที่อยู่ในท้องช้าง เราถูกภัยคุกคามเจียนตายทีเดียว”

คิดดีได้อย่างนี้แล้ว สุนัขจึงจอกก็จากที่นั่นไป นับจากนั้นมา ไม่ว่าสุนัขจิ้งจอกพบเห็นซากช้างในที่ไหน ก็ไม่ยอมเหยี่ยวหลังกลับไปดูเลย จิตใจไม่ตกอยู่ใต้อำนาจความโลภได้แล้ว

พระศาสดาทรงจบพระธรรมเทศนานี้ ด้วยการเฉลยให้ทราบว่

“ก็ในยุคกาลนั้น สุนัขจิ้งจอกตัวนั้น ได้มาเป็นเรตลาคตในยุคกาลนี้”

แล้วทรงตักเตือนเหล่าภิกษุว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ขึ้นชื่อว่ากิเลสที่เกิดขึ้นภายใน ต้องไม่ให้พอกพูนขึ้นได้ ควรข่มเสียทันทีทันใดทีเดียว”

จากนั้นจึงตรัสประกาศสังขะทั้งหลาย เมื่อเวลาจบการแสดงสังขะนั้น ภิกษุทั้ง ๕๐๐ รูปก็ได้ดำรงอยู่ในอรหัตตผล ภิกษุที่เหลือบ้างก็ได้เป็นพระโสดาบัน บ้างก็ได้เป็นพระสกทาคามี บ้างก็ได้เป็นพระอนาคามีแล้ว

๐๘๘๗๘๘

พระไตรปิฎก เล่ม ๒๗





ข้อ ๑๔๘ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖ หน้า ๕๘๐

๐๐๘๗ ๓๓



# เมตตากับอิตตา



เมตตากับอิตตานั้น  
เป็นสองสิ่งที่ตรงข้ามกัน  
แต่มีลักษณะภายนอกที่ปรากฏ  
ดูผิวเผินเหมือนไม่แตกต่างกัน  
เมตตานั้นเป็นความเต็มเปี่ยมของจิตวิญญาณ  
ที่เอื้อล้นออกมาเอื้ออาทรต่อผู้อื่น  
ปรารถนาให้ผู้อื่นได้สัมผัสสภาวะแห่งสันติ  
และความมีอิสรภาพเช่นเดียวกับตนบ้าง  
ส่วนอิตตานั้น  
เป็นความขาดพร่องของชีวิต  
เป็นเสียงเรียกร้องของอวิชา  
ที่ต้องการให้ผู้อื่นมาเป็นเช่นเดียวกับตน  
เพื่อความอบอุ่นมั่นใจ และความมีพวกพ้อง  
เป็นหลักประกันความอ่อนแอของจิตวิญญาณ  
ที่จะเติมความขาดพร่องในชีวิตให้เต็ม



เมตตากับอัตตานัน  
แม้เป็นสองสิ่งที่มีลักษณะภายนอกคล้ายคลึงกัน  
เหมือนแก้วน้ำบริสุทธิ์  
และแก้วสุราที่ใสสะอาด  
แต่สิ่งหนึ่งนำความสดชื่นปิติ  
และความสงบเย็นให้แก่ผู้ดื่มกิน  
อีกสิ่งหนึ่งนำความเร่าร้อน เมามาย  
ความไม่รู้ประมาณ บาดหมางและเป็นทุกข์  
ให้แก่ผู้สัมผัสลิ้มรส



เมตตากับอัตตา  
เป็นสองสิ่งที่คล้ายคลึงกัน  
จึงควรมีสติและปัญญาเฝ้าระวัง  
อย่าหลงผิด  
เที่ยวหยิบยื่นแก้วสุราอันร้อนแรงของอัตตา  
ให้แก่ผู้คนรอบข้าง  
ด้วยหลงผิดคิดว่า  
นั่นคือแก้วบริสุทธิ์แห่งเมตตาธรรม  
จนทำให้ผู้ดื่มกินตกอยู่ในสภาพตายทั้งเป็น  
ด้วยเจตนาที่ดีแสนดีนั้น

ฟ้าเมือง ชาวหินฟ้า



๑๑๕๗ ๓๕

เมตตาภาวนา...

# คู่สัมมาทิฐิ

ปลื้ม สีทณ

”

ทำการด้วยความเกสียด ความโกรธ คนก็จะโกรธ คนก็จะเกสียด  
ทำการด้วยไมตรี เมตตา คนก็จะเมตตาและมอบไมตรีกลับมา  
เมื่อเราก็ปรารถนาอยู่สุข คนอื่นก็ปรารถนาอยู่สุข จะยึดเสียดความทุกข์ให้กันไปทำไม  
แม้พระคริสตท่านยังบอก... ความรักควรเป็นใหญ่ ไม่ใช่ความเกสียดแข็ง

“

ฝากคำสวຍให้รัฐบาลดูแล และผู้  
พร้อมจะหักขาปูแดงให้ตายภายในเดือน  
สองเดือน จำเดิมแต่เริ่มเปิดหูเปิดตา รับรู้  
การเมืองไทย ไม่เคยเห็นกลุ่มใดมาได้สวย  
อยู่อย่างสร้างสรรค์ และจากไปอย่างงามสง่า  
แม้รัฐบาลเดียว อีกครั้ง! แม้รัฐบาลเดียว  
ยิ่งตัวท่านนายกรัฐมนตรีที่ผ่านมา เมื่อรับ  
ตำแหน่งได้ราว ๖ เดือน ส่วนใหญ่หน้าตา  
มักจะแขงวัยไป ๑๖ ปี ขนาดท่านหล่อใหญ่  
ก็ยังมีเห็นตีนไกตืนกามาเหยียบหางตากัน  
ขั้วเหยีย บุญยังมีที่ท่านเป็นนายกแค่สองปี  
หากมากกว่านี้ คงกลายเป็นหล่อ...ไปหมด!  
ปรากฏการณ์อัศจรรย์ให้หน้าตาเหยียงนี้ หาก  
น้องปู ยังรักสวຍรักงามอยู่ก็ควรเตรียมใจ  
ไว้แต่เนิ่นๆ

จากเห็นคณะรัฐบาลไทยหลายยุค  
ลากบ้านเมืองดูถูถูกังมา กระทั่งวันนี้  
เหลือสองขั้วใหญ่ทางการเมือง ซึ่งไม่ใช่  
พรรคแดงดู กับพรรคฟ้าชำนานูเหินบ  
(แนม) แต่เป็นกลุ่มเผด็จการทุนนิยมที่ไร้  
ยางอาย กับเผด็จการทุนนิยมที่ไม่เพียงไร้  
ยางอาย แต่ยังฉลาดร้ายแสดงละคร  
ประโลมใจให้ประชาชนเมาเอื้อ เหมือน  
ตบแล้วจูบ หรือปล้นแล้วปลอบ แต่จะ  
เป็นสายพันธุ์ไหน ก็ไม่เห็นแสงรำไร ว่า  
การเมืองจะช่วยสังคมไทยได้อย่างไร ข้า  
ชวนให้เชื่อว่า หากเราเก็บนักการเมือง  
เข้าพิพิธภัณฑสถาน จ.กาฬสินธุ์ ตัก ๓๐

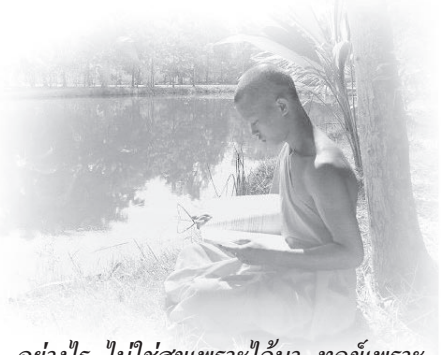
ปี บ้านนี้เมืองนี้อาจจะเลวน้อยลง หรือ  
ร่วมเย็นขึ้น

พระพุทธรองคัตรีสมานานแล้วว่า  
จิตวิญญาณเป็นประธานของสิ่งทั้งปวง  
หรือใจเป็นใหญ่ โลกทั้งใบมีนานาประเทศ  
เป็นหัวใจ ประเทศทั่วไปมีประชาชนเป็น  
ใหญ่ เป็นหัวใจของประเทศ แต่  
ประชาชนกลับยอมให้กับการเมืองเป็นจิต  
วิญญาณ เป็นประธานนำ หากใจนักการ  
เมืองดี ข้อนี้อาศัยอยู่ แต่หลายร้อยปีที่ผ่านมา  
หลายบ้านเมือง ได้ท่านประธานที่ใจยัง  
มืดมิดไม่รู้ทิศทางเจริญ ทิศทางเสื่อมที่แท้  
ไม่รู้จักสุขทุกข์ที่จริง ไม่รู้แม้กระทั่งดีแท้  
แก่ตนเป็นอย่างไร แล้วอย่างนี้...โลกดึงาม  
ประเทศน่าอยู่ ภายใต้อำนาจของผู้นำ  
รัฐ ก็เป็นเรื่องเหลวๆรายวันเท่านั้นเอง  
เพราะแม้แต่ตัวท่านเหล่านั้น ไม่ทราบว่  
นอนเอาเท้าก่ายหน้าผาก หรืออดยานอน  
หลับกันขนาดไหน? ที่แน่ๆ อดีตผู้นำรัฐ  
หลายประเทศ บัดนี้อยู่บ้านเกิดเมืองนอน  
ไม่ได้ เพราะกลัวธรรมชาติจะสูบส่งให้ลงไปอยู่  
กับสุวรรณ สุวณ

เรารู้กันอยู่เพราะเห็นผิคนั้นแหละจึง  
คิดผิด พุดผิด ทำผิด แสวงหาในทางผิด  
แล้วชีวิตก็ถูกตบตีด้วยวิบากบาป ที่สังคม  
เราทุกข์อยู่ทุกวันนี้ ใครว่า...มิใช่เพราะ  
ความเห็นผิดที่แพร่สะพรั่ง? โดยจริง  
ธรรมดาสามัญเป็นสันติภาพของใจ แต่คน

ส่วนใหญ่กลับเห็นความรวยเป็นความเจริญ มียศยิ่งใหญ่ได้เสียงดังสั่งใช้ หรือจัดการ กับใครได้ตั้งใจหมาย เป็นสุขสบาย หรือ เป็นเกียรติประวัติแก่วงศ์ตระกูล ยิ่งเด่น ดังแม้กระทั่งแก้ผ้าหาเรื่องฉาว คนรู้จัก เรียกราว เป็นความมีชื่อของชีวิต และการได้เสพสุขทุกอณูเนื้อหรือเซลล์สัมผัส เช่นนี้ชีวิตคนไม่สูญเปล่าแล้ว... ก็ด้วยความเห็นเหล่านี้ สังคมเราจึงเป็นเวทีแข่งขันกันปล้นแผ่นดิน หรือฆ่าเพื่อนเพื่อ เลื่อนชั้น เย็นชาแม้กระทั่งสำนึกในตน และต่ำช้าเห็นแก่ตัว กระทั่งเห็นกงจักร เป็นดอกบัว เสพทุกข์ด้วยหลงเป็นสุข

ฉะนั้น... อภิมรณของสังคมโลกวันนี้ จึงอยู่ที่ใจประชาชนแต่ละคน หากใจ ยังมีตมม เราก็ยังต้องคลาไทม์ หรือฝืน ค้างสิ่งโลกเปี่ยมสุขไปอีกเนิ่นนาน แสง สว่างของใจ หรือสัมมาทิฐินั้นแหละ ที่ คอบใจชัณยานาประเทศ ยิ่งประเทศไทยเรา ซึ่งเป็นเมืองพุทธ เพียงพระมุ่งสู่ความ เป็นพระ โยมมุ่งสู่การศึกษาธรรมะให้อิ่ง หรือพากันเข้าวัด ฟังธรรม ใ้รัฐชาติชั่วที่ เป็นสิ่งจะไม่ใช้ดีเพราะเป็นพวกตัว ชั่ว เพราะเป็นพวกมัน และรู้แจ้งในทางเจริญ ทางเสื่อมที่จริง ยิ่งกว่าที่หลงกันว่า รวย หรุ เลิศ เปี่ยมอลังการ ทนสมัย หรือฉลาดล้ำ เป็นความเจริญต่างไปจากนี้เป็นความเสื่อม หรือได้รู้บ้างว่า สุขทุกข์ที่แท้แก่ชีวิต เป็น



*อย่างไร ไม่ใช่สุขเพราะได้มา ทุกข์เพราะ ว่าเสียไป*

เพียงรู้แจ้งประมาณนี้ แม้ทั้งโลกหรือ ประเทศยังไม่เป็นสวรรค์ขึ้นมา แต่ผู้ได้ สัมมาทิฐิ ก็พ้นรกไปเยอะแล้ว... *สมมา ทิฐิสมาทานา สัพพ ทุกข์ อปจจนฺติ* พระ พุทธองค์ ยืนยัน ผู้สมาทานสัมมาทิฐิ ย่อมพ้นจากทุกข์ทั้งปวง จะเป็นทุกข์ชีวิต คู่ ทุกท่ามาหากิน ทุกกับผู้คน หรือตน เอง ฯลฯ พิสูจน์ดูได้

พุทธสถาน สถานแห่งผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้ เบิกบาน เป็นท่าเลกกระจายสัมมาทิฐิ การที่เราไปสูพุทธสถาน ไปฟังธรรม หรือ เข้าไปหาท่านสมณะแล้วถามว่า อะไรเป็น กุศล อะไรเป็นอกุศล ทางใดเจริญ ทาง ใดเสื่อม อย่างไม่หรือคือสุขแท้ อย่างไม่ หรือคือทุกข์จริง เช่นนี้เป็นการก้ำนัล มิ่งขวัญอันล้ำค่าให้แก่ใจ เราขัดเขียด ความล้าให้ชีวิตมาพอแล้วหรือยัง เราสุข ใจพอใจตนยังไม่พออีกหรือ เราเดินคว้า สิ่งที่ได้มาแล้วต้องทิ้งก็สิ่งก็คนแล้ว... ถึง เวลาจุดประทีปธรรมให้สว่างไสวในใจ แล้วหรือยัง ?

กว่าจะถึงวันนี้ เราคงเคยให้ใครกับใครมาบ้าง แต่ให้ขนมนกินเดียวกันก็อย่าให้น้ำอึดลม ดื่มเดียวกันก็ทิ้ง ให้ของใช้ไม่นานก็หมดอายุงานไป สมควรแล้วหรือยังที่เราจะให้สัมมาทิฐฐิแก่กัน เหมือนพระพุทธองค์ส่งประทีปธรรมสู่เพื่อนผู้ร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ตลอดอายุขัยของพระองค์

การมาเอาดีหนึ่งคน หรือตอนมาวัดเพียงลำพัง คนก็ดีเพียงหนึ่ง หากมาเอาดีสองคน สามคน สี่คน ร้อยคน พันคน เยี่ยงนี้มีหรือที่คนดีจะไม่มีมากขึ้น บ้านเมืองเราไม่ได้ขาดคนรวย คนสวย คนเก่ง คนพุดดี แต่บ้านนี้เมืองนี้ แม้อใจเรา... ขาดความดี ต้องการคนดี การมาวัด ฟังธรรม สังฆสัมมาทิฐฐิ เป็นประโยชน์ตน การชวนคนมาร่วมด้วย...ร่วมได้ เช่นนี้เป็นประโยชน์ท่าน ไม่เพียงนั้น ย่อมเป็นความดีที่ส่งผลให้ตนเป็นคนดีที่มากบริวารอีกด้วย แม้อใจจะไม่ปรารถนาเยี่ยงนั้นก็ตามยิ่งเราชวนคนให้ชวนคน จากสิบชวนสิบ จากร้อยชวนร้อย จากพันชวนพัน จากหมื่นชวนหมื่น จากแสน ชวนแสน... พุทธศาสนาจะกลับมาเป็นแกนนำจิตวิญญาณอีกครั้ง พุทธสถาน วัดวาอาราม จะได้เวลาทำหน้าที่ครั้งใหญ่ พวกเราทั่วไปจะได้หัวใจกลับคืนสู่ตนเอง สังคมจะอบอุ่นเอิบอิมไปด้วยมิ่งมิตร และรอยทิส

พันทาง จะมีคนถือแสงสว่างไปส่งต่อให้เพื่อนมนุษย์...ดั่งที่พระพุทธองค์และเหล่าอริยสาวกเคยกระทำมา

จากนั้นไม่นาน แม้มองไปสุดโลกกลมโกล้ง เราก็คงไม่เห็นนรกบนดิน ณ ที่ใดอีกเลยแม้่น้อย เพราะเมื่อใจตนเป็นสวรรค์ ใจคน ใจปวงชนเป็นสวรรค์ โลกย่อมกลายเป็นถิ่นที่ของเทวดนางฟ้าไปแล้ว...

ปรารถนาให้ความเมตตากระจายไกลไปทั่ว เพื่อสัมมาทิฐฐิองอกงามในแผ่นดิน...อีกครั้ง...อย่างยั่งยืน

แล้ววันจะผ่านไป แล้ววัยจะสูงขึ้น ที่สุดมนุษย์จะตายไป สรรพสิ่งที่แสวงหาไว้จะถูกลูกทอดทิ้ง

ความมีจึงเป็นมายา ความหมดจึงเป็นเรื่องธรรมดา

ผู้ใดรู้จักเอื้อเพื่อแบ่งปัน ผู้นั้นได้สะสมเมตตา ผู้นั้นจะได้มาซึ่งมิ่งมิตร



\*\*\* หมายเหตุ ประโยชน์ตนในทางศาสนา หมายถึงตนได้ลดกิเลส ได้สะสมบุญบารมี หรือได้ความพ้นทุกข์ยิ่งขึ้นไปเรื่อยๆ ประโยชน์ท่านในทางศาสนา คือเราช่วยให้เขาได้ลดกิเลส ได้สะสมบุญบารมี และได้ทางพ้นทุกข์ หรือได้ความพ้นทุกข์ แท้แก่ชีวิตของเขา

ธรรมะสารานุกรม

พ.ทังโพธิ์

# สมาธิ ? แบบง่ายๆ ดีจริงหรือ ?

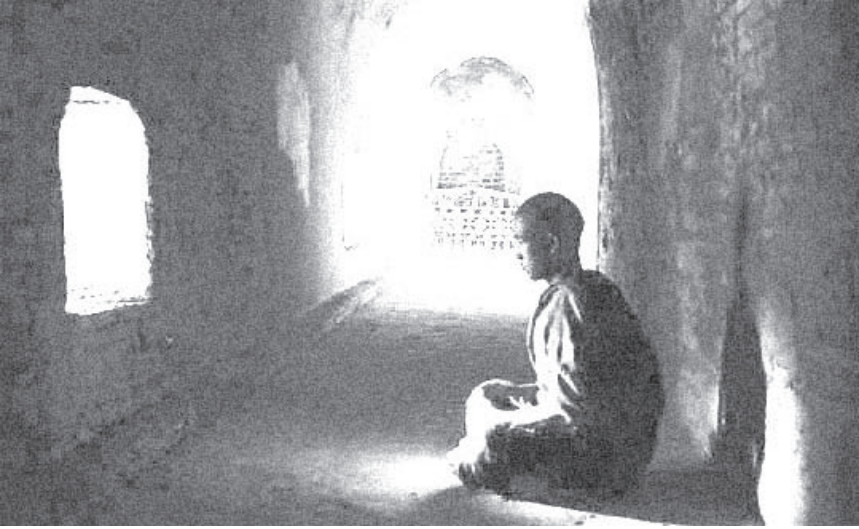
ในช่วงกลางพรรษา มีชายหนุ่มผู้แสวงหาธรรมจากอิตาลีเข้าพบข้าพเจ้า ณ สำนักงานมูลนิธิเพื่อนช่วยเพื่อน ในซอยนวมินทร์๔๘ กรุงเทพมหานครโดยการนำพาของ ลิกขมาตุจินดา นักบวชหญิงแห่งสันตือโศก

ชายหนุ่มอยู่ในวัยประมาณสามสิบปี เดินทางแสวงหาธรรมะตามแนวพุทธในเมืองไทยถึงหกครั้งแล้ว เคยไปเข้าหลักสูตรปฏิบัติธรรมนั่งสมาธิหลายวันต่อเนื่องกัน และได้ค้นพบว่าไม่สามารถนำพาสมาธิแบบนั้นไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้เลย เขาจึงตั้งคำถามข้าพเจ้าว่า *ทำอย่างไรจึงจะปรับสมาธิจากการนั่งหลับตาแบบนั้นไปใช้ในวิถีปกติธรรมดาสามัญของคุณ*

ข้าพเจ้าตอบเขาไปว่า *สมาธิแบบการนั่งหลับตานั้นไม่สามารถนำไปปรับใช้ในวิถีธรรมดาสมาญ์ได้ เพราะเป็นสมาธิแบบสะกดจิต พูดยังไงไม่อ้อมค้อมก็คือ นอกจากจะไม่เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวันของเราแล้วยังจะเป็นโทษต่อการดำเนินวิถีธรรมดาสมาญ์ของคนเรามากด้วย*

ผลข้างเคียงที่เกิดจากการนั่งสมาธิหลับตาสกดจิตคือมักจะคิดสงบหลบหลบ ธิหรี่ในชีวิต ขาดความรู้ชัดความจริงตามความเป็นจริงต่อสิ่งที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้า ไม่





ทนทานต่อการกระทบผัสสะทางตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจไม่มีความอาจหาญแก่ล้าวกล้ำต่อการเผชิญหน้ากับความทุกข์อย่างตรงไปตรงมา โดยมีกระแสแสงหาความสงบแบบหลบเข้ารูอย่างไม่รู้ไม่เห็นประเด็นแวดล้อม ไม่ต่างจากนกกระจอกเทศที่หนีภัยพาลด้วยการเอาหน้าซุกทราย

จากประสบการณ์ตรงและประสบการณ์ข้างเคียง ได้คำตอบว่า*การนั่งสมาธิแบบสะกดจิตหลับตานั้นมักทำให้เป็นคนหูดหงุดหงาย แบบที่เรียกกันว่าเป็น "ฤๅษีตาไฟ"* นั่นแหละ เห็นได้ว่าพระวัดป่าที่มีก่นั่งหลับตาทำสมาธิเป็นอาจินวัตร มักจะเป็นพระป่าเจ้าอารมณ์ แสดงออกซึ่งการบันดาลโทสะแก่คนใกล้เคียงอยู่เสมอ แม้จะอ้างว่าเป็นการทดสอบอารมณ์ของลูกศิษย์ก็เป็นแค่คำกล่าวอ้างเพื่อกลบเกลื่อนความโกรธไปเท่านั้นเอง ข้าพเจ้าเคยไปพบพระภิกษุรูปหนึ่งบนภูเขาสูงหนึ่งในเขตจังหวัดสงขลาท่านยอมรับกับข้าพเจ้าตามตรงว่าโดยปกติก็จะนั่งหลับตาทำสมาธิอยู่เสมอและท่านมักมีอาการหวาดผวากลัวการไปมารมาของผู้คนเป็นอย่างยิ่ง หลายครั้งหลายหนพระภิกษุผู้หลบหลีกปลีกเร้นหาความสงบแบบหลบหลับดับจิตนั้นก็ต้องหลบหนีผู้คนที่ยื่นไปบนภูเขาสูงนั้น ไม่ต่างไปจากโจรขโมยหลบหนีการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั่นแล

ข้าพเจ้าเองก็มีประสบการณ์ตรงเมื่อครั้งบวชเป็นสามเณร ได้ฝึกนั่งสมาธิหลับตาแบบสะกดจิตจนคิดเป็นความชอบส่วนตัว มักมีความรำคาญผู้คนรอบข้างที่ส่งเสียงดัง



รบกวน เป็นความรำคาญจนถึงบันดาลโทสะเลยทีเดียว จิตใจวิตถวาแต่ความสงบจากการนั่งหลับตาทำสมาธิ เข้าวันหนึ่งได้เดินบิณฑบาตตามพระรูปหนึ่ง ถึงกับเกิดความฟุ้งซ่านรำคาญใจการเดินทางบิณฑบาตของท่าน รู้สึกว่าท่านเดินช้าจังเลย ทั้งๆที่ พระรูปนั้นท่านค่อนข้างเดินเร็วอยู่แล้ว ทั้งนี้เนื่องจากจิตเราเองมุ่งแต่จะกลับไปวัดเพื่อนั่งหลับตาทำสมาธิแบบที่ ได้ทำอยู่เป็นประจำปรึมปรการบำเพ็ญสมาธิในอิริยาบถสี่ คือ การเดินสมาธิ การยืนสมาธิ การนั่งสมาธิ และแม้การนอนสมาธิ โดยเน้นการสร้างจิตที่มีความจดจ่อต่อเนื่องอยู่กับปัจจุบันขณะในทุกผัสสะที่เข้ามากระทบ แม้จิตจะเกิดอาการกระทบกระเทือนเลื่อนลั่นหวั่นไหวในการกระทบผัสสะดังกล่าวอยู่บ้างก็ให้มีการกำหนดรู้อาการอารมณ์ของจิตตามที่เป็นจริงและพยายามไถ่ถอนจิตออกมาจากอาการอารมณ์ดังกล่าวนั้นอยู่เสมอ จนเป็นความแคล่วคล่องว่องไวปราดเปรียวเฉลียวฉลาดเป็นนักปราชญ์เรื่องวาระจิตของตน

ได้พูดคุยกับชายหนุ่มอิตาเลียผู้แสวงหาธรรมคนนั้นอยู่ไม่นานนัก เราก็มีความเข้าใจตรงกันในเรื่องการบำเพ็ญสมาธิในทุกอิริยาบถและเป็นการ บำเพ็ญสมาธิในชีวิตประจำวันอย่างแท้จริง และด้วยการบำเพ็ญสมาธิแบบนี้ ย่อมจะช่วยให้ผู้บำเพ็ญมีสติตื่นเต็มและเข้มแข็งในการทำงานสร้างประโยชน์ตนและประโยชน์สังคมส่วนรวมได้เป็นอย่างดี เรียกว่า เป็น "สมาธิแบบพุทธ" ซึ่งจะนำไปสู่ความหลุดพ้น หรือ นิพพาน นั้นเทียว



# ฝนหลวง



**เป็นเวลากว่า ๔ ทศวรรษแล้ว ที่พสกนิกรชาวไทยได้มีโอกาสทำ  
ความรู้จักกับนวัตกรรมที่สามารถช่วยเหลือพวกเขาได้ในยามที่ต้อง  
ประสบปัญหาขาดแคลนน้ำ เพื่ออุบิโกคบริโกคและเกษตรกรรม อัน  
เนื่องมาจากภาวะแห้งแล้ง ซึ่งมีสาเหตุมาจากความผันแปรและ  
ความคลาดเคลื่อนของฤดูกาลตามธรรมชาติ**

จากพระอัจฉริยภาพอันเปี่ยมล้น และการที่ได้เสด็จพระราช-  
ดำเนินเยี่ยมเยียนพสกนิกรในทุกภูมิภาคอย่างต่อเนื่อง ทำให้พระ-  
บาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงรับทราบถึงความทุกข์ยากและเดือด  
ร้อน จากปัญหาเหล่านี้ จนนำมาสู่แนวพระราชดำริงานสำคัญ อย่าง  
'โครงการพระราชดำริฝนหลวง' ซึ่งเริ่มมีพระราชดำริตั้งแต่ปี ๒๕๓๕  
ก่อนจะดำเนินการจริงตั้งแต่ปี ๒๕๑๒ เป็นต้นมา

๑๑๔๓ ๕๓

แน่นอนว่าภารกิจนี้ นอกจากจะเป็น วิทยาการใหม่ที่การผสมผสานวิถี ธรรมชาติกับกระบวนการสมัยใหม่ เข้า ด้วยกันแล้ว ยังความสำคัญอย่างยิ่งยวด ในวงการเกษตรกร เพราะได้เข้ามาช่วย พลิกพื้นฐานของเกษตรกรจำนวนมากให้ กลับมาลุกขึ้นยืนได้ อย่างเข้มแข็ง และ ช่วยลดความเสียหายแก่เศรษฐกิจโดยรวมของชาติเป็นมูลค่ามหาศาลในแต่ละปีอีกด้วย

และเนื่องในโอกาสที่คณะรัฐมนตรี ตัดสินใจยกฐานะของสำนักฝนหลวงและ การบินเกษตรขึ้นเป็น **‘กรมฝนหลวงและ การบินเกษตร’** เมื่อวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๕ เพื่อร่วมเฉลิมฉลองในวโรกาสที่ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มีพระ ชนมพรรษาครบ ๘๔ พรรษา และใน ฐานะที่พระองค์ทรงเป็นพระบิดาโครงการฝนหลวง

แม้ตอนนี้จะยังอยู่ในช่วงดำเนินการ เพื่อให้ทันในวันที่ ๕ ธันวาคม แต่ก็นับ เป็นนิมิตหมายอันดีที่จะน้อมนำเรื่องราว ของโครงการที่ยิ่งใหญ่นี้ ตลอดจนแนว ทางในอนาคตของหน่วยงานอันเนื่องมา จากพระราชดำริแห่งนี้ว่าจะพัฒนา อย่างไรจึงเป็นประโยชน์แก่มหาชนชาว สยามได้มากที่สุด

หากจะว่าไปแล้ว จริงๆ แนวคิดการ

๕๕ 

ยกฐานะของสำนักฝนหลวงฯ ขึ้นมาเป็น ระดับกรมก็มีมาสักพักหนึ่งแล้ว แต่เพิ่งจะ มาสำเร็จลุล่วงเมื่อต้นเดือนพฤษภาคมที่ ผ่านมานี้เอง โดย **นิวติ สุทธิมิชัยกุล** รอง ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ อธิบาย ถึงข้อดีของความเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ว่า ต้องยอมรับว่า ที่ผ่านมา การดำเนินงาน ของหน่วยงานนี้เป็นไปอย่างไม่ค่อย สะดวกเท่าใดนัก เพราะสำนักฝนหลวงฯ นั้นอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงาน ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ดังนั้น การตอบสนองบางอย่างจึงไม่ได้เป็นไป อย่างทันทั่วทั้งที่

เพราะฉะนั้นเพื่อลดความยุ่งยาก และการบริหารงานที่เป็นประสิทธิภาพ มากขึ้น ประกอบกับปีนี้เป็นปีมหามงคล เนื่องจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงมีพระชนมายุครบ ๗ รอบ ทุกฝ่าย จึงเห็นตรงกันว่า ควรจะมีการผลักดันให้ สำนักฝนหลวงฯ ขยับฐานะขึ้นเป็นกรม

“จริงๆ แล้วฝนหลวงเป็นหน่วยงาน เล็กๆ ที่อยู่ภายใต้สำนักงานปลัดฯ การสั่ง งานจึงต้องอาศัยตั้งแต่รัฐมนตรีลงมา ดังนั้นถ้าเป็นกรมก็จะให้ทำงานคล่องตัว มากขึ้น ซึ่งถ้าพูดถึงความพร้อมก็มีพอ สมควร เพราะเราก็มีศูนย์ที่เกิดขึ้นตาม พระราชดำรัสอยู่แล้ว ไม่ว่าจะเป็นที่หัวหิน เชียงใหม่ หรือโคราช (นครราชสีมา) และ



อัตราค่าจ้างที่ค่อนข้างชัดเจน ดังนั้นพอยกฐานะขึ้น อำนาจการสั่งการก็ทำได้เลย ไม่ต้องรอจากข้างบนเหมือนที่เป็นอยู่ทุกวันนี้”

ขณะเดียวกัน โฉมใหม่ของภารกิจเอง ก็ถือว่าอยู่ครบถ้วน ไม่ว่าจะเป็นงานด้านบริการประชาชน เช่น การเติมน้ำให้แก่แหล่งเก็บกักน้ำต่างๆ การบินบริการสนับสนุนการปฏิบัติงานด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การบินบริการสนับสนุนการปฏิบัติงานด้านการเกษตร

แต่ในส่วนที่น่าจะมีการเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาศักยภาพให้เพิ่มขึ้น ก็คืองานด้านการวิจัย ซึ่งทางสำนักฝนหลวงฯ พยายามทำมาตลอด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องโลกร้อน หรือภัยพิบัติที่เกิดขึ้น เช่น เรื่องลูกเห็บในฤดูฝน แต่มักจะประสบปัญหาด้านงบประมาณอยู่ตลอดเวลา

“ที่ผ่านมา พวกงานวิจัย เรามักจะไม่ค่อยได้งบประมาณเท่าไร เพราะเราอยู่ภายในสำนักปลัดฯ แต่พอยกฐานะเป็นกรม ก็จำเป็นที่จะต้องมีการวิจัยมาประกอบให้ชัดเจนมากขึ้น ซึ่งแน่นอนเมื่องานวิจัยที่เพิ่มขึ้นก็จะส่งผลต่อเนื่องไปถึงประสิทธิภาพการทำงานของฝนหลวงที่เท่าเทียมกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น”

เห็นความมุ่งมั่นและปณิธานอันแน่วแน่ในการดำเนินการของสำนักฝนหลวงฯ ไปแล้ว คราวนี้จะลองหันไปพูดคุยกับผู้เกี่ยวข้องในภาคส่วนอื่นๆ กันบ้างว่า แต่ละคนนั้นจะมีความเห็นอย่างไรกับปฏิบัติการครั้งนี้

แน่นอนว่า กลุ่มที่สำคัญที่สุดคงหนีไม่พ้นเกษตรกร ซึ่งถือเป็นกลุ่มเป้าหมายสำคัญที่ทำให้เกิดภารกิจฝนหลวง *พจนมนาสมจิตร* เกษตรกรหัวก้าวหน้า อำเภอมะ

แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่ เป็นหนึ่งในผู้ที่เคยได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของฤดูกาล และได้รับพระมหากรุณาธิคุณฝนพระราชทานฝนหลวงเข้าไปช่วยเหลือในช่วงหน้าแล้ง เผยความรู้สึกของการยกฐานะในครั้งนี้ว่า นับเป็นเรื่องที่น่ายินดีต่อเกษตรกรทั่วประเทศไทยเป็นอย่างมาก เพราะต้องยอมรับว่า ทุกวันนี้ก็ยังมีพื้นที่แห้งแล้งอีกมากมายที่ต้องการความช่วยเหลือจากการทำ ฝนเทียม ดังนั้นหากยกระดับขึ้นเป็นกรม ก็จะเท่ากับมีหน่วยงานที่เข้ามาดูแลและสอดส่องในเรื่องนี้โดยเฉพาะ ซึ่งผลที่ตามมาก็คือ สามารถกระจายความช่วยเหลือได้อย่างทั่วถึงมากกว่าที่เป็นอยู่

“เมื่อก่อนก็มีการเข้ามาทำฝนหลวง ก็ช่วยให้พวกเราได้ผลผลิตที่อุดมสมบูรณ์ แปลงไร่แปลงนาที่มีผลผลิตให้เก็บเกี่ยว พวกเราก็อาบซึ่งในพระมหากรุณาธิคุณที่มีโครงการช่วยเหลือเกษตรกรในพื้นที่ห่างไกลที่ตกทุกข์ได้ยาก เพราะต้องไม่ลืมว่า หัวใจของการเกษตรนั้นคงหลีกเลี่ยงไม่ได้ถ้าไม่มีน้ำมาหล่อเลี้ยงพืชผลในหน้าแล้งชาวบ้านคงหมดหนทางทำกิน”

เช่นเดียวกับ รศ.สันติ ทองพำนัก หัวหน้าภาควิชาวิศวกรรมชลประทาน คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่เล่าถึงความสำคัญของฝนหลวงว่า



มีส่วนสัมพันธ์กับระบบชลประทานเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะกับประชาชนที่อยู่นอกเขตระบบการชลประทานมาก เพราะเวลาที่ฝนทิ้งช่วง ผลผลิตทางการเกษตรก็จะเสียหาย ถ้ามีฝนตกลงมาก็จะช่วยบรรเทาความเสียหายได้ คือในเขตระบบชลประทานนั้นมีระบบคลองส่งน้ำอยู่แล้ว

“การจะกำหนดว่าจะให้ฝนไปตกในที่ใดที่หนึ่งนั้นทำได้ไม่ช่ายนัก เพราะมันมีเรื่องของกระแสลมที่อาจจะพัดฝนไปในที่ที่เราไม่อยากจะตก แต่เท่าที่ผมรู้มา มันยังมีประโยชน์ด้านอื่นๆ ด้วย เพราะฝนหลวงนี้ยังมีส่วนในการลดฝนลูกเห็บด้วย ซึ่งตรงนั้นนอกจากการเกษตรแล้ว มันยังช่วยเรื่องการป้องกันความเสียหายของบ้านเรือนอีกทาง”

อย่างไรก็ตาม การยกฐานะขึ้นเป็นกรมฝนหลวงฯ ก็คงจะไม่ได้ทำให้ประสิทธิภาพหรือศักยภาพของโครงการนี้เปลี่ยนแปลงไปเท่าใดนัก เพราะต้องยอมรับว่า ที่ผ่านมาเจ้าหน้าที่ต่างก็ทำ



หน้าที่กันเต็มทีกันอยู่แล้ว ประกอบกับเทคนิคที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงคิดค้นขึ้นมาได้นั้นก็ถือว่า ค่อนข้างสมบูรณ์แบบอยู่แล้ว และยังมีให้นำเอาไปช่วยประเทศอื่นๆ ด้วย

แม้โครงการฝนหลวงจะอยู่คู่กับสังคมไทยมาอย่างยาว แต่ประดิษฐกรรมชิ้นนี้ก็ยังคงความจำเป็นอย่างไม่เสื่อมคลาย เพราะต้องไม่ลืมว่าเกษตรกรรมนั้นคือกระดูกสันหลังของชาติที่จำเป็นจะต้องได้รับการเอาใจใส่ดูแล

แน่นอนว่าการปรับยกฐานะครั้งนี้ แม้เหตุผลหนึ่งจะเพื่อเฉลิมพระเกียรติพระบิดาแห่งฝนหลวง แต่สิ่งที่สำคัญมากไปกว่านั้นคงหนีไม่พ้น ประโยชน์ประชาชนที่จะได้รับบริการ และความช่วยเหลือจากโครงการนี้เร็วขึ้น ดังพระราชประสงค์ที่วางเอาไว้ตั้งแต่เมื่อ ๕๕ ปีก่อน

Manager online

๑๓.๐๕.๒๕๖๔

## WORD OF THE BUDDHA



เราจักอดกลั้นต่อภัยคำสองเกิน  
ดูพญาคชสารในสมรภูมิศึกสงคราม  
มีความอดทนต่อครุฑที่ยิงมาจากคินธู  
เพราะชนส่วนมากเป็นพุกุศล

*ส.ร้อยดาว*

*เรียบเรียงจากรรสมบท*

ไตรศุณาสถาบัน





สยามสถำบันหลักอันค้ำจุนชาติ  
 มิ่งนิมิต คือ ชาติ ศาสนา  
 ปึกพระมหากษัตริย์ ชัดตียา  
 ทรงคุณค่ามิใช่ค่าเพียงวาทกรรม  
 คุณค่าสถำบัน คือ องค์คุณ  
 อันล้ำคุณ สถำบัน มิตกต่ำ  
 คุณแห่งชาติ คือ “อารยธรรม”  
 อารยะ อันนำ ชาติเจริญ  
 คุณแห่งศาสนา คือ “ศาสนธรรม” มั่น  
 คุณแห่งมหากษัตริย์นั้นพึงสรรเสริญ  
 คือคุณค่า “สามัคคีธรรม” ที่ดำเนิน  
 ร่วมเกิดเทินสถำบันที่ “องค์คุณ”  
 คือ “อารยะ-ศาสน-สามัคคี”  
 ประจวบตรีมูรติที่เฝ้าองุ่น  
 นำแนวทางสั่งคมสู่สัมฤต  
 สัมบูรณ์บุญญาธิการประสานชัย  
 เคารพสวามสถำบันมั่นองค์คุณ  
 ล้ำแดงสุนทรานภาพระทับสมัย  
 แผ่นดินธรรมนำถิ่นแผ่นดินไทย  
 เป็นแม่แบบโลกใต้ด้วย “ไตรคุณ” ฯ

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์



๑๑๒๓ ๔๔

ภาพประกอบจากหนังสือ

‘หลักกันแห่งธรรม ทางสายกลางคือวิถีแห่งพุทธ’



คดีที่ถูกลืม

# ข่าวที่คนไทยต้องไม่ลืม



ปากคำ 'วีระ-ราตรี' ผู้คดีศาลพนมเปญ

ถอดเสียง ศาลพนมเปญ อัยการกัมพูชา ชักถาม 'วีระ-ราตรี' บางส่วนที่มีนัยสำคัญ แสดงสิทธิความเจ้าของดินแดนประเทศไทย โดยเครือข่ายคนไทยหัวใจรักชาติ ห้องพิจารณาคดีศาลชั้นต้น กรุงพนมเปญ คดีอาญา ๓๐๑๕ วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ศาลเปิดการพิพากษาคดี

ผู้ต้องหาที่ ๑.วีระ สมความคิด อายุ ๕๓ คนไทย ๒.ราตรี พิพัฒนาไพบูรณ์ อายุ ๕๐ คนไทย

ถูกกล่าวหา ๑. เข้าแดนกัมพูชาโดยไม่ได้รับอนุญาต ๒. เข้าพื้นที่ค่ายทหารโดยไม่ได้รับอนุญาต ๓. แอบซ่อนข้อมูลทำให้อันตรายต่อการป้องกันชาติ จุดกระทำ ๕๑๕-๖๖ จุด ๒๒๒๗๑ หมู่บ้านโจกเจ็ย จ.เคียเมียนเจย ๒๕ ธันวาคม ๒๐๑๐ เวลา ๑๓.๑๐ น.

นายชวส ลำอาด รองหัวหน้าศาลชั้นต้น กรุงพนมเปญ ในฐานะประธาน

นายเอียง เขียง และ นายเจ็ย สุวรรณ เป็นตุลาการชั้นต้น

นายชก เฮียน เป็นผู้แทนอัยการ

ทนาย รุ โอน เป็นทนายของราตรี ทนายปิ๊ก เป็นทนายของวีระ

๕๐ ๑๑/๒๓

พยาน ๔ คน ๑. นายพลโท ชัย ชินนาฤทธิ์ นายทหารด้านความมั่นคง ๒. นายพล พอนพิสิฐ ผู้บัญชาการกองตรวจคนเข้าเมือง ๓. นายพันเชิง ทาบี หัวหน้าสำนักงานทหารชายแดน ๔. นายชิน สุเพียนี เจ้าหน้าที่ฝ่ายเทคนิคของคณะกรรมการเขตแดนร่วม (JBC)

ศาล ตามราตรี : มีความคิดเห็นต่อศาลใหม่

ราตรี : ขอเปลี่ยนล่ามเป็น นางวรรณรี เทพพนม ชาวกำพูชา เนื่องจากล่ามคนเก่าสื่อสารไม่ชัดเจน ขอส่งหลักฐาน แผนที่ ขอนำส่งพยานบุคคล ๒ ท่าน

ศาลตามวีระ : มีความคิดเห็นต่อศาลใหม่

วีระ : เพื่อความยุติธรรม ยังไม่ยอมรับตราบดที่เราไม่สามารถนำพยานเข้า

ศาล : จะพิจารณา และขอให้ฟังการพิจารณา ศาลไม่ต้องประกาศสิทธิอีกครั้ง ผู้เป็นล่ามก็ไม่ต้องเปลี่ยน เพราะได้ตั้งล่ามในกระบวนการ ๓ คนไว้แล้ว ขอเบิกอัยการพยานรออยู่ข้างนอก และให้นำนางราตรีออกไปข้างนอก

ศาลถาม ผู้แทนอัยการคิดเห็นอย่างไร ที่ผู้ต้องหาขอเพิ่มพยานหลักฐาน

อัยการ : ศาลได้ดำเนินการเพียงพอ การขอร้องของผู้ต้องหา

ศาล : เรื่องล่าม ผู้พิพากษาบอกแล้วมีล่าม ๓ คน ก็ให้ตั้งใจฟังผู้เป็นล่าม เรื่องขอ นำพยาน เราได้ไต่สวน เป้าหมายร่วมของศาล ประธานมีสิทธิ์ตัดสิน และจะต้องมีมติรวม ประธาน ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์

ศาล : เมื่อคุณเข้ามา คุณผ่านเจ้าหน้าที่ ๒ ประเทศหรือไม่

วีระ : ไม่ผ่านเพราะผมอยู่ในแผ่นดินไทย ไม่ใช่แผ่นดินกำพูชา

ศาล : มีวัตถุประสงค์อะไรที่นำคณะ

วีระ : ผมจะไปดูหลักเขตแดนไทย-กำพูชา หลักที่ ๔๖ ผมเข้าไปยังอยู่ในแผ่นดินไทย ไม่ใช่แผ่นดินกำพูชา

ศาล : คุณเชี่ยวชาญ

วีระ : ผมเคยเห็นแผนที่ ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญ และเห็นเอกสารสิทธิของชาวบ้าน

ศาล : ที่ผ่านมากุณเคยหลบหนีเข้ามาแล้วถูกจับตัวไหม

วีระ : ผมไม่เคยหลบหนีเข้ามา อยู่บนแผ่นดินไทยซึ่งมี น.ส.๓ แล้วเจ้าหน้าที่กำพูชามาจับผม

ศาล : คุณเคยทำข้อตกลง

วีระ : เคย และข้อตกลงนั้นก็ชัดเจนว่า ผมเข้าในดินแดนไทย



นายวีระ สมความคิด, นางสาวราตรี พิพัฒน์ไพบูรณ์

ศาล : ข้อตกลงนั้นมีเจ้าหน้าที่ร่วมไหม

วีระ : มีเจ้าหน้าที่ไทยอยู่

ศาล : ทำมาก็ครั้ง

วีระ : ครั้งเดียว

ศาล : เมื่อไร

วีระ : ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๓

ศาล : เมื่อคุณเข้ามาประเทศกัมพูชา คุณทำอะไรบ้างเป็นส่วนตัว

วีระ : ผมไม่ได้เข้ากัมพูชานะ

ศาล : คุณว่าคุณไม่ได้เข้ากัมพูชา แต่ทำไมใน VDO คุณบอกอีกนิดเดียวจะถูกจับ

วีระ : เพราะผมเคยถูกจับในแดนไทย

ศาล : คุณหมายความว่า เจ้าหน้าที่กัมพูชาจับตัวในแดนไทยใช่ไหม

วีระ : ใช่ เพราะตอนนี้แดนไทยถูกกัมพูชามายึด

ศาล : คุณเคยเข้าป่าถ่าย VDO ตัดต้นไม้พุง และถ่ายคลังอาวุธของเขมรในเดือนสิงหาคม ๒๐๑๐

วีระ : ผมเข้าไปถ่ายป่าเฉลิมพระเกียรติของประเทศไทย ไม่ใช่คลังอาวุธ

ศาล : ผมถามตามที่คุณวีระเขียนไว้ในสมุด

วีระ : ในสมุดเป็นบันทึก ผมไปคูตัดไม้พุง

ศาล : คุณเคยถอนหลักเขตตามเมืองโต๊ดหรือไม่

วีระ : เป็นหลักเขตในดินแดนไทย

ศาล : สมุดบันทึกที่เขียนเป็นของคุณ ผมได้ตรวจตัวหนังสือ

วีระ : ผมขอให้เอาหน้านั้นมาดู มิฉะนั้นจะกล่าวหาผมฝ่ายเดียว

อัยการ : ผมถามตามที่คุณเขียนในสมุด คุณเข้าไปในป่าและเข้าไปดู

วีระ : ผมยืนยันแล้วว่าเป็นดินแดนไทย เป็นป่าไม้เฉลิมพระเกียรติ ใน VDO จะเห็น

อัยการ : คุณถอนหลักเขต

วีระ : ผมถอนหลักเขต แต่ก็ไม่มีใครอ้างเป็นเจ้าของ ปราสาทคาเมืองโต๊ดก็เป็นของไทย

อัยการ : คุณเคยปลอมตัวเป็นคนเก็บเห็ด ที่ปราสาทคาควายไหม

วีระ : ปราสาทคาควาย ไปกับชาวบ้านที่เก็บเห็ด

ภาคบ่าย : เชิญพยานฝ่ายโจทก์ นายพัน เสง ทาปี หัวหน้าสำนักงานทหารชายแดน

ศาล : สถานที่จับและคุมตัวไป มีระยะทางกี่เมตร

ทหาร : นับจากเส้นชายแดนถึงจุดจับ ๘๐๐ เมตร

ศาล : ในที่ใด จะพูดว่าเป็นพื้นที่ทหาร

ทหาร : จุดถูกจับไปถึงค่ายทหาร ระยะทาง ๔ กิโลเมตร เสาซีเมนต์เป็นจุดมิให้ประชาชน  
ทั้ง ๒ เข้ามาได้

อัยการ : (ชูแผ่นวาด) ฟุงนานี้เป็นของชาวนาไทยหรือชาวกัมพูชา หรือกองทหารครับ

ทหาร : เสาซีเมนต์นี้ ไทยเอามาปักเพื่อมิให้ไทย-กัมพูชาเข้า แต่ก่อนมีลวดหนาม ต่อ  
มาตัด

ศาล : ให้ชี้แนวรบของคุณอยู่ตรงไหน

ทหาร : ขออนุญาตไม่อธิบายบังเกอร์กองทัพ เพราะเป็นความลับ

อัยการ : ท่านยอมรับเจบีซี คณะกรรมการปักปันพื้นที่ของรัฐบาลทั้งสองหรือไม่

วีระ : ไม่ยอมรับเจบีซี เอ็มไอยู ๔๓ และผมส่งภาพถ่ายทางอากาศ

อัยการ : ทำไมไม่ยอมรับ

วีระ : เพราะเจบีซีเถื่อน

ศาล : หากไม่รับเจบีซี ศาลขอเปิดการพิจารณาใต้สวนวีระเท่านั้น

ศาล : การพิจารณาคดีครั้งนี้มีหลักฐานพยานมาชี้แจงเรียบร้อยแล้ว ขอให้ยุติการสรุป (จากนั้นให้จำเลยกล่าว)

วิระ : ศาลที่เคารพ อัยการไม่ทราบความจริง พยายามใช้จินตนาการประวิงประมา อัยการไม่ทราบว่าผมเป็นองค์กรภาคประชาชน ทำหน้าที่ตรวจสอบทุจริตคอร์รัปชันของประเทศไปทย ผมไม่มีเจตนาจะไปทำอันตรายให้ประเทศเพื่อนบ้าน การเข้ามา ๒ ครั้งในแผ่นดินไทย ขออัยการมีเอกสารสิทธิ์ของคนไทย และมีแผนที่ ไม่ใช่ของตัวเอง และหลักเขต ๔๖, ๔๗ ยังปรากฏอยู่ ถ้ากัมพูชาไม่ยอมรับก็เท่ากับปฏิเสธหลักเขต ๔๖, ๔๗

ข้อกล่าวหาทั้ง ๓ ข้อ ประเด็นสำคัญที่สุด ต้องพิสูจน์ให้ชัดเจนเสียก่อนว่า แผ่นดินนั้นเป็นแผ่นดินไทย หรือกัมพูชา ถ้าศาลรับฟังเฉพาะเจ้าหน้าที่กัมพูชาฝ่ายเดียว ไม่ฟังเหตุผลของผม ก็ไม่เป็นธรรม

ประเด็นหัวใจคือความขัดแย้งเรื่อง แผนที่ นายกรัฐมนตรีหรือกสิกรรมได้ยื่นยันกับคนไทยเมื่อ ๘ สิงหาคม ๒๐๑๐ ว่าไทยใช้แผนที่สันปันน้ำเท่านั้น ผู้เชี่ยวชาญกัมพูชาจะอ้างแผนที่ ๑: ๒๐๐,๐๐๐ ก็ไม่ตรงความจริง เพราะที่เอามาแสดงเป็นแผนที่วาดขึ้นเอง แผนที่อีกชุดของผมเป็นภาพถ่ายดาวเทียม หากเป็นแผ่นดินกัมพูชา ผมจะยอมรับผิด แต่ถ้าเป็นแผ่นดินไทย โปรดเมตตาต่อผมด้วย...

ราตรี : ขอมติจากศาล พิจารณาหลักฐานเอกสาร แผนที่ ที่ยื่นให้ศาล ให้ความเป็นธรรมต่อฉันและคุณวิระด้วย ขอบคุณ

ศาล : คำพิพากษาคดีอาญา ที่ ๑๒ ร.๒ พ. วันท๑1 ก.พ.๒๐๑๑ หลังศาลฟังการไต่สวนผู้ต้องหา ประมวลกับข้อมูลหลักฐานต่าง ๆ จากตำรวจ และฟังอัยการ คำชี้แจงป้องกันคดีของทนาย ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่าการลักลอบเข้ามา การประมวลข้อมูล มีภัยต่อการป้องกันชาติ

...ศาลเห็นว่าหลักฐานลงโทษ เพียงพอ ดังคำแถลงของผู้แทนอัยการ...แผนที่ที่อ้างว่าทำมาฝ่ายเดียว การอ้างของผู้ต้องหา การชี้แจงแผนที่นั้น ศาลไม่ยอมรับเลย เพราะพยานผู้ต้องหาไม่มีผู้เชี่ยวชาญ

การที่ผู้ต้องหาเป็นผู้แทนองค์กร มิใช่รัฐบาลนั้น ศาลก็ไม่ยอมรับพิจารณา ศาลมีหลักฐานลงโทษเพียงพอแล้ว และไม่มีเหตุผลใดๆ จะให้ศาลตรวจสอบพื้นที่ จึงลงโทษนายวิระ จำคุก ๘ ปี ปรับ ๑.๘ ล้านบาท นางสาวราตรี จำคุก ๖ ปี ปรับ ๑.๒ ล้านบาท



# อบายมุข โลกยุคดิจิทัล

## สุทธิพงษ์ ปรัชญพฤกษ์



“ อบายมุข เกิดจากความคิดที่ง่าย ๆ ง่ายไม่เหมือนใครที่คิดค้น  
และอธิบายของมนุษย์ทำให้ระบบง่ายขึ้น ”

**ตั้งคำทำนายของพระพุทธเจ้า ต่อพระสุบินนิมิตรของพระเจ้าปเสนทิโกศล  
ทำนายว่า**

“จะเกิดภัยธรรมชาติ ฟ้าฝนจะไม่ตกต้องตามฤดูกาล เยาวชนมีวิสามนคติ มีสามี  
ก่อนวัยอันสมควร พ่อแม่จะต้องเอาใจลูก ผู้อ่อนประจบการณ์จะมาบริหารประเทศ จะ  
เกิดความไม่เป็นธรรมในการตัดสินคดีความ พระธรรมคำสอนจะถูกขยำยี้ ผู้มีจิตใจต่ำ  
แอบอ้างสถาบันกษัตริย์มาว่าราชการแผ่นดิน คนจะทำบุญโดยเลือกหน้า คนที่รวยอยู่  
แล้วจะมีคนจนหารายได้ส่งเสริมให้รวยยิ่งขึ้น คำพูดของคนที่ไม่ได้รับความเชื่อถือกลับ  
จะได้รับความเชื่อถือ คนหันไปเชื่อคำพูดคนที่ไม่ควรเชื่อถือ คนที่ไม่ดีจะเรืองอำนาจ  
และใช้อำนาจเป็นธรรม ทำให้คนดีถูกทำร้าย”

คำทำนายดังกล่าว เห็นเป็นจริงแล้ว แม้ทุกวันนี้

อบายมุขนำมาซึ่งความเสื่อม ความพินาศ และเป็นทางย่อยยับของโลกรัตน์ อบายมุข  
๖ อย่าง ได้แก่ คีตน้ำเมา เทียวกลางคืน เทียวดูการเล่น เล่นการพนัน คบคนชั่วเป็นมิตร  
และเกียจคร้านการทำงาน หรือวลีที่ว่า สุรา นารี พาสี กีฬาบัตร ก็หมายถึงอบายมุขเช่น  
กัน นารีคงไม่ใช่การไปต่อว่าสตรี หมายถึงคนไปเที่ยวผู้หญิงมากกว่า เรื่องเหล่านี้มี  
กล่าวไว้ในพระไตรปิฎก



หากดูตามคำจำกัดความ พบว่าโลกนี้เต็มไปด้วยอาชีพอบายมุขก็พาอาชีพต่างๆ ฟุตบอล กอล์ฟ เทนนิส แข่งม้า แข่งรถ แข่งเรือ ฯลฯ (พาสี กีฬาบัตร) เป็นอบายมุข

อาชีพสร้างหนัง ทำละคร เกมโชว์ เดินแบบ ประกวดความงาม เอเอฟ คือเอาอาชีพเดินกินรำกินมาทำเป็นสินค้า ก็ถือว่าเป็นการผลิตสินค้าอบายมุขมาขาย นักวิชาการออกรายการทีวีไม่มีค่าตอบแทน ผู้จำวัดและตกไม่ได้ มีค่าตอบแทนเป็นหมื่นและแสน เด็กทุกวันนี้ต่างมุ่งหวังมาเป็นดารา และนางแบบ ข่าวดังกรทองเหลา นักฟุตบอลทีมชาติของไทย ถูกสโมสรฟุตบอลอาชีพเวียดนามซื้อตัว ๑.๕ ล้านบาท ซีเนอดีน ซีดาน กองกลางทีมชาติฝรั่งเศส ย้ายจากทีมม้าลายมาเรียล มาดริด ด้วยค่าตัว ๒,๕๐๐ ล้านบาท ในทางธรรมไม่ใช่เรื่องที่ถูกต้อง

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม-พาณิชย์กรรม เกี่ยวกับสุราเมรัย เครื่องดื่มเสพติดก็ผลิตสินค้าอบายมุขมาขาย มีความมั่งคั่งที่สุดในประเทศไทย

การพนัน การเลี้ยงโชค เช่น เกมไพ่ เกมลูกเต๋า พนันบอล แข่งม้า ห้วยบนดิน ใต้ดิน สลากกินแบ่งฯ เป็นอบายมุขโดยตรง

อบายมุขกองโตที่สุดในโลก ได้แก่ ตลาดหุ้น สินค้าที่ขายในตลาดหุ้นคือ

กระดาษ หรือขายตัวเลข เช่นเดียวกับ หวยเบอร์ ยิ่งดูที่ตลาดตราสารอนุพันธ์แล้ว เห็นได้ชัดเจนว่าเป็นการคิดหาตัวเลขต่างๆ เอามาขาย เช่น ตัวเลขดัชนีหุ้น ตัวเลขราคาทองคำ ตัวเลขราคาสินค้าเกษตร ตัวเลขหุ้นเป็นต่างๆ ไม่มีสินค้าจริงในการซื้อขาย และสามารถทำอะไร (หรือขาดทุน) ได้ ๒ ทาง เมื่อราคาขึ้น ก็สามารถทำกำไรได้ (ขาดทุนได้) เมื่อราคาลงก็สามารถทำกำไรได้ (ขาดทุนได้) ผิดไปจากตลาดธรรมชาติ เป็นการเอาวัดเอาเปรียบภาคการผลิตจริง คนคุมตลาดได้ไม่มีทางขาดทุน มีกำไรตลอดกาล

การซื้อขายสินค้าในตลาดทุน (Paper trade) มีมูลค่าสูงที่สุดในโลก มากกว่าการซื้อขายสินค้าจริง (Real trade) ๗-๘ เท่า

อบายมุขยุคดิจิทัล ไม่ต้องออกไปหาซื้อนอกบ้าน ทุกวันนี้ซื้อขายได้ง่ายขึ้นผ่านสื่อทุกรูปแบบ นำมาเสนอถึงในบ้านผ่านทีวี คอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะ และมีถือการซื้อขายหุ้น-ตราสารอนุพันธ์ ก็ไม่ต้องไปที่ตลาด อยู่ที่บ้าน ที่ทำงาน หรืออยู่มุมไหนของโลก ก็สั่งซื้อขายหุ้นและตราสารอนุพันธ์ได้

ด้วยกลไกตลาดดังกล่าว ทำให้กลุ่มกองทุน (Fundism / Paper trade) มั่งคั่งขึ้นตลอดเวลาส่วนของการค้าขายจริง

(Capitalism / Real trade) จนลง  
ตลอดเวลา ส่งผลให้เกิดภาวะเงินท่วมโลก  
น้ำท่วมก็ท่วมบางพื้นที่เท่านั้น แต่  
เงินท่วมและไม่ไหลท่วมบางพื้นที่ แต่ท่วม  
ทั้งประเทศ ท่วมทั้งโลก

อาชีพของโลกเบี่ยงเบนมากขึ้น  
ความเป็นสัมมาอาชีพจะเล็กลง แต่  
มิถนาอาชีพจะโตขึ้น ‘เงินท่วมโลก แต่โลก  
จนลง’ ทั้งนี้ เพราะเงินถูกคูดออกจากกลุ่ม  
การซื้อขายจริง (Capitalism / Real  
trade) ไปเป็นของกลุ่มการซื้อขายกระดาษ  
(Fundism / Paper trade) มิถนา  
อาชีพจะมั่งคั่งขึ้นตลอดเวลา แต่สัมมา  
อาชีพจะจนลงตลอดเวลา โลกจะลำบาก  
และเดือดร้อนเพิ่มขึ้นตลอดเวลา

พระพุทธเจ้าสอนไว้ การปลุกข้าว  
ทำนาทำไร่ คือ อาชีพที่สุจริต สัมมาอาชีพ  
ไม่ใช่การทำเหมืองทอง เหมืองเพชร  
สินค้าเกษตรเป็น Products champion  
ตลอดกาล

ผู้เขียนนำเสนอเรื่องนี้ เพื่อชี้ให้เห็นว่า  
จะปล่อยสัดส่วนอาชีพของประเทศหรือ  
ของโลกเป็นเช่นนี้ได้อย่างไร มิถนา  
อาชีพจะมีมากกว่าและมั่งคั่งกว่าสัมมาอาชีพ  
ภายใต้ของประเศมาจากมิถนาอาชีพมากขึ้น  
หากขาดรายได้จากเหล่าเบียร์ หวยบนดิน  
ใต้ดิน สลากกินแบ่งฯ สนามม้า สนามมวย  
อาบอบนวด และแหล่งบันเทิงเรีจรมย์



ประเทศไทยจะลำบากแน่นอน น่าอดสูใจ  
ประเทศไทยเลี้ยงตัวเองด้วยอบายมุข

ทำอย่างไร จะลดสัดส่วนอาชีพ  
อบายมุขลงได้ ถึงลดหมดไม่ได้ก็ขอให้  
เป็นสัดส่วนที่น้อยลงกว่าอาชีพที่สุจริต  
ไม่ใช่เอามาเป็นอาชีพหลักของประเทศ  
ไม่ว่าอาชีพเต็นท์กินรำกิน เหล้าเบียร์ หวย  
สลาก บนดินใต้ดิน โดยเฉพาะตลาดหุ้น  
ตั้งแต่เกิดมีตลาดหุ้นขึ้นมาแล้ว ทำให้  
ระบบจนลงตลอดเวลา ตลาดหุ้นทำให้ค่า  
เงินบาทเสียหาย และนำพาประเทศไทย  
เข้าโครงการไอเอ็มเอฟมา ๒ ครั้งแล้ว  
หรือนำพาประเทศไทยหมดตัวมา ๒ ครั้ง  
แล้ว

บุคคล ประเทศ และโลก หากเกิด  
อบายมุข บุคคล ประเทศ และโลกนั้นก็  
จะเสื่อม จะพินาศ และเกิดความย่อย  
ยับของโภคทรัพย์เช่นเดียวกันทุกประการ



# ยิ่งปืนที่เดียวได้นกสองตัว

มติชนรายวัน ฉบับที่ ๑๑๔๗๗

คอลัมน์ ดุลยภาพ ดุลยพินิจ โดย ผาสุก พงษ์ไพจิตร

หนังสือพิมพ์เดอะการ์เดียนรายสัปดาห์ของอังกฤษเมื่อเร็วๆ นี้ กล่าวถึงรายงานของยูเอ็นเรื่อง การกว้านซื้อที่ดินเพื่อการเกษตรในแอฟริกา โดยรัฐบาลและบริษัทข้ามชาติในประเทศรายๆ เช่น จีน สวีเดน เกาหลีใต้ แอฟริกาใต้ โดยแต่ละรายซื้อหรือเช่ากันที่เป็นล้านๆไร่

เช่น เกาหลีใต้ เพิ่งจ่ายเงินซื้อที่ดินเกษตรที่ซูดานไป ๔ ล้านไร่ ชาวๆซื้อที่แทนซาเนียกว่า ๑ ล้านไร่ สาธารณรัฐคองโกกำลังตกลงขายที่ดินให้กับแอฟริกาใต้ถึง ๕๐ ล้านไร่

ในกรณีของบริษัทเอกชนที่กว้านซื้อที่ดิน มีทั้งบริษัทผลิตอาหาร บริษัทใหญ่ๆด้านธุรกิจการเงิน และบริษัทผลิตรถยนต์ เช่น Alpcot Agro ของสวีเดน ซื้อที่ดิน ๓๕๐,๐๐๐ ไร่ ที่รัสเซีย ฮุนไดของเกาหลีใต้ลงทุนที่ไซบีเรีย แควพวยามเช่าที่กว่า ๘ ล้านไร่ เป็นเวลา ๕๕ ปี ที่มาดากัสการ์ มอร์แกนสแตนลีย์เพิ่งซื้อที่ดินเกษตรที่ยูเครน ๒๕๐,๐๐๐ ไร่

ปรากฏการณ์ดังกล่าว เพิ่งจะเกิดขึ้นเมื่อเร็วๆนี้เอง โดยจำนวนที่ดินเกษตรในแอฟริกาที่ถูกซื้อไปโดยต่างชาติถึง ๒๐๐ ล้านล้านไร่ นั้น ประมาณ ๒ ใน ๓ ซื้อกันไปในช่วง ๖ เดือนที่แล้วนี้เอง

จำนวนที่ดินเกษตรเหล่านี้คิดเป็นครึ่งหนึ่งของที่ดินเกษตรทั้งหมดในยุโรปในขณะนี้

## กว้านซื้อไปทำไม?

รายงานของสหประชาชาติและนักวิเคราะห์ที่อินเดีย วอชิงตัน และลอนดอน ประมาณการว่า ที่ดินเหล่านี้ซื้อไปเพื่อผลิตอาหารสนองความต้องการของประเทศ เช่น จีน และกลุ่มประเทศอาหรับที่อ่าวเปอร์เซีย ซึ่งผลิตอาหารไม่พอเลี้ยงประชาชนของตน



ประเทศไม่รวย เช่น อินเดีย ก็มีปัญหาร้านอาหารไม่พอเพียง รัฐบาลจึงมีโครงการให้บริษัท เอกชน ๘๐ แห่ง กู้เงินไปซื้อที่ดินเกษตรกว่า ๒ ล้านไร่ ที่แอฟริกาเหมือนกัน ประเทศอื่นๆ ซึ่งกำลังกว้านซื้อที่ดินเกษตรในต่างประเทศก็ยังมีอีก เช่น ลิเบีย และกลุ่มประเทศที่ถูกตั้งเป้าเอาไว้ ว่ามีที่ดินเกษตรราคา

ถูกที่จะขายได้ในนอกจากแอฟริกาก็ยังมี บราซิล รัสเซีย ยูเครน ประเทศจนๆก็มี เช่น เอธิโอเปีย แคมเอรูน มาดากัสการ์ แชนเบีย

ภาวะที่อาหารราคาพุ่งสูงเมื่อ ๒๐๐๘ เป็นปัญหากับประเทศต่างๆ ที่ต้องนำเข้าอาหารมาก เพราะทำให้ดุลการชำระเงินติดลบ พวกเขาจึงต้องการความมั่นคงด้านอาหาร โดยอยากจะเป็นเจ้าของที่ดินทำการผลิตเสียเอง อีกส่วนหนึ่งก็ต้องการใช้ที่ดินผลิตพืชพลังงานเพื่อทดแทนน้ำมันด้วย

แต่ผลกระทบต่อประเทศกำลังพัฒนาที่ถูกกว้านซื้อที่ดินมีมหาศาล นี่คือการที่คนจนในประเทศยากจนถูกแก่งแย่งที่ดินอีกครั้งหนึ่ง จนมีการพูดถึงว่านี่คือ การล่าอาณานิคมครั้งใหม่อีกแล้ว (neo-colonialism)

นักวิเคราะห์จากอินเดียคาดการณ์ว่า อาจจะมีแรงต่อต้านจากชุมชนที่สูญเสียจนกลายเป็นการจลาจลก็ได้ เพราะว่ต่างชาติเข้ามาผลิตอาหารเพื่อประเทศตนเอง แต่จะก่อปัญหาต่างๆ ทิ้งไว้ให้กับประเทศเจ้าของที่ดินที่แท้จริงคือ การมีที่ดินที่น้อยลงในการผลิตอาหารทำให้เกิดการขาดแคลน คนจนจะแย่ อีกทั้งปัญหาด้านสภาวะแวดล้อมเลวลง เกิดจากการใช้ทรัพยากรอย่างเต็มที่โดยบริษัทข้ามชาติ เช่น ภาวะดินขาดความอุดม ดินแห้งแล้ง และมลภาวะในรูปแบบต่างๆ จากการใช้สารเคมี ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นต้นทุนให้กับประเทศเจ้าของที่ดินเดิมทั้งสิ้น

ที่มาดากัสการ์ การที่แดงตกลงเช่าที่ดินระยะยาวจากรัฐบาลได้สำเร็จ อาจจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดการประท้วงรัฐบาลอย่างมากมาย จนในท้ายที่สุดนำไปสู่เหตุการณ์ขับไล่ประธานาธิบดี Marc Ravalomanana ออกไป ประธานาธิบดีคนใหม่ เมื่อเข้ารับ

ตำแหน่งจึงรีบยกเลิกข้อตกลง  
กับแคว้นทันที

โหมยกจากประเทศญี่ปุ่น  
บอกว่าญี่ปุ่นเตรียมพุดถึงกฎ  
เกณฑ์ที่จะกำกับกรกว่านซื้อที่  
ดินเกษตรดังกล่าว เพื่อไม่ให้  
เกิดผลเสียกับประเทศกำลังพัฒนา  
ในการประชุมระดับโลกของ G8



นายของปรากฏการณ์ที่บรรยายมาต่อประเทศไทยที่สำคัญมี ๒ ประการ คือ ประการแรก  
ปรากฏการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นในเมืองไทยหรือยัง และเรามีมาตรการจะจัดการอย่างไรหรือ  
ยัง ?

ประการที่สอง การคาดการณ์ถึงภาวะขาดแคลนสินค้าอาหารในอนาคต บ่งบอกถึง  
โอกาสของภาคเกษตรของไทยในทางบวกอย่างแน่นอน เราเตรียมตัวจะฉกฉวยโอกาสนี้  
หรือยัง ?

ยังไม่เห็นรายงานที่เกิดจากการศึกษาอย่างเป็นระบบในลักษณะเดียวกันสำหรับภูมิภาค  
เอเชียรอบๆ บ้านเรา แต่จากผลงานวิจัยและรายงานข่าวที่เชื่อถือได้บอกให้รู้ว่า ต่าง  
ชาติกว้านซื้อหรือเช่าที่ดินเกษตรเป็นระยะยาวในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เยอะทีเดียว

โดยเฉพาะที่ลาว เขมร ประเทศที่เข้ามาก็มีทั้ง จีน ประเทศแถบอาหรับ สิงคโปร์  
สำหรับในเมืองไทย ทีพีบีเอส (TPBS) เคยมีรายการบอกให้เห็นว่า มีต่างชาติเข้า  
มาซื้อที่นาที่อีสานโดยใช้ nominee คนไทยชื่อ พ.ต.ท.ทักษิณ เคยพุดถึงว่าจะชักชวน  
ชาวอาหรับมาลงทุนเกษตรในเมืองไทย แต่มีคนต่อต้านมากจึงล้มไป

เมื่อเร็วๆ นี้ก็มีรายงานข่าวว่า กระทรวงพาณิชย์ไทยกำลัง "ให้มีการตรวจสอบเรื่อง  
คนต่างด้าวฝ่าฝืนกฎหมายลักลอบทำนา และปลุกสัตว์โดยทำเอง หรือว่าจ้างคนไทยทำ  
แทน"

เขื่อนนมกินได้เลยว่าเป็นเมืองไทยซึ่งมีที่ดินเกษตรค่อนข้างอุดมสมบูรณ์ และ  
ชาวนาฐานะอ่ำอัมมีมาก น่าจะเป็นตลาดที่ดินเกษตรที่นักลงทุนและรัฐบาลต่างชาติให้  
ความสนใจจะซื้อ เพราะว่าอาจจะนำลงทุนกว่าประเทศแถบแอฟริกาเสียอีก

น่าจะได้มีการส่งเสริมให้มีการศึกษาถึงเรื่องนี้อย่างเป็นระบบในเมืองไทย เพื่อ

ป้องกันไม่ให้เหตุการณ์ขยายลูกกลมต่อไปจนจะเป็นผลเสียในอนาคต ต่อสถานะความเป็นอยู่ของเกษตรกร และสภาวะการผลิตอาหารของเรา

นัยเรื่องที่สอง ที่โยงกับโอกาสของภาคเกษตรของไทย เป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก กล่าวคือ เป็นที่ชัดเจนแล้วว่า สินค้าเกษตรจะเป็นสินค้าที่มีความต้องการสูง แต่โลกจะผลิตได้ไม่พอเพียง ดังนั้น สินค้าอาหารจะขาดแคลน และแนวโน้มราคาน่าจะสูง สาเหตุส่วนหนึ่งเป็นเพราะประชากรโลกยังเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือ ปัญหาโลกร้อนมีแนวโน้มจะเลวลงเรื่อยๆ โดยจะส่งผลกระทบต่อความสามารถผลิตสินค้าอาหารของประเทศต่างๆ ในทางลบค่อนข้างชัดเจน เพราะจะมีปัญหาน้ำท่วม ภาวะฝนแล้ง สภาพการเป็นทะเลทรายที่กระจายตัว ปัญหาน้ำมีไม่พอ ฯลฯ

ประเทศยากจน เช่น พม่า บังกลาเทศ ที่แนวโน้มจะพบปัญหาน้ำท่วมค่อนข้างมาก จะเลวร้ายมาก

ไทยก็จะพบปัญหาเช่นกันแต่จะน้อยกว่า และไทยยังโชคดีที่มีศักยภาพในการผลิตสินค้าอาหารสูง

จึงน่าจะเป็นโอกาสดีของภาคเกษตรไทย ที่จะได้ล้มตาอำปากกันเสียที

แต่เรื่องก็คงไม่ใช่ง่ายๆ เพราะภาคเกษตรของไทยเอง ก็ต้องการการลงทุนใน หลายๆ ด้าน เพื่อเพิ่มขีดความสามารถผลิตที่มีคุณภาพ

เรายังมีปัญหาผลผลิตต่อไร่ต่ำ ในหลายๆสินค้าซึ่งต้องการการปรับปรุง ซึ่งหมายถึงการลงทุนทั้งด้านทรัพยากรมนุษย์ ด้านการปรับปรุงดิน ด้านการจัดหาน้ำให้พอเพียง ด้วยโครงการอ่างเก็บน้ำหรือระบบชลประทานขนาดเล็ก

ภาคส่งออกสินค้าใหม่ๆ (เช่น ผลไม้ต่างๆ) ก็ต้องการการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนา เพื่อให้สินค้าหลายอย่างของไทยเดินทางไปต่างประเทศได้ (ทำไม่มะม่วงฟิลิปปินส์มีชื่อเสียงในตลาดต่างประเทศมากกว่าของไทย) อย่างมีคุณภาพและเป็นที่ยอมรับ (ต้องการการโฆษณาด้วย)

การส่งเสริมให้ธุรกิจเกษตรขนาดใหญ่เป็นตัวนำในการขับเคลื่อนภาคเกษตร ภายใต้ระบบการทำเกษตรแบบพันธะสัญญา (Contract farming) คงไม่ใช่คำตอบ มีได้แต่ต้องไม่ใช่เป็นตัวนำและต้องไม่เป็นระบบที่เป็นส่วนใหญ่ของภาคเกษตรไทย เพราะเกษตรกรของเราส่วนใหญ่ยังเป็นเกษตรกรรายเล็ก

การส่งเสริมเกษตรกรรายเล็กมีผลดีต่อการกระจายรายได้ และการมีสังคมสันติสุข

มากกว่า การเปลี่ยน เป็นระบบเกษตรขนาดใหญ่ หรือให้เกษตรกรแบบพันธะสัญญาเป็นตัวนำ การศึกษาเรื่องการกระจายผลได้ของระบบเกษตรพันธะสัญญา โดย รศ.ดร.พอพันธ์ อุษยานนท์ และคณะ ซึ่งกำลังจะเสนอผลงานวิจัยในเร็วๆ นี้ มีตัวเลขเบื้องต้นที่ชี้ให้เห็นขีดจำกัดของระบบนี้อย่างชัดเจน

นับว่าเป็นความท้าทายต่อรัฐบาลไทยที่จะทำอะไรให้ภาคเกษตรรายเล็กของไทยได้ มีโอกาสลืมตาอ้าปากได้ โดยจะเป็นแหล่งผลิตอาหารส่งออกสำคัญของโลกจริงๆ ถ้าทำได้ก็เท่ากับยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว ตัวหนึ่ง คือ เพิ่มรายได้แก่เกษตรกรรายเล็ก ลดความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ลง อีกตัวหนึ่ง คือ ไทยก็จะมีแหล่งรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศที่เป็นกอบเป็นกำเพิ่มขึ้น

ถ้าทำไม่ได้ เราอาจสูญเสียโอกาสนี้ไปให้กับประเทศเพื่อนบ้าน เช่น เวียดนาม ก็ได้



## รู้ไว้ใช่ว่า



คุณผู้หญิงที่ชอบดื่มเบียร์วัง

เพราะร่างกายคุณ

จะซึมซับแอลกอฮอล์ได้เร็วกว่าผู้ชาย

คือมาเร็วกว่า

แล้วคุณยังมีโอกาสเป็นมะเร็งเต้านม

ได้ง่ายกว่าคนที่ไม่ดื่มถึง ๕๐%

แกมยังกระดูกเปราะกว่ากันมาก

เพราะเหล้าจะเข้าไปทำลายเนื้อกระดูก

(bone mass) ของคุณ...

ที่มา : Rethinking Drinking'

Reader's Digest, December 2001

ถ้อยคำลึกลับ  
สุวิ

## ศีล ๕ ต้องถือ

“

ชีวิตต้องมีกฎเกณฑ์ มีกติกา  
ในสนามบอล ห้ามใช้มือ  
ในสนามมวยสากล ห้ามใช้เท้า  
ในสนามชีวิต ต้องถือศีล ๕ !

”



นานมากสินะ ที่คนเราพยายามหากฎเกณฑ์  
หาข้อยกเว้นให้กับตัวเอง โดยเฉพาะเรื่องของคุณ  
ธรรม-ความดีงาม

ปุณฺชน-มนุษย์เดินดินกินข้าวแกง ควรถือศีล  
หรือไม่?

คำตอบก็คือ ปุณฺชนนี้แหละ “ต้องถือ” เพราะ  
คนที่มีคุณธรรมสูงกว่านั้น เขาจะถึงขั้น “มีศีล” มิใช่  
แค่ถือ!

**‘ศีล ๕ ต้องถือ’** เป็นกติกาของชีวิต เพราะชีวิต  
มิได้อยู่ลำพัง ไม่ยุ่งกับใคร

แต่เรามีสังคม มีกลุ่มคน

ประชาธิปไตย อาจหมายถึง ใครใคร่ค้า-ค้า ใคร  
ใคร่ขาย-ขาย

แต่สังคมมนุษย์ จะทำอะไรตามใจตัวเองทุก  
อย่างไม่ได้





“จงปฏิบัติต่อเพื่อนบ้าน  
เหมือนกับที่ท่านต้องการให้เพื่อน  
บ้าน ปฏิบัติกับท่าน”

เมื่อ “รู้เรา” “รู้เขา” ก็ยอม  
ไม่ยาก

เมื่อเราชอบอย่างนี้ เขา  
ก็คงชอบเหมือนๆ เรา

**‘ศีล ๕’ ต้องถือ**’ จึงคือต้น  
ไม้แห่งความดีที่ค่อยๆ งอกงาม  
จากสิ่งที ‘ตัวเอง’ ต้องการ

ความต้องการของตัวเอง

จึงเป็นข้อมูลที่สุดยอดที่เจ้าของชีวิต จะ  
ปรับเปลี่ยนพัฒนาเป็นเกราะคุ้มครองตัวเอง  
ด้วยการไม่ละเมิดผู้อื่น

**‘ศีล ๕’ ต้องถือ**’ จึงมิใช่ข้อยกเว้นถ้า  
คุณไม่มีศาสนา ไม่มีศาสดา

แต่เพราะคุณมีตัวเองต่างหาก จึงละ  
เลยไม่ได้

**‘ศีล ๕’ ต้องถือ**’ เตือนตน เตือนจิต ชีวิต  
ปลอดภัย สังคมอบอุ่น อยู่กันอย่างพี่น้อง  
เคารพในสิทธิ ในกรรมสิทธิ์ ในความเป็น  
เจ้าของซึ่งกันและกัน

**แม้จะยังไม่ถึงยุคพระศรีอารียแต่ศีล ๕  
ต้องยึดไว้ก่อน นี่คือนิยามที่ต้องฝึกฝน**



ชวานามีปฏิภุมควาย  
มนุษย์ก็จะมีศีล ๕ คุมอำนาจไฟดำที่  
อยู่ในตัว

ไม่ละเมิดซึ่งกันและกัน

ไม่ทำร้ายซึ่งกันและกัน

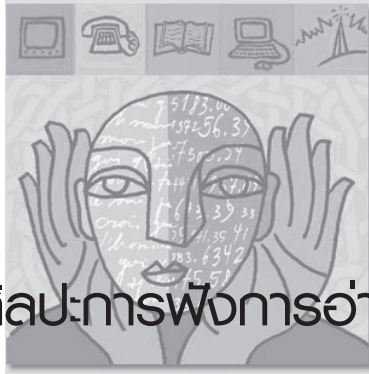
**‘ศีล ๕’ ต้องถือ**’ จึงมิใช่ของอริยบุคคล  
แต่ใครที่เป็นคน ต้องยึดมั่นกตिका มี  
คุณธรรม-จริยธรรม ระดับอนุบาล!

ใครบอกศีล ๕ เป็นของสูง ขอบปฏิเสธ!

ศีล ๕ เป็นระดับอนุบาลพื้นฐาน ของชีวิต  
นี่คือเรื่องจริง

เพราะสังคมจะสงบเรียบร้อย ต่างก็  
ต้องเคารพซึ่งกันและกัน เกณฑ์ชีวิตความดี  
มิใช่ต้องคิดลึกซึ้ง เรียนสูง แต่เขาใช้สามัญ  
สำนึกของคนทั่วไป

“เมื่อไม่ยากให้ใครทำอะไรกับเรา เรา  
ก็อย่าทำอย่างนั้นกับเขา”



## ศิลปะการฟังการอ่าน

ฉบับที่แล้วจบลงที่อุปสรรคต่อการฟัง วันนี้เราจะต่อดอนจบกันเลยนะคะ

๒. พยายามหาผลประโยชน์จากการฟัง และพิจารณาคุณค่าของความคิด ในการพูด ผู้พูดย่อมต้องการให้เนื้อหาและความคิดที่ตนมีอยู่ หน้าที่ของผู้ฟังก็คือหาประโยชน์จากสิ่งที่ผู้พูดให้มากที่สุด นอกจากได้ครบตามที่พูดแล้ว ยังต้องให้เกิดความคิดใหม่ขึ้นด้วย กล่าวคือ ผู้ฟังควรมีความรู้ในเรื่องที่พูดด้วย ถ้ารู้ว่าจะต้องฟังเรื่องอะไร ก็ควรไปหาความรู้ในเรื่องนั้นมาให้ดีเสียก่อน เพราะคุณค่าของเรื่องอยู่ที่ความคิดเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือข้อเท็จจริง และขั้นต่ำที่สุดคือความน่าฟัง ฉะนั้น ผู้ฟังไม่ควรคิดใจผู้พูดที่พูดน่าฟัง จนลืมคำนึงถึงข้อเท็จจริงและความคิด

ในด้านข้อเท็จจริง ผู้ฟังควรไปหาความรู้มาเองแล้วเทียบดูว่าตรงกับ ของผู้พูดหรือไม่ ถ้าไม่ตรงต้องหาสาเหตุว่าเป็นเพราะอะไร เมื่อผู้ฟังมีข้อเท็จจริงอยู่แล้ว วัตถุประสงค์สำคัญของการฟังจึงเหลือเพียงอย่างเดียวคือ ความคิดของผู้พูด

เราอาจวิจารณ์ความคิดของผู้พูด เพื่อนำไปเป็นข้อตัดสินใจหาบางอย่างกล่าวคือ ใช้เป็นมาตรฐานตัดสินเรื่องที่มีข้อเท็จจริงอย่างเดียวกัน หรือนำไปปฏิบัติตาม หรือเราอาจวิจารณ์เพื่อวัตถุประสงค์อื่น ๆ นอกเหนือจากนี้ก็ได้ แต่ในการวิจารณ์ เราต้องมีหลักประจำใจบางประการ เพื่อไม่ให้วิจารณ์อย่างไร้ความยุติธรรม การประเมินค่าความคิด

ควรรีบหลักดังนี้

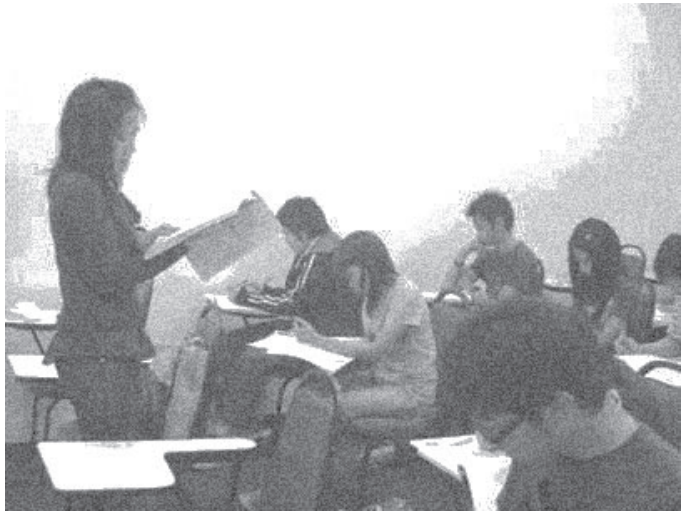
ก. ต้องมีใจเป็นกลาง ไม่ถือเอาความเชื่อหรือสิ่งที่เรารู้มาเป็นเครื่องตัดสินความคิดของผู้พูด ต้องฟังผู้พูดด้วยใจเป็นธรรม พร้อมทั้งจะรับฟังความคิดของผู้พูด แม้ที่ขัดกับความคิดของเรา ไม่ถือเอาความชอบหรือความไม่ชอบส่วนตัวมาเป็นหลักในอันที่จะทำให้เราเชื่อหรือไม่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับผู้พูด ต้องไม่คิดว่า คนพูดคือใคร แต่คิดว่าเรื่องที่พูด มีเหตุผลหรือไม่

การฟังประเภทที่ต้องพิจารณาถึงตัวผู้พูด คือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความรู้สาขาพิเศษเฉพาะ ซึ่งต้องอาศัยผู้รู้ในด้านนั้นๆ ให้ข้อเท็จจริง แต่ก็สำคัญเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงเท่านั้น การประเมินค่าความคิดเป็นอีกส่วนหนึ่งต่างหาก

เราต้องไม่ตัดสินความคิดของผู้พูดว่าดีเพราะเป็นครูอาจารย์ แพทย์ วิศวกร นักบวช ฯลฯ ผู้พูดจะเป็นใครไม่สำคัญ สำคัญที่ว่าความคิดมีเหตุผลหรือไม่ กว้างหรือแคบ เป็นประโยชน์ต่อความคิดผู้ฟังหรือไม่ เราต้องรู้ว่ามีมาตรฐานที่เราใช้พิจารณาคืออะไรงันแน่ เราถือว่าความคิดของผู้พูดมีค่าโดยฟังเสียงฮาของผู้ฟัง ความสุภาพของผู้พูด ความถูกต้องของข้อเท็จจริง ความมีเหตุผลหรือเพราะเรื่องนั้นมีประโยชน์ต่อสังคม ฯลฯ มาตรฐานดังกล่าวเหล่านี้ เราควรรี้อย่างใดและเราเลือกใช้อย่างใด เพราะเหตุไร

ข. ต้องพิจารณาว่าเรามุ่งวิจารณ์การพูดในแง่ใด ถ้าเรามุ่งแง่วาทศิลป์ ก็ดูว่าผู้พูดมีบุคลิกลักษณะดีหรือไม่ พูดได้นำฟังหรือไม่ ชักจูงใจให้ผู้ฟังคล้อยตามได้ดีเพียงไร ถ้ามุ่งแง่ข้อเท็จจริง ต้องดูว่าข้อมูลนั้นได้มาจากที่ใด เชื่อถือได้หรือไม่ ถ้าเป็นข้อมูลที่ผู้พูดค้นพบเอง ต้องดูว่าได้ข้อมูลนั้นมาด้วยวิธีใด มีการทดสอบข้อมูลนั้นมากเพียงไร และวิธีทดสอบข้อมูลนั้นรัดกุมเพียงไร

ถ้ามุ่งในแง่การอ้างเหตุผล ต้องพิจารณาว่าความคิดเป็นระบบหรือไม่ อะไรเป็นหลักฐาน อะไรเป็นข้อสรุป ข้อสรุปได้มาอย่างสมเหตุสมผลมาจากการอ้างเหตุผลหรือเป็นเพียงความรู้สึกของผู้พูด ในเรื่องการอ้าง



เหตุผล ต้องไม่นำอารมณ์ หรือความรู้สึกเข้ามาพิจารณา เพราะมีความไม่แน่นอน ทำให้เราตัดสินความถูกผิดด้วยความรู้สึกชอบไม่ชอบ ซึ่งเป็นมาตรฐานที่ใช้ไม่ได้ เพราะสิ่งใดชอบก็ว่าถูก สิ่งใดไม่ชอบก็ว่าผิด แต่ทุกคนชอบและไม่ชอบสิ่งเดียวกันต่างกัน บางคนชอบมาก บางคนชอบน้อย บางคนไม่ชอบ บางคนรู้สึกเฉยๆ

ความถูกผิดเป็นสิ่งที่แน่นอน ย่อมถือเอาความชอบหรือไม่ชอบ มาตัดสินไม่ได้

ค. ระวังความสำคัญผิดทางเหตุผล และการชวนเชื่อความสำคัญ คือความหลงว่าสิ่งที่ผิดเป็นสิ่งที่ถูก ความสำคัญผิดอาจเกิดได้สามทาง คือ ความสำคัญผิดทางเหตุผล ได้แก่ การอ้างเหตุผลที่ไม่สมเหตุสมผล สรุปความจากสิ่งที่ไม่เป็นเหตุเป็นผลกัน

อย่างที่สอง คือความสำคัญผิดในเนื้อหา คือได้ข้อเท็จจริงหรือข้อมูลมาผิดๆ หรือข้อเท็จจริงถูก แต่จำนวนไม่มากพอจะทำให้สรุปได้ หรือข้อเท็จจริงนั้นเป็นข้อเท็จจริงของเรื่องอื่น ไม่เกี่ยวกับเรื่องที่ ต้องการสรุป

อย่างที่สาม คือ ความสำคัญผิดในทางอารมณ์ เกิดจากถูกเร้าอารมณ์ให้พอใจ ให้เห็นคล้อยตามโดยไม่คำนึงถึงเหตุผล บางครั้งอาจเชื่อทั้งๆที่ไม่มีเหตุผล

ความสำคัญผิดทั้งสามอย่างนี้ เป็นเรื่องที่ต้องพูดกันอย่างละเอียด ยืดยาว ในหนังสือเล่มนี้ได้กล่าวไว้บ้างโดยสังเขป ส่วนรายละเอียด ผู้อ่านควรหาโอกาสศึกษาเป็นเรื่องเฉพาะต่อไป

๓. พยายามจับเนื้อความ ผู้พูดที่ตีพิมพ์เรื่องราวเป็นระเบียบ รู้จักเน้นในจุดสำคัญ ทำให้ผู้ฟังจับใจความและจุดประสงค์ของผู้พูดได้ง่าย แต่ผู้พูดบางคนพูดวกวน ไม่มีการเน้น แสดงความคิดตัน ประหม่าเวที สิ่งเหล่านี้อาจทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจ และหมดความที่จะฟัง เกิดความเบื่อหน่าย หมดศรัทธาในตัวผู้พูดต่างๆที่ผู้พูดอาจมีความรู้ในเรื่องที่พูดเป็นอย่างดีก็ตาม แม้นิกรณีย์ที่ผู้พูด พูดไม่เก่ง ไม่ชำนาญ ผ่านเวทีการพูดมาน้อย หรือ ขาดความรู้ในหลักการพูด

หน้าที่ของผู้ฟังก็คือ ต้องพยายามจับใจความให้ได้ว่า อะไรเป็นสาระสำคัญของเรื่องแล้วนำมาสรุป และจัดระเบียบความคิดเอาเองว่า ผู้พูดว่าอย่างไร มีจุดประสงค์อย่างไร มีเหตุผลอะไรสนับสนุนความคิดนั้น เมื่อจับความได้แล้ว ขั้นตอนต่อไปก็คือ ต้องพิจารณาตัวเองว่า เรามีความรู้ในเรื่องนั้นเพียงใด ตรงกันหรือต่างกับกับผู้พูด ของใครมีเหตุผลดีกว่ากัน ของใครมีหลักฐานข้อเท็จจริงดีกว่ากัน หลักฐานที่มีอยู่ ของใครน่าเชื่อถือดีกว่ากัน แล้วนำความรู้ที่เรามีอยู่ไปช่วยในการพิจารณาเรื่องที่พูดว่า ตอนใดสำคัญมาก ตอนใดสำคัญน้อย ตอนใดโต้แย้งได้ ตอนใดโต้แย้งไม่ได้ ตอนใดยังเคลงใจอยู่

จากนั้นในขั้นสุดท้าย เมื่อผู้พูดสรุปความคิดรวบยอด ต้องพิจารณาความคิดของเรากับของผู้พูดว่าตรงกันหรือไม่ ต่างกันอย่างไร ถ้าต่างกัน ต่างกันในข้อใด เหตุผลของใครดีกว่ากัน หรือมีความคิดพื้นฐานอะไรต่างกัน ของใครถูก หรือถูกทั้งสองฝ่าย เป็นต้น

เมื่อผู้ฟังได้ปฏิบัติตามระเบียบวิธีในการฟังดังกล่าวแล้ว ผู้ฟังย่อมได้ประโยชน์จากการฟังอย่างแท้จริง เมื่อฟังมากย่อมเกิดความรู้เพิ่มพูนมากขึ้น เป็นคนมีความรู้อย่างถูกต้องเป็นคนรอบรู้อย่างที่เรียกว่า พหูสูต คือผู้ฟังมาตาม สมตามวัตถุประสงค์ในการฟัง





## บุญญาวุฒิ หมายเลข ๔ นำทัพโดยหมอ 'ใจเพชร' และคณะ

### ค่ายฝึกรบกับโรคร้าย

เมื่อวันที่ ๑๒-๑๘ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๕๕ ณ สถาบันอบรมผู้นำ มุลินธิจำลอง ศรีเมือง อ.เมือง จ. กาญจนบุรี หมอเขียว 'ใจเพชร กล้าจน' และคณะ ได้เปิดการอบรมเชิงปฏิบัติการแก่ผู้ที่ต้องการดูแลสุขภาพพราว ๕๐๐ กว่าคน เรียกว่า 'ค่ายสุขภาพ แพทย์ทางเลือกวิถีธรรม ฟังตนตามแนวสุขภาพ เศรษฐกิจพอเพียง'

ผู้เข้าอบรมส่วนใหญ่เพิ่งมาครั้งแรกตามกระแสรำลือว่า แนวทางที่ 'หมอเขียว' พาทำนั้นจะสามารถบรรเทาความทุกข์จากโรคร้าย เช่น มะเร็ง เบาหวาน ความดันโลหิตสูง และโรคเรื้อรังอื่นๆ ซึ่งบางคนสิ้นหวังจากการรักษาด้วยการแพทย์แผนปัจจุบัน ดังตัวอย่างจากผู้เข้าอบรมต่อไปนี้

**คุณนิรันดร์ นราตรี** วัย ๖๕ ปี ผู้เป็นที่รู้จักในวงการนักปั่นจักรยานระดับโลก ทราบว่าตนเองเป็นมะเร็งที่ลำไส้ใหญ่ เข้าผ่าตัดเมื่อต้นปี พ.ศ.๒๕๕๓ แพทย์แจ้งว่าพบก้อนเนื้อที่ลำไส้ใหญ่ เข้าไปในทวาร ๒๐ เซนติเมตร เป็นอาการระยะที่ ๓ ของโรคมะเร็ง



คุณนิรันดร์ นราตรี

ต่อมา ‘แป้น’ นักวิ่งซึ่งเป็นเพื่อนสนิทเดินทางมาจากสหรัฐอเมริกา ชักชวนให้ไปรักษาที่ ‘หมอชิว’ ที่ศูนย์เรียนรู้สุขภาพพึ่งตนเองตามแนวเศรษฐกิจพอเพียงหรือ ‘สวนป่านาบุญ ดอนตาล’ อำเภอดอนตาลที่จังหวัดมุกดาหาร

คุณนิรันดร์ได้รับการดูแลทั้งด้านกายและใจอย่างดีจากคุณนิยนา ภรรยาผู้รักและห่วงใยสามี แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะรอดชีวิต “ผมเตรียมตัว ‘ตายก่อนตาย’ ด้วยการอ่านหนังสือธรรมะของท่านพุทธทาส ผมรับประทานอาหารมังสวิรัต ตั้งแต่หลังผ่าตัดใหม่ๆ... ความสบายใจสำคัญที่สุด การอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี หมอไม่เข้มงวด ให้ปฏิบัติเท่าที่ทำได้ และตัวเราพยายามเอาพิษออกจากร่างกายและจิตใจ สร้างความสมดุลให้ชีวิต ตามแนวที่หมอแนะนำ ค่อยเป็นค่อยไป แต่ก่อนผมต้องขยับถ่ายทางท้อง เต๋ยนี้ระบบขยับถ่ายเป็นปกติแล้ว เพราะผมไม่กลัวตาย จึงรอด”

**คุณกัญญาดา สังสนา ทิวมันส์** พนักงานบริษัท มีปัญหาเกี่ยวกับมดลูก ตกขาวมีเลือดออกมาก แพทย์แนะนำให้ตัดมดลูกทิ้ง แพทย์นัดผ่าตัด ๒๗ พ.ค.๕๔ เธอรับประทานยาเคมีจนรู้สึกสงสารตัวเอง ผลจากฤทธิ์ยาและฮอร์โมนที่ได้รับทำให้น้ำหนักตัวเพิ่มขึ้นมาก ต่อมาเธอค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต



คุณกัญญาดา สังสนา ทิวมันส์

เกี่ยวกับแนวทางของ ‘หมอเขียว’ จึงตัดสินใจมาเข้าค่ายนี้ เธอได้ปฏิบัติตามวิธีที่ ‘หมอเขียว’ แนะนำก่อนเข้าค่ายถึง ๖๐ % เห็นผลดีตั้งแต่ต้น คือเมื่อเริ่มปฏิบัติได้ราวเดือนกว่า น้ำหนักลดลง ๑๕ กิโลกรัม ขณะนี้ปัญหาเรื่องมดลูกลดลง ไม่ปวดท้องเหมือนแต่ก่อน

*“ดิฉันดื่มน้ำคอลลโรฟิลล์เป็นประจำและดื่มน้ำปลั๊สภาวะเมื่อปวดศีรษะ”* คุณณิฏญดา กล่าวด้วยแววตาที่สดใส เธอได้พิสูจน์แล้วว่า เธอมีความหวังในแนวทางใหม่ที่ได้ค้นพบจากการปฏิบัติ

**คุณเยาวรัตน์ พุฒิมานรกุล** ผู้อำนวยการกองนโยบายและแผนงาน สำนักงานประกันสังคม กล่าวว่า ก่อนมาเข้าค่ายนี้เป็นโรคเบาหวาน ความดันโลหิตสูง ปริมาณไขมันในเส้นเลือดสูง ระบบขับถ่ายไม่ดี ต้องใช้ยาช่วยมากกว่า ๕ ปี เมื่อจบการอบรมเธอยังปฏิบัติตามแนวทางนี้อย่างต่อเนื่อง คือดื่มน้ำคอลลโรฟิลล์ สอนล้างลำไส้ ทำจิตใจให้เบิกบาน ภายใน ๒ สัปดาห์ ค่าระดับไขมันในเส้นเลือด ความดันโลหิต เบาหวาน ลดลงในระดับของคนปกติ ส่วนการขับถ่ายดีขึ้นตั้งแต่อยู่ในระหว่างการฝึกอบรมแล้ว

คุณเยาวรัตน์ ได้ชักชวนเพื่อนสนิทมิตรสหายมาเข้าค่ายอีกในวันที่ ๑-๗ กันยายน ๒๕๕๕ เนื่องจากผู้ที่คุ้นเคยเห็นว่าเธอมีความสุข แข็งแรง มีพลังชีวิตที่ดีกับแต่ก่อน คุณเยาวรัตน์จึงกลายเป็นประชาสัมพันธ์ของแนวทางนี้โดยปริยาย

## ถอดรหัสสุขภาพ

‘หมอเขียว’ ใจเพชร กล้าจน นักปฏิบัติธรรม นักวิชาการสาธารณสุขผู้ทุ่มเทแรงกายแรงใจเพื่อความผาสุกของเพื่อนร่วมทุกข์ด้วยมีทัศนคติว่า *“เราทั้งผองพี่น้องกัน”* การวิจัยเชิงปฏิบัติการของ ‘หมอเขียว’ และเพื่อนร่วมอุดมการณ์ เช่น *คุณปางธาราไพโรนราพงศ์พุทธ* กรณีตัวอย่างของผลการรักษาโรคต่างๆ เช่น มะเร็งทั้งหลาย สาเหตุ



*คุณเยาวรัตน์ พุฒิมานรกุล และพลตรีจำลอง ศรีเมือง*





คุณปงธาราไพโร นราพงศ์พุทธ์



พอกหน้าด้วยดินสอพองผสมถ่าน



ฝึกเดินลมปราณ



เอาพิษออกด้วยการแช่เท้า



ก่อนจะเป็นส้มตำจานเด็ด



ทีมจิตอาสา

ของโรคที่เกิดจากภาวะร้อนเกินไป เย็นเกินไป และการแก้ไขสู่ความสมดุลคือ **อิทธิบาท ๔ อารมณ์ อาหาร ออกกำลังกาย และอิริยาบถ อากาศ เอนกาย เอาพิษออก** หรือเรียกโดยย่อว่า **หลัก ๗ อ. เพื่อสุขภาพที่ดี** รายละเอียดข้างต้นอยู่ในหนังสือ **ถอดรหัสสุขภาพ เล่ม ๑** โดย **ใจเพชร มีทรัพย์** (หมอเขียว)

## แพทย์วิถีพุทธ

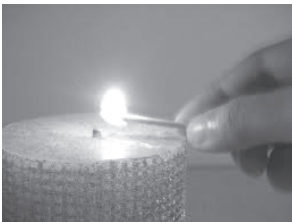
ในคำนำจากหนังสือ **ยอดยาดี สุขภาพดี วิถีพุทธ** ‘หมอเขียว’ อ้างถึงสถิติการใช้เทคนิคการดูแลสุขภาพแนวเศรษฐกิจพอเพียง ตามหลักแพทย์วิถีพุทธ เมื่อ ๑ มกราคม ๒๕๕๒ พบว่า ภายใน ๕ วัน ผู้ป่วยมีความเจ็บปวดลดลงจำนวน ๑,๒๙๑ คน คิดเป็น ๙๒.๔๑ % อย่างไรก็ตาม โดยสังขรณ์แห่งชีวิตแล้ว ไม่มีผู้ใดพันเง้อมมือมัจจุราช ในยามที่ยังมีลมหายใจ ‘หมอเขียว’ และคณะจึงเน้นในเรื่องการเสียสละเพื่อประโยชน์สุขของเพื่อนมนุษย์

**กองทัพธรรมโดยนักวิชาการด้านสาธารณสุขและคณะที่มี ‘จิตเทวดา’ ใช้บุญญาฤทธิหมายเลข ๔ คือสุขภาพบุญนิยม เพื่อความสงบสุขของจิตวิญญาณเมื่อเวลาแห่งลมหายใจสุดท้ายมาถึง**



หมายเหตุ : ขอบพระคุณ คุณเรโน โลทาไลเนน (Rauno Laitalainen) ที่ให้กำลังใจและแนวคิด พร้อมทั้งให้ความช่วยเหลือทางเทคนิค จนบทความนี้สามารถส่งต้นฉบับได้ทันการ

### รู้ไว้ใช่ว่า



วิธีทำไถ่เทียนใหม่ช้าลงเพื่อให้ใช้เทียน  
ได้นานขึ้น ควรแช่เทียนไว้ในตู้เย็น  
สัก ๒-๓ ชั่วโมงก่อนใช้ หรือไม่เช่นนั้น  
ก็ให้โรยเกลือลงไป

## พระดีใจสับสน



สัมภาษณ์พิเศษ สมณะเสียงศีล ชาตวโร

โดยกองบรรณาธิการ วารสาร เกษตรชีวภาพ

ประเทศไทยเราเป็นประเทศกสิกรรม มีพื้นที่การเกษตรอันกว้างขวาง พืชพรรณต่างๆ เจริญงอกงามดี และนี่เป็นสาเหตุให้ประชากรส่วนใหญ่ของประเทศเป็นเกษตรกร และอาชีพนี้เอง แทนที่จะสร้างความอยู่ดีมีสุขให้กับครอบครัว ในปัจจุบันกลายเป็นว่ามีปัญหาอย่างใหญ่หลวง เกษตรกรส่วนใหญ่ยากจน มีหนี้สินไม่ประสบความสำเร็จในชีวิตความเป็นอยู่ คุณภาพชีวิตต่ำ เป็นปัญหาหลักของประเทศที่แก้ยากมานานปี แต่ถึงปัจจุบันเกษตรกรก็ยังไม่ลำบาก ยังยากจนซ้ำซากอยู่นั่นเอง วันนี้มีโอกาสดูสัมภาษณ์การทำ สมณะเสียงศีล ชาตวโร จะขอความรู้ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของท่าน เกี่ยวกับ ทางออกทางรอดของเกษตรกรไทย ซึ่งคาดว่าจะประโยชน์ต่อเกษตรกรหรือประชาชนทั่วไปอย่างมากทีเดียว

- กราบมนัสการท่านอาจารย์ ภาพรวมของเกษตรกรไทยในเวลานี้เป็นอย่างไรครับท่าน
- สวัสดีท่านผู้อ่านและเกษตรกรทุกท่าน หลายปีมานี้เอาตัวมาได้ใกล้ชิดพูดคุย ได้ไปเยี่ยม ไปสัมผัสชีวิตความเป็นอยู่ของเกษตรกรเป็นจำนวนมาก โดยภาพรวมก็คือเกษตรกรเรายังลำบากอยู่ ยังมีหนี้สินอยู่มากส่วนใหญ่แล้วก็ยังหาทางออกให้กับตัวเองไม่ได้ เกษตรกรหลงลืมชีวิตเก่าๆ ของบรรพบุรุษซึ่งเคยทำงานเลี้ยงเรามา ท่านมีชีวิตอยู่ได้ มีความสุข โดยไม่เป็นหนี้สิน แต่ว่าปัจจุบันจะมีเกษตรกรรายย่อยสักกี่รายที่ไม่เป็นหนี้สิน บางรายแม้แต่ที่ทำกินก็ขายเขาหมดแล้ว ขายหมดแล้วก็ยังใช้หนี้เขาไม่หมด กลุ่มมากเข้าหาทางออกไม่ได้ก็กินเหล้า หรือเล่นการพนัน เล่นหวย เพื่อปลุกว่าจะได้เงินมาใช้หนี้ แต่อบายมุขพวกนี้ ยิ่งไปยุ่งก็ยิ่งแย่ หนักหน้าสาหัสเข้าไปอีก สภาพสังคมของเราก็เลยทำท่าจะเสื่อมลงไปเรื่อยๆ เสื่อมเพราะว่าคุณภาพชีวิตคนต่ำ กลุ่ม ไม่มีมีความสุข แล้วก็หาทางออกไม่ได้
- เกษตรกรยากจนอยู่มาก
- ยากจน ไปดูสิ มีเกษตรกรมาอบรมมาดูงานที่ชมรมเพื่อนช่วยเพื่อนอินทร์บุรีมากมาย ร้อยทั้งร้อยเป็นหนี้สิน ร้องโอดครวญเรื่องชีวิตความเป็นอยู่กันทั้งวัน อาตมาพยายามสอนพยายามให้แนวทางบอกทางออกทางรอดให้ บางคนก็รับได้ บางคนก็รับไม่ได้ ที่รับไม่ได้นั่นแหละ บางคนกับบอกว่า “โอ๊ย..ท่านโลกมันเปลี่ยนไปแล้ว”
- อ.เป็นวิทยากรในงานการเกษตรของรัฐ
- ทำอย่างนั้นไม่ทันกินหรอก เลยถามโยมกลับว่า ทำอย่างไรหนละถึงจะทันกิน แล้วจริงๆ ทันกินหรือเปล่า แล้วทำมาตั้งนาน ทำไมยังเป็นหนี้เป็นสิน ยังประสบกับความทุกข์ยากอยู่ละ ก็หัวเราะแล้วก็ตอบไม่ได้ แต่ว่ามีเกษตรกรจำนวนไม่น้อย ที่สามารถรับเอาแนวคิดไปปฏิบัติได้ ปรากฏว่าประสบความสำเร็จ หมดหนี้หมดสิน ใช้เวลาไม่มาก แค่นี้สองปีเท่านั้นเอง
- ยังพอมีทางออกทางรอดของเกษตรกรอยู่หรือครับ
- มีสิ..ตัวอย่างเยอะแยะไปที่เขาเป็นเกษตรกรรายย่อย แล้วประสบความสำเร็จในชีวิต ความเป็นอยู่ไม่ต้องเอาถึงกับร่ำรวยนะ เกษตรกรเราแต่ไม่มีหนี้สิน มีอยู่มีกินอย่างสุขสบาย สภาพจิตใจดี มีเวลาอ่านหนังสือหรือว่าศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมบ้าง ทุกวันนี้ปัญหาหนึ่งก็คือ เกษตรกรเราขาดความรู้ รับแนวความคิดใหม่ๆ ไม่ค่อยได้ คนอื่นเขาทำอย่างไร ก็ทำตามอย่างเขาไป ดีไม่ดีอย่างไบบางทีก็ไม่ค่อยรู้ หรือว่าเคยทำมาอย่างไร ก็เชื่อมั่นว่า



จะต้องทำอย่างนั้น โดยไม่สามารถที่จะปรับเปลี่ยนแนวคิดหรือการกระทำได้ ทั้งๆ ที่ การทำอยู่อย่างนั้นแหละ ที่ทำให้เราต้องลำบาก ต้องมีความยากจนซ้ำซาก ถ้าหากว่ามีความรอบรู้สักนิดหนึ่ง ปรับเปลี่ยนวิธีคิด วิธีการทำงานได้บ้าง โอกาสที่จะพ้นจากความยากจนนั้นก็ยังมีอยู่

- สมมุติว่า ครอบครัวเกษตรกรครอบครัวหนึ่งมีความยากจนมาก เป็นหนี้สิน จะต้องเริ่มทำอย่างไร ปฏิบัติอย่างไร เพื่อให้หลุดพ้นจากหนี้สินและความยากจนครับ

- อันดับแรกให้หันมาทำเกษตรผสมผสานตามแนวทางพระราชดำริก่อน ก็คือ ทยอยใหม่ นั่นเอง ถ้ามีพื้นที่มาก ก็แบ่งมาสัก ๑๐-๑๕ ไร่ จัดสัดส่วนให้เหมาะสม มีการขุดบ่อเก็บกักน้ำไว้ใช้ให้เพียงพอ มีการทำนา ปลูกผักผลไม้ ปลูกสวนครัว ปลูกพืชสมุนไพร ไม้ใช้สอย เกี่ยวกับการปลูกพืชคือ เราต้องกิน ต้องใช้อะไร เราก็ปลูกพืช ขึ้นมาในพื้นที่ให้หมด แล้วต่อไปถ้าเกี่ยวกับพืช ไม่ต้องไปซื้อเขามาอีกแล้วนะ จะถูกจะแพงอย่างไร ก็ปลูกกินเองให้หมด ซึ่งถ้าปลูกจริงๆ ในครอบครัวกินไม่หมดหรอก ส่วนที่เหลือเราก็จะต้องนำไปขาย ไม่ต้องไปขายไกล ขายอยู่ในตลาดท้องถิ่นที่นั่นแหละ ขายในราคาไม่แพง และที่สำคัญต้องเป็นผักที่ปลอดภัยสารพิษ อาจไม่ต้องไปประกาศบอกใครเขาหรอก แต่ที่เราจะต้องไม่นำเคมีต่างๆ มาใช้

- ถ้าหากว่าเกษตรกรมีพื้นที่น้อย

- อาตมาเคยไปดูงานมาหลายที่แล้วนะ เขามีพื้นที่สัก ๑ ไร่เท่านั้นแหละ เขาเรียกว่า



ทำเกษตรแบบประณีต ปลูกทุกอย่างที่ต้องกิน กินทุกอย่างที่ปลูก ไม่ลงทุนเกี่ยวกับเคมีทุกชนิด หลายครอบครัวที่เขามีที่ดินเท่านี้แหละ นอกจากจะอยู่สบายไม่เป็นหนี้สินแล้วยังส่งลูกเรียนได้อีกด้วย ไม่ได้เป็นปัญหาเลย แต่ว่าจะต้องไม่เป็นทาสเคมี ไม่เป็นทาสอบายมุข มีความเป็นอยู่อย่างพอเพียง อะไรไม่ควรกินไม่ควรใช้ก็อย่าไปกินอย่าไปใช้ ทุกวันนี้ที่ยากจน เพราะความไม่พอ ได้เงินเข้าหน่อย สารพัดเรื่องราวและวัตถุความสะดวกสบาย ความสนุกที่จะต้องซื้อหามา ซื้อมากก็เสียเงิน ระหว่างใช้ก็เสียเงิน เวลาซ่อมก็เสียเงิน คือ เงินมีทางออกมากมาย แล้วอย่างนี้จะไปเหลืออะไร ความจริงวัตถุแห่งความสะดวกสบายก็ใช้ได้ มีได้ แต่ว่าต้องดูฐานะของเรา ถ้าต้องไปกู้ ต้องไปยืม ต้องไปผ่อน อย่าไปหาเรื่องใส่ตัวเสียดีกว่า เพราะว่ามันเกินพอเพียงกับฐานะของเรา

- เพราะฉะนั้น ต้องปลูกพืชผสมผสานที่กินได้ขายได้เป็นหลักก่อน

- อันนี้เป็นหลัก ให้มีความมั่นคงของอาหารในครัวเรือนเสียก่อน อย่าไปกลัวว่าจะเสียเวลา ปลูกพืชปลูกผักใช้เวลาไม่นานหรอก ต่อจากนั้นเราก็ปล่อยให้มันโตเอง ดูแลมันบ้างเป็นครั้งคราวเท่านั้นเอง เขาก็จะให้ผลผลิตเราบริโภคต่อเนื่องได้ขายต่อเนื่องมีที่ดินมาก แรงงานในครัวเรือนมากก็ทำมากหน่อย ถ้ามีน้อย ก็ไม่เป็นไร ๑-๒ ไร่ก็พออยู่ได้แล้ว พอเรามีความมั่นคงในเรื่องอาหาร เราจะมีความสุข เราจะมีความประหยัดไปได้เยอะ รายได้ประจำวันก็มีแล้ว ผักนี่..เก็บขายได้ทุกวันนะ ปลูกไว้ให้เยอะๆ หลากๆ ชนิด เน้นผักพื้นบ้านนั่นแหละดีที่สุด เก็บยอด เก็บผล ขายได้ทุกวัน มันจะหมุนเวียนออกผลผลิตให้เราได้เรื่อยๆ พอมีกิน มีรายได้หลักประจำวัน ประหยัด ก็จะมีเงินเก็บ ความ

สุขเริ่มมีแล้ว พอมีความสุข ก็จะมีแนวคิดที่ดีใหม่ๆ ถ้าเรากำลังทำเพิ่ม มีที่ดินอยู่ก็ไปปลูกพืชเอาไว้ พวกไร่ไม้ผลยืนต้น หรือว่าพืชเศรษฐกิจต่างๆ ที่จะสร้างรายได้ให้เราตามฤดูกาล ได้ผลผลิตเมื่อไหร่ กลายเป็นเงินทองขึ้นมา ก็ถือว่าเป็นรายได้ที่เกิน เก็บเงินได้แล้ว ถ้ามีหนี้สินอยู่ก็ต้องรีบไปจ่ายเขาเสีย อย่าไว้นาน เพราะว่าดอกเบี้ยมันจะขึ้นทุกวัน

- *วิธีการทำงานท่านบอกว่าไม่ต้องใช้สารเคมี*

- ไม่ต้อง บางคนบอกว่าไม่ได้หรอก ไม่ได้หรอกกัน สมัยปู่ตายายของเรา ทำกันมาอย่างไรละ ท่านไม่ต้องใช้เคมีเลย ทุกวันนี้เกษตรกรยากจนก็เพราะความมุ่งมั่นที่จะสารเคมีนั้นแหละ มีเงินเท่าไรก็หอบไปซื้อมาใช้ ลงทุนเคมี ลงทุนเครื่องจักร เรื่องเครื่องจักรนี่ก็เหมือนกัน มันกินน้ำมัน มันต้องซ่อมบำรุง แล้วเวลาผ่านไปไม่นานมันหมดค่า สมัยก่อนเราเลี้ยงวัว เลี้ยงควาย ก็เลี้ยงเหมือนลูกเหมือนหลาน เป็นสมาชิกในครอบครัว ช่วยกันทำงาน ตอนแรกมีอยู่ ๒-๓ ตัว ทำงานไป มันก็ออกลูกไป เวลาผ่านไปหลายปี กลายเป็น ๑๐-๒๐ ตัว เกิดแรงงาน เกิดมูลค่าเพิ่มในครัวเรือน ในขณะที่มูลก็เป็นปุ๋ย ใช้กับพืชผักต่างๆ ได้ดีมาก คือระหว่างใช้วัวควายทำงาน กับใช้เครื่องจักรทำงาน มันสวนทางกัน อันหนึ่งสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับเราเรื่อยๆ ไม่มีต้นทุน แต่อันหนึ่งมีแต่เสื่อมค่า และระหว่างที่ใช้นั้นก็มีต้นทุนเยอะแยะ น้ำมัน ซ่อมบำรุง ต้นทุนเกษตรกรก็เลยบาน สมัยก่อนเขาทำนาไม่ขาดทุนไม่เป็นหนี้ก็เพราะว่าเขาไม่มีทุนเขาไม่ได้ใช้ทุนเดี๋ยวนี้ขาดทุนก็เพราะว่าทุกอย่างต้องลงทุนกันหมด

- *ถ้าไม่ใช้เคมีเครื่องจักรเขาก็ว่าล่าหลังไม่ทันสมัย*

- ตกลงจะให้สมัย หรือว่าจะให้หมดหนี้สิน เดียวนี้คนเราชอบแข่งกันในเรื่องไร้สาระ ชอบหน้าใหญ่ใจโตโดยไม่รู้ว่าจะถูกต้องแค่ไหน แล้วนั่นแหละ เป็นหนทางที่ทำให้ชีวิตแย่ ครอบครัวแย่ เพราะว่าไปแข่งกับเขาในเรื่องแย่ๆ คราวหลังไม่ต้องไปแข่งกับใคร ไม่ต้องไปฟังใคร เราเดินไปตามแนวทางที่เราเห็นว่าถูกต้อง อย่างเช่นเรื่องปุ๋ย อาตมาบอกเลยว่า เกษตรกรจะต้องหาทางนำวัสดุต่างในพื้นที่มาทำปุ๋ยใช้เองให้ได้ ฟางข้าวเอามา มูลวัวควายที่เราเลี้ยงไว้เอามา ต้นวัชพืชต่างๆ เศษผัก เศษอาหารในครัวเรือน พวกนี้เอามาหมักรวมกันเป็นปุ๋ยชีวภาพแห้ง เอาน้ำชีวภาพมาราดรดให้ชุ่ม แล้วปิดหมักเอาไว้ กลับกองบ้าง ไม่นานก็กลายเป็นปุ๋ยอย่างดี แล้วก็ทำปุ๋ยเสริม จากพวกผลไม้สุก ผักกินผลต่างๆ ฟักทอง แดงไทย บวบ เยอะแยะเลย ถ้าในพื้นที่เราปลูกเอาไว้ทุกอย่างที่กล่าว ตอนแรกนะ มันก็จะมีส่วนที่เหลือ ไม้งาม เสีย เอามาหมักทำปุ๋ยกันให้หมด พวกเศษ



“

สมัยก่อนเราเลี้ยงวัว  
เลี้ยงควาย  
ก็เลี้ยงเหมือนลูกเหมือนหลาน  
เป็นสมาชิกในครอบครัว  
ช่วยกันทำงาน  
ตอนแรกมีอยู่ ๒-๓ตัว  
ทำงานไป เบนก็ออกลูกไป  
เวลาผ่านไปหลายปี  
กลายเป็น ๑๐-๒๐ ตัว  
เกิดแรงงาน  
เกิดมูลค่าเพิ่มในครัวเรือน

”

๘๐ ๑๑/๒๕๖๓

อาหารอะไรต่างๆ พวกนี้นำมาหมักเป็นปุ๋ยชีวภาพน้ำ  
ใช้ได้กับพืชผักทั่วไป ถ้าสนใจวิธีการทำอะไรต่างๆ  
กล่าวตรงนี้ก็คงจะลำบาก ติดต่อมาที่ชมรมเพื่อน  
ช่วยเพื่อนมีหนังสือ วิธีดี แจกให้เยอะแยะเลย หรือ  
จะไปเข้ารับการอบรมที่อินทบุรี รับรองต่อไป ไม่  
ต้องไปเสียเงินซื้อปุ๋ยราคาแพง มาใส่ทำลายดินตัว  
เองอีกแล้ว

- สารเคมีก็ไม่จำเป็นต้องใช้นะครับท่าน

- ตัวนี้ยังไม่ต้องใช้เลย จะไปใช้ทำไมนอกจากของแพง  
แล้ว ยังเป็นอันตรายรอบด้านเป็นโทษทุกอย่าง ตัว  
เกษตรกรเอง คนกินสภาพแวดล้อม สมัยก่อนนี้ ที่  
นาเรา ทำนาที่ก็จะมียุง หอย ปู ปลา เยอะแยะให้  
จับมาทำอาหารรับประทานไปด้วย เดี่ยวนี้มีไหม  
หมดแล้ว ในน้ำก็ไม่มีปลา ในน้ำก็มีแต่จ้าว จะขาด  
ทุนหรือเปล่าก็ไม่ทราบ เพราะว่าลงทุนไปเยอะ อาตมา  
ไม่เห็นด้วยเลยที่จะไปใช้สารเคมี จริงๆ แล้ว ถ้าเรา  
ปล่อยตามธรรมชาติ สภาพแวดล้อมมันก็จะคุมกัน  
ได้อยู่ในระดับที่ดีแล้วนะ แล้วถ้าเราเห็นว่าไม่มั่นใจ  
เท่าที่ควร ก็อาจจะหันมาใช้สมุนไพรต่างๆ ฉีดพ่น  
ประจำ ก็เป็นการใส่ไม่ให้โรคแมลงต่างๆ มารบกวน  
ทำเองด้วยวัตถุดิบต่างๆ ในพื้นที่ ในท้องถิ่นของเรา  
ไม่ต้องไปลงทุนซื้อ ยิ่งในสวนผสมผสาน ในสวน  
เกษตรประณีตของเรา ไม่ต้องไปใช้สารเคมีหรอก  
แล้วต่อไปจะมีความสุข ถ้ายังไม่เชื่อไปอบรมกับ  
ชมรมเพื่อนช่วยเพื่อน แล้วอาตมาจะชี้ตัวอย่างให้ดู  
- เท่าที่ท่านอาจารย์บอกมา ก็ปรับชีวิตว่าให้ทำสวน  
ผสมผสาน ทำงานแบบธรรมชาติดั้งเดิมจะได้ไม่ต้อง  
ลงทุน



- ใช่ เพราะว่าเราปลูกพืชต่างๆ ที่เราต้องกิน ต้องใช้ อันนี้รวมไปถึงการเลี้ยงสัตว์ เลี้ยงปลา อะไรที่จำเป็นในครัวเรือนเกษตรกรทั้งไปด้วยนะ มีอาหารกิน เกิดรายได้ แล้วการทำงานไม่ต้องลงทุน เพราะเรามาทำงานแบบธรรมชาติ ทำเพียงพอกับกำลังแรงงานในครอบครัวของเรา ในเมื่อเราไม่มีรายจ่าย ไม่มีทุน แต่เกิดรายได้ แล้วเราจะยากจนได้อย่างไรต่อไปใช้หนี้หมดแล้ว ก็จะมีเงินเก็บ เมื่อมีเงินเก็บแล้ว ถ้าอะไรที่เราเห็นว่าจำเป็นเพื่อความสะดวก ก็ซื้อได้เท่าที่เรามีเงิน อย่าไปซื้อแบบเกินกำลัง และถ้าเรามีแนวคิด มีแรงกำลัง มีทุนส่วนตัวแล้ว จะทำงานเพิ่มเพื่อสร้างรายได้ที่มั่นคงขึ้นก็ไม่เป็นไร แต่ต้องยึดถือเบื้องต้นคือ เกษตรทฤษฎีใหม่ เกษตรปราชญ์ ทำปัจจัยการผลิตใช้เอง ไม่มีการลงทุน ได้ผลผลิตดี ต่อสุขภาพ ที่เหลือแปรรูปไว้กินและขาย อันนี้ยึดถือไว้เป็นหลักแปรรูปไว้กินและขาย อันนี้ยึดถือไว้เป็นหลักหรือเป็นรากฐานของครอบครัวเลย

- ถ้าเกษตรกรทุกคนทำอย่างนี้ จะไม่มีปัญหาเรื่องการตลาดหรือครับ

- จะมีปัญหาได้อย่างไร ทุกครอบครัวไม่ได้เป็นเกษตรกรทั้งหมด ยังมีอาชีพอื่นอีกเยอะที่เขาจำเป็นต้องมีพืชผักผลไม้กิน อาตมาถึงบอกว่า ต้องรู้จักอ่าน ต้องรู้จักศึกษาเพิ่มเติม จะได้แนวคิดดี แนวคิดดีนี่ก็คือทุกเรื่อง การหาตลาดเพื่อจำหน่าย ผลผลิตของตนเองก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง คนเราไม่ประสบความสำเร็จเท่ากันทุกคน แต่ว่าไม่ยากจนทุกคนนั้นทำได้ แค่มีกินในครัวเรือน ไม่เป็นหนี้สิน แค่นี้ก็อยู่ได้แล้ว อาจไม่จำเป็นต้องมีรายได้มากมายก็ได้ แต่ถ้าต้องการรายได้มากมายก็ได้ แต่ถ้าต้องการรายได้มาก ก็ต้องเป็นคนที่เก่งขึ้น จากความเฉลียวฉลาดที่ได้จากการอ่าน การศึกษาข้อมูลใหม่ๆ เพิ่มเติมนั่นเอง

- สุดท้ายท่านอยากจะทำอะไรเป็นพิเศษครับ

- ก็ถ้าทำมาได้อย่างที่กล่าว มีกิน ไม่มีหนี้สิน หมดความยากจนแล้ว ถ้ายังมีพลังในการทำงาน มีแรงงาน ก็สามารถพัฒนางานเพิ่มขึ้นเพื่อให้เกิดความมั่นคงในครัวเรือนเพิ่มขึ้นและสำคัญคือ จะต้องไม่ยุ่งเกี่ยวกับอบายมุขทุกชนิดเพราะว่ามันเป็นทางเสื่อม เป็นทางเสียเงินเสียทองโดยใช่เหตุ แล้วก็จะอาจจะเป็นเหตุให้เกิดรอยร้าวในครัวเรือน หมดพลังใจในการทำงาน ขอให้ขยัน มีความประหยัด แล้วก็ใช้ชีวิตความเป็นอยู่อย่างพอเพียง รักษาศีล 2 ทั้งหมดนี้คือ ทางออกทางรอดของเกษตรกรไทย ใครทำได้ก็ประสบความสำเร็จ..เจริญธรรม



# การเริ่มต้นง่ายๆ ที่คุณสามารถช่วยลดภาวะโลกร้อนได้

แปลจากรายการ Oprah Winfrey Show

ซึ่งนำเสนอผ่าน [www.oprah.com](http://www.oprah.com)

แปลโดยอู๋อี

**โอบีร์ลัส วินฟรีย์** นักจัดรายการโทรทัศน์สตรีผิวดำของสหรัฐอเมริกาที่มีชื่อเสียงอย่างมาก ได้จัดรายการเกี่ยวกับวิธีการที่จะช่วยลดภาวะโลกร้อนได้ โดยแควร์รับเชิญของเธอคนหนึ่งคือ **ชิมราน เซติ** ผู้เชี่ยวชาญด้านสิ่งแวดล้อม

ชิมรานกล่าวว่า วิธีง่ายที่สุดที่เราสามารถช่วยลดภาวะโลกร้อนได้คือ เมื่อเราจับจ่ายสินค้าจากซูเปอร์มาร์เก็ต ซึ่งปัจจุบันมีสินค้าหลายอย่างบรรจุในภาชนะพลาสติก ดังนั้นเราควรเลือกซื้อสินค้าที่ใช้บรรจุภัณฑ์เหล่านี้น้อยที่สุด และในการเลือกซื้อผัก ผลไม้ให้พยายามเลือกผัก ผลไม้ไร้สารเคมี เนื่องจากการใช้ยาฆ่าแมลงหรือสารเคมีที่ใช้เร่งผลผลิตเป็นการสิ้นเปลืองและใช้พลังงานของโลกโดยไม่จำเป็น สิ่งนี้นอกจากช่วยสุขภาพของโลกแล้วยังดีต่อสุขภาพตัวคุณด้วย

เรื่องการใช้ถุง มีคำถามบ่อยๆว่า “ควรใช้ถุงพลาสติกหรือถุงกระดาษดี?” คำตอบที่ถูกต้องสำหรับการรักษาสิ่งแวดล้อม ชิมรานกล่าวว่า ไม่ดีทั้งคู่ในแต่ละปี ถุงพลาสติกมากกว่า ๓๐๐ ล้านใบถูกโยนทิ้งในประเทศอเมริกา และต้องใช้เวลาถึง ๑,๐๐๐ ปีในการย่อยสลายถุงพลาสติกเหล่านั้น สำหรับถุงกระดาษแม้จะย่อยสลายได้ง่ายกว่า แต่มีการประมาณการว่าต้องตัดต้นไม้ถึง ๑๔ ล้านต้นในการผลิตถุงกระดาษ ๑,๐๐๐ ล้านใบ ทางออกสำหรับสิ่งนี้คืออะไร? คุณควรนำถุงผ้าฝ่ายไปใส่เองเมื่อคุณจับจ่ายสินค้า โดยโอบีร์ลัสกล่าวเสริมว่า คุณสามารถชั่งถุงเมื่อมันสกปรกและนำมาใช้ได้ตลอดไป



ในเรื่องการซื้อน้ำดื่มบรรจุขวดพลาสติก ชิมรานากล่าวว่า เมื่อคุณซื้อน้ำขวดขนาดหนึ่งลิตร นั้นหมายถึงคุณใช้น้ำของโลกประมาณหกลิตร เพราะในการผลิตขวดพลาสติกนั้น บริษัทผู้ผลิตขวดใช้น้ำประมาณห้าลิตรในการทำให้ขวดพลาสติกเย็นลง และในการเลือกขวดพลาสติก คุณควรแน่ใจว่าเป็นขวดพลาสติกที่ปลอดภัยในการใช้บรรจุน้ำดื่ม **ถ้าคุณเติมน้ำจากขวดพลาสติกและคุณรู้สึกได้ถึงกลิ่นหรือแม้กระทั่งรสชาติของพลาสติก นั้นหมายถึงสารเคมีที่อันตรายจากพลาสติกเข้าสู่ร่างกายคุณเช่นกัน**

แซกรับเชิญอีกท่านคือ **อิลิซาเบธ โรเจอร์** ซึ่งเป็นคุณแม่คนหนึ่งที่ต้องทำงานบ้านด้วย แต่เธอมีความใส่ใจในการรักษาสีผิวแวลลอมเป็นอย่างมาก เธอกล่าวว่า เพียงแค่ทุกคนลดการใช้กระดาษทิชชูเพียงแค่หนึ่งแผ่นต่อวันก็ช่วยทำให้เกิดความแตกต่างที่ยิ่งใหญ่ “ปัจจุบัน คนอเมริกันใช้กระดาษทิชชู ประมาณ ๒,๒๐๐ แผ่น ต่อคนต่อปีโดยเฉลี่ย ดังนั้นถ้าลดการใช้แค่เพียงหนึ่งแผ่นต่อวัน เราสามารถลดขยะตรงนี้ปีละประมาณพันล้านปอนด์ทีเดียว”

นอกจากนั้น อิลิซาเบธกล่าวว่า สลิปจากเครื่องเอทีเอ็มจำนวน ๘,๐๐๐ ใบต่อปี กระจัดกระจายอยู่บนโลกของเราในปัจจุบัน เธอกล่าวว่าถ้าทุกคนไม่เอาสลิปรายการจากเอทีเอ็ม เราสามารถประหยัดกระดาษได้ถึง ๒,๐๐๐ ล้านฟุต หรือเท่ากับความยาวที่พันเส้นศูนย์สูตรของโลกได้ถึง ๑๕ ครั้ง

เป็นเวลาหลายปีที่ครอบครัวบาร์เน็ตใช้ชีวิตเหมือนคนอเมริกันทั่วไป จนกระทั่งในปี ค.ศ. ๒๐๐๔ เมื่อครอบครัวนี้เริ่มมองเห็นสัญญาณเตือนภัยที่ไม่คาดคิดมาก่อน และเปลี่ยนวิถีชีวิตครอบครัวนี้ให้หันมาใส่ใจสิ่งแวดล้อม

**สโลนและโรเจอร์ บาร์เน็ต** เริ่มสังเกตเห็นปัญหาสุขภาพของลูกชายวัย ๓ ขวบของพวกเขา ในตอนแรกๆนั้น ลูกชายของเขามีอาการไออย่างต่อเนื่อง และแล้ววันหนึ่งหัวใจของเด็กชายเต้นเร็วกว่าปกติเขาจึงรีบนำบุตรชายส่งห้องฉุกเฉินทันที โรเจอร์กล่าวว่า “ผมไม่รู้ว่าจะต้องเสียลูกไปในตอนนั้นหรือไม่ หมอบอกผมว่าลูกผมเป็นโรคระบบทางเดินหายใจ และกำลังจะกลายเป็นโรคหืดหอบ”

สโลนเริ่มค้นหาแหล่งของสารเคมีที่ทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับปอดของลูกชาย แหล่งแรกๆที่เธอเจอก็คือในบ้านของเธอเอง จากคำกล่าวของแพทย์ ผลิตภัณฑ์ที่ใช้ในบ้านหลายชนิด เช่น น้ำยาล้างห้องน้ำ น้ำยาถูพื้น น้ำยาทำความสะอาดครัว มีสารเคมีที่มีพิษซึ่งก่อให้เกิดโรคหืดหอบได้ ทั้งนี้ที่ครอบครัวนี้พบว่าผลิตภัณฑ์เหล่านี้เป็นอันตรายต่อสุขภาพของ



พวกเขา เขาจึงกำจัดสิ่งเหล่านี้ออกไปเพื่อให้คนทั้งบ้านหายใจสะดวกขึ้น จากนั้นครอบครัวนี้ก็หันมาใช้ผลิตภัณฑ์ที่ปลอดภัยและมีผลผลิตจากธรรมชาติแทน และลูกชายตัวน้อยของเขาก็ไม่จำเป็นต้องกลับไปโรงพยาบาลอีก

เขากล่าวว่าผลิตภัณฑ์ที่ปลอดภัยก็ใช้งานได้ดีเหมือนกัน และไม่มึนกลิ่นที่รุนแรงของน้ำหอม “ความสะอาดที่แท้จริง ไม่ใช่แค่ความสะอาดที่แท้จริงคือสิ่งที่ดีสำหรับสุขภาพของทุกคนในครอบครัว” สโลแกนกล่าว

สองสามีภรรยา รายการของโอปอริสเมื่อรับเชิญมาพูดถึงภาวะโลกร้อน เขาทั้งสองควรเริ่มต้นเป็นภาวะโลกร้อนนี้ได้ เขาประจำวันตามปกติ เช่น น้อยลง นำแก้วกาแฟไปกาแฟดื่มที่ร้านสตาร์บัคส์ แก้วลงได้ สิ่งเล็กๆน้อยๆ ที่ประจำวัน และทุกคนร่วมมือกันทำก็จะมีส่วนช่วยให้สิ่งแวดล้อมดีขึ้นได้ “ก้าวเล็กๆคือจุดเริ่มต้นที่สำคัญ” เดวิดกล่าว



**เดวิดและแคซี** เมื่อได้ชมครั้งเชิญ **อัล กอร์** เป็นแขกร้อนก็เกิดความรู้สึกว่าหน่วยเล็กๆ ที่มีส่วนช่วยเริ่มต้นเปลี่ยนแปลงชีวิตใช้เวลา ในการอาบน้ำใส่กาแฟเองเมื่อเข้าไปซื้อซึ่งช่วยลดขยะจากการใช้สามารถทำได้ในชีวิต



You've got mail

แก้วไร่แสด

**สถานการณ์อย่างนี้ต้องอ่าน mail แบบนี้  
จะได้ไม่เครียด...**

\* เกาะอะไรหาตุยากที่สุด

เกาะอกหลุด

\* โคอะไรมีแต่หนัง ไม่มีเนื้อ

โคลัมเบีย พิกเจอร์

\* ทูเรียนอะไรไม่มีหนาม

ทูเรียนกวน

\* คนที่มีขาขวาเพียงข้างเดียวเรียกว่า

คนปกติ ( ใครมีขาขวา ๒ ข้างกันละ )

\* ฟริกอะไรเอ่ยมีมือ

ฟริกชี้ฟ้า

\* ครูอะไรใช้ปากกาตามเดียว

ครูวันเพ็ญ ( one pen )

\* อะไรเอ่ยคนหนึ่งรู้ สองคนรู้ สามคนไม่รู้

ตด

\* มีคน ๒๐๐ คน รอรถไฟอยู่ อยากทราบว่าคนไหนเป็นคนอิสาน

คนที่ ๑๐๑ ( ร้อยเอ็ด )

\* ร้านอะไรที่พระไม่กล้าเดินผ่าน

ร้านรับอัดพระ

\* ทำไมเวลาข้ามถนนถึงต้องมองซ้ายทีขวาที

เพราะไม่สามารถทำพร้อมกันได้

\* โตเรียนกับโนบิตะเป็นอะไรกัน

เป็นตัวการ์ตูน



\* ปลาหมึกเพศอะไร

เพศชาย เพราะมีหนวด

\* โรงเรียนอะไรมีห้องเรียนอยู่กลางถนน

โรงเรียนสอนขับรถยนต์

\* ถ้าวันนี้เป็นวันจันทร์ วันอังคารเป็นวันอะไร

วันพรุ่งนี้

\* หมอนอะไรคนชอบ แต่ไม่ยอมนอนกอด

หมอนทอง

\* ห้องอะไรคนอินเดียชอบ

ห้องรับแขก

\* ชมรมดนตรีไทยกลัวชมรมอะไร

ชมรมจี้กัซอว์

\* จังหวัดอะไรไม่มีกระเทียมกิน

จ.กระบี่ (กระบี่ไร้เทียมทาน)

\* วัดอะไรไม่มีพระอยู่

วัดสายตาประกอบแว่น

\* อำเภอกะไรประชากรน้อยที่สุดในประเทศ

อ.สองพี่น้อง จ.สุพรรณบุรี

\* ทำไมเรือจึงเข้ามาไม่ถึงฝั่ง

เพราะสากกะเบือ ยัน เรือรบ

\* พระอะไรไม่ได้อยู่ในวัด

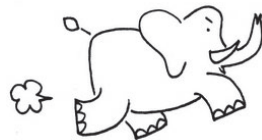
พระเอก

\* ใครเป็นผู้ค้นพบไอโอดีน

ทิง (ทิงเจอร์ไอโอดีน)

\* จังหวัดอะไรช้างไม่ชอบ

จ.พังงา



\* กาลครั้งหนึ่งในวันที่ท้องฟ้าแจ่มใส  
เจ้าลูกเป็ดขี้เหร่ตัวหนึ่งเดินเล่นไปในทุ่งนา  
เจอเข้ากับเจ้าเป็ดอันธพาลมันก็แก้งเอา  
ลูกเป็ดขี้เหร่ก็ร้องไห้กลับบ้านไปพบแม่เป็ด แม่เป็ดจึงถามว่า  
ก๊าบ ๆ ๆ ๆ



\* ดวงอาทิตย์กับประเทศจีนที่ไหนไกลกว่ากัน  
ประเทศจีน เพราะดวงอาทิตย์มองเห็นด้วยตาเปล่า  
แต่จีนมองไม่เห็น

\* สัตว์อะไรคนเป็นได้  
สัตว์แพทย์



\* ทำไมโอวัลตินถึงลัม  
เพราะมอลต์สกัด

\* เป็ดอะไรปลูกต้นไม้ได้  
เป็ดปักกิ่ง

\* สมบัติกลัวอะไรมากที่สุด  
ลาย (ลายแทงสมบัติ)

\* ปลาหมอตายเพราะอะไร  
เพราะไม่หายใจ



\* เราเข้าโรงพยาบาล เราเป็นอะไร  
เราเป็นประธาน ( ประธานของประโยค )

\* เด็กอะไรน่ากลัวที่สุด  
เด็กกำพร้า

\* น้ำท่วมเรียกอุทกภัย ไฟไหม้เรียกอะไร  
รถดับเพลิง



\* ชาติใดในเอเชีย มีโอกาสเป็นมหาอำนาจทางการเงินของโลก  
ชาติหน้า...



# โม

ต่อจากฉบับที่แล้ว

ลارا ริอส เขียน  
รัศมี กฤษณมัย แปล  
วิกกี ราโมส ภาพประกอบ

๘๘ ๑๑๔๓

ในที่สุดโมและซวนิตาก็ไปถึงน้ำตกซึ่งไหลช้าๆ และแทบไม่ส่งเสียงแต่อย่างใด เป็นแต่เพียงแอ่งน้ำที่เอื่อยเอื่อยไหลเลาะโขดหิน แล้วทั้งสองก็เห็นชายคนหนึ่งนั่งอยู่บนหินก้อนหนึ่ง

“สวัสดีครับ” เขาทัก “สาวสวยสองคนกับคางคกจอมวุ่นมาทำอะไรกันที่นี่นะ”

“คางคกนี่เป็นเพื่อนของเรา” ซวนิตาตอบอย่างกล้าหาญ

โมแปลกใจในคำตอบของเพื่อนซึ่งปกติมักจะจ้อขำ แล้วเธอก็ถามชายผู้นั้นว่า

“คุณคือใคร แล้วมาทำอะไรอยู่ที่นี่คะ”

“ฉันชื่อ เตโอฟีโล แต่เขาเรียกฉันว่า โดโลโด บ้านฉันอยู่แถวนี้ จึงมานั่งตกปลาที่แม่น้ำนี้ ถ้าพวกเขาต้องการอะไรที่ฉันช่วยได้ก็บอกนะ ด้วยความยินดีที่เดียว”

เสียงของโดโลโดดูเป็นมิตร โมซึ่งโดดเดี่ยวและขาดที่พึ่งจึงไม่แคลงใจที่จะเล่าความกังวลใจให้เขาฟัง

“เรากำลังตามหาผีเสื้อที่ชายของหนูอยู่ค่ะ หนูว่าเขาคงอยู่ใกล้ๆ แถวนี”

“เป็นไปได้หรือว่าพี่ชายหนูจะอยู่ที่นี้ ก็ในเมื่อดินแดนแถบนี้มีแต่ภูตผีของภูตเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ฉันจึงอยู่ไกลออกไปและนานๆครั้งถึงจะมาตกปลา” เขาพูดจบพร้อมรอยยิ้มมีเสน่ห์ซึ่งไม่อาจพ้นการสังเกตของโมไปได้



“แล้วพวกหนูซื้ออะไรกัน”

“เธอชื่อโม ส่วนหนูก็ฉวีนิดา”

“บางทีฉันอาจจะช่วยพวกหนูได้”

โตโลโลเสนอ “แต่ต้องมีของตอบแทน เจ้าคางคกนี่เป็นไง”

คางคกหยุดกระโดด และนิ่งไม่ไหวติง มองหน้าโม

“ไม่ได้หรอกค่ะ หนูจะให้ของมีค่าอย่างอื่นที่คุณจะชอบ แต่คุณต้องบอกก่อนว่าจะช่วยเรายังไง”

“ที่จริงฉันรู้จักมีโลนะ และทำให้เขามาที่นี่ได้ ฉันทจะดีใจมากหากเห็นพี่น้องทั้งสองได้สวมกอดกัน ยังไม่มีมนุษย์คนไหนไปถึงถ้าที่เขาพำนัก แต่ฉันเอาเขามาอยู่ต่อหน้าพวกเธอได้เลย”

“คุณโตโลโลคะ ถ้าเป็นไปได้จริงได้โปรดช่วยเราด้วยเถิด หนูอยากพบพี่ชายค่ะ”

“เราจะได้รับกลับบ้านกัน” ฉวีนิดาพูดอย่างหมดความอดทน

โตโลโลดูมือไม่อาจปิดบังท่าทางยินดีได้ แล้วเริ่มตีมือข้างหนึ่งกับอีกข้างราวกับกำลังปรบมือซ้ำๆ แล้วมีโลก็ปรากฏตัวขึ้น

“ตอนนี้หนูจะให้ของที่หนูสัญญาให้กับฉันหรือยัง แม่สาวน้อย”

โมหยิบหินสีแดงออกมาจากเสื้อและยื่นให้เขา เขอมองดูพี่ชายซึ่งไม่พูด

ไม่เคลื่อนไหว แต่เธอก็ตั้งใจเสียจนอยากจะรีบเข้าไปทักทายเขา ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงจุกกมมีดกรีดฝ่าอากาศมาว่า

“ระวังโม อย่าแตะต้องตัวมีโล”

มีเสียงตะโกนสั่ง แล้วโมเช็กก็ปรากฏตัวขึ้นอย่างน่าประหลาดใจต่อหน้าต่อตาทุกคน เขามาถึงตัวเด็กสาวทั้งสองได้อย่างไรไม่มีใครอธิบายได้

“โมเช โมเช ดีใจจังที่เธอมา” โมร้อง เธอไม่รู้อะไรอย่างไรดี ทั้งต้องการจะเข้าไปทักพี่ชาย และสวมกอดเพื่อนในขณะเดียวกัน

ทันใดนั้นร่างของมีโลก็ค่อยๆ จางหายไปราวหมอกควัน

“อะไรกันนี่” โมร้องด้วยความทุกข์ระทม

“พี่ชายเธอต้องมนตร์และเราต้องช่วยเขา ผู้ชายคนนั้นเป็นใครกัน” เขาลามพลงชี้มือไปที่โตโลโล

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเขาเป็นใคร มาทำอะไรที่นี่” โมตอบ

“โมเช เธอเห็นซานตืออาโกหรือเปล่า เราพลัดหลงกับเขาตอนมาถึงก้อนหินนะ” ฉวีนิดาเล่า

“ไม่ต้องห่วง เขากำลังคอยเราอยู่ใกล้ๆ นี่เอง”

ทันใดนั้นก็มมีเสียงตะโกนดังลั่นว่า “โอ๊ย มันใหม่ฉันท หินแดงนี้มีไฟ



อยู่ข้างใน ร้ายไปกว่านั้นคือฉันดื่บมันไม่ได้ เด็กเวอร์นี่ แกโกหกฉัน”

“หนูตั้งใจจะให้มันเป็นของขวัญให้คุณจริงๆ และไม่ได้คิดว่ามันจะไหม้”

“แก นิ่งทฤษฎ นิ่งซีโกหกเหมือนตาของแก ลูกไม้หล่นไม่ไกลต้นจริงๆ” โมแปลกใจมากที่เขาเอ่ยถึงตา แต่ก็กล้าพอที่จะตอบเขาไปว่า

“ตาของหนูไม่ใช่คนทฤษฎหรือซีโกหก หนูก็เหมือนกัน แต่คงมีใครสักคนที่เล่นไม่ซื่อ และต้องเป็นคุณแน่ ซึ่งสัญญาว่าจะให้หนูพบพี่ชาย แต่แล้วเขาก็หายตัวไป”

โดโลโลไม่ตอบ ผิวหนังร้อนไหม้ทำให้เขาทนแทบไม่ได้ เขากระโดดไปอยู่หน้าน้ำตกและจุ่มมือลงไปแช่น้ำ ทันใดนั้นน้ำตกก็หยุดไหลและกลายเป็นประตู

โลสตีเขียว มีโลยื่นแสร์วีสร้อยอยู่หลังประตู  
บานนั้น รวากับรอกคอยให้มันนครวีเศษ  
มาเปิดมันออก

“มีโล” โมกรีดร้อง “เราต้องทำยัง  
ไปถึงจะเอาพี่ออกมาจากที่นั่นได้”

“ฮ่า ฮ่า!” โดโลโลซึ่งสามารถดับ  
ไฟในหินที่ร้อนให้เย็นลงได้ร้องอย่างลึงโลด  
“เขาไม่มีทางออกไปจากที่นั่นได้หรอก”

หนุ่มสาวทั้งสามร้อนใจยิ่งนัก กุ๊ส  
เริ่มบินโฉบไปมาเหนือพวกเขา ทำให้  
บรรยากาศมืดทึม

“ขอให้ชิโอบและชูเกียทั้งหมดจาก  
เผ่าของข้าได้โปรดช่วยด้วยเถิด” โมร้องขอ

“ข้าต้องทำอย่างไรถึงจะเอามีโลออก  
มาขึ้นเคียงข้างเราได้กรุณาเถอะชิโอบ ท่าน  
ผู้สร้างข้าเช่นเดียวกับเมล็ดข้าวโพด ผล  
โกโก้และสหายแห่งสายลม ท่านคงส่งข้า  
มายังผืนดินนี้เพื่อทำอะไรสักอย่าง... ถ้า  
เพื่อช่วยเหลือนีโลแล้วละก็ โปรดบอก  
ด้วยเถิดว่าข้าต้องทำอะไร”

โมอ่อนวอนจากส่วนลึกของจิตใจ  
เธอรู้สึกสิ้นไร้เรี่ยวแรงและเป็นทุกข์มาก  
เมื่อเห็นพี่ชายถูกขังไว้ น้ำในแม่น้ำแข็ง  
เสมือนเป็นหยกชิ้นเดียวกับที่ไปจรด  
ประตูอันมีร่างของมีโลอยู่ภายใน โมเดิน  
เข้าใกล้แล้วจับขอบประตูรวมทั้งพื้นผิว  
เพื่อพยายามหาช่องที่ตนจะแทรกเข้าไปได้  
แต่เมื่อความพยายามไร้ผล โมก็ไม่อาจคุม

สติได้ชั่วขณะ เธอกำหมัดทุบประตู  
ร้องให้สะอึกสะอื้น เพื่อนๆ ก้าวเข้าไปหาเพื่อ  
ปลอบประโลมแต่โดโลโลก็ร่ายมนตร์ให้พวกเขา  
หยุด ขณะที่ดวงตาของมันลุกโชน โฆเซ  
ฉวนิตากรีดร้อง ตัวแข็งทื่อ

ด้วยเหตุนี้จึงหันมามองโดโลโล  
แต่ดวงตาของมันกลับไร้ประกาย ริมฝีปาก  
และเย็บยิ้มเผยให้เห็นฟันเกไม่เปรี๊ยะเย็บ  
โมนั้นแยกแยะเงตผีซึ่งปรากฏตัวในชุดดำ  
และมีดวงตาสีแดงได้ พวกมันมองดูเธอ  
อย่างหยิ่งผยอง

“ฮ่า ฮ่า มีโลไม่มีวันได้ออกมาจาก  
ที่นั่นหรอก” โดโลโลกล่าวซ้ำ คางคก  
กระโดดไปข้างหน้า และพูดเสียงแหบๆ ว่า

“โมเป็นคนเดียวที่จะทำให้นัมนตร์  
เสื่อมลงได้”

ทุกคนประหลาดใจยิ่งนักที่ได้ยิน  
เสียงจากคางคก และโมก็รีบหันไปร้องถามว่า  
“ด้วยวิธีไหนกันล่ะ ฉันต้องทำ  
อย่างไรถึงจะช่วยพี่ชายได้”

“โมมีพลังที่จะจัดการได้” คางคก  
พูดอีกครั้ง เกิดความเงิบที่นึ่งสนิท เด็ก  
สาวปิดตาและพนมมือ

“ฉันจะเอาเธอออกมาจากที่นั่น ฉัน  
รู้ว่าต้องทำได้” เธอพูดอย่างแน่วแน่ ขณะที่  
รู้สึกว่ามีแสงสีน้ำเงินแทรกเข้าไปในร่างเธอ  
เด็กสาวพยายามติดต่อกับมีโลทางความคิด  
แต่ก็ได้ยินเพียงเสียงขอความช่วยเหลือ

“ที่ต้องการความช่วยเหลือ โม่ ช่วย  
พี่ด้วย”

โม่เซ ชวนิตา โดโลโล คางคก  
และกูดฟีปีศาจต่างหยุดหายใจ ไม่มีใคร  
พูดอะไร ทุกสิ่งเงียบสงัด บางสิ่งบางอย่าง  
กำลังจะเกิดขึ้น...

ทันใดนั้น โม่ก็จำได้ว่า มีโลเคย  
บอกไว้ครั้งหนึ่งว่า ‘หลังน้ำตกมีรอยแยก  
แคบๆ ซึ่งมีแต่กูดฟีของก๊อตเท่านั้นที่จะ  
แทรกผ่านไปได้’ เด็กสาวมองไปยังประตู  
หยกอย่างระมัดระวังด้วยความกระวนกระวาย  
ใจ เธอเอามือจับด้านล่างของประตู

“ตรงนี้มีรอยแยก มันแคบมาก แต่  
บางทีฉันอาจจะแทรกเข้าไปได้”

เสียงหัวเราะของโดโลโลทำให้เด็ก  
ทั้งสามกลัวมาก แสงสีม่วงของโลกแห่ง  
กูดฟีทั้งเข้มขึ้นและโศกเศร้า ความ  
ตึงเครียดทวีความรุนแรงขึ้น เหล่ากูดฟี  
ปีศาจตาแดงเริ่มต้นร้องอย่างบ้าคลั่ง

โม่มองมายังโม่เซ ซึ่งได้ส่งสายตา  
แสดงความรักและพลังที่โม่ต้องการอย่าง  
ยิ่งในขณะนั้นไปให้ เด็กสาวก้มตัวลงด้วย  
ความกลัวไม่สนใจเสียงกรี๊ดร้องแหลม  
เล็ก เธอมุดหัวและไหล่เข้าไปในรอยแยก  
แต่มันยากมากที่จะแทรกตัวผ่านไปอีกฝั่งได้  
เธอพยายามดันส่วนที่เหลือของร่างกาย  
เข้าไป และทันใดนั้นก็รู้สึกเหมือนติดกับ  
ขยับเขยื้อนไม่ได้ โม่เซอยากเข้าไปช่วย

แต่เจ้าคางคกก็ห้ามด้วยเสียงแหบแห้งว่า

“โม่ต้องตัดสินใจเองว่าจะทำ  
อย่างไร ปล่อยให้เธอตามลำพังเถอะ”

“แต่ถ้าเธอเข้าไปในนั้น เธอก็อาจ  
ต้องมนตร์ด้วยเหมือนกัน” ชวนิตาร้องให้

“มันจะตายແหวงแก่เหมือนแมลง  
สาบอยู่ที่นั่น” โดโลโลตะโกน

“โม่ต้องเสี่ยงภัยครั้งนี้... มันเป็น  
ความสมัครใจของเธอ และไม่ควรจะมีใคร  
เข้าไปมีส่วนร่วม” คางคกว่า

โม่พยายามต่อไป รู้สึกถึงความ  
เย็นเยียบตามใบหน้า ลำคอและไหล่ข้าง  
หนึ่งของเธอ ซึ่งผ่านลอดเข้าไปด้วยความ  
พยายามอันยิ่งยวด ดวงตารันด้วยน้ำตา  
จมูกก็เปียกชื้น ในที่สุดเธอยับไหล่อีกข้าง  
และหันออกได้ แต่รู้สึกเหมือนขาดอากาศ  
เพราะท้องยังติดอยู่ มันเหมือนรอยแยก  
บีบรัดเธอไว้

“ฉันต้องลอดไปให้ได้ ฉันทำได้แน่  
มีโลต้องการฉัน”

แม้จะอ่อนเปลี้ยแต่โม่ก็สามารถดัน  
ร่างของตนผ่านช่องแคบๆ นั้นได้ทีละน้อยๆ  
ขณะเดียวกันก็เจ็บปวดและเหมือนถูกบีบ  
รัด ในที่สุดเธอก็ผ่านไปอีกฝั่งหนึ่งได้ด้วย  
พลังกำลังอันยิ่งยวด โม่หอบอึด ๆ และ  
ซา เธอหยุดนิ่ง รวบรวมพลังกลับคืนมา  
และก้าวเข้าไปใกล้มีโล แต่แล้วเธอก็เห็น  
ว่าสายตาของเขาว่างเปล่า ความเงียบสงัด

เข้าครอบคลุมาณาบริเวณ จะรับรู้ได้  
เพียงความหนาวเย็นที่ทำให้ฟันกระทบ  
กันก็ๆ

“ฉันต้องควบคุมตัวเองและคิดถึง  
เรื่องอื่น”

เธอหายใจเข้าลึกๆ พร้อมกับ  
ปล่อยความคิดให้ล่องลอยไปยังกระท่อม  
เด็กสาวคิดถึงแม่ ตา และยามบ่ายอุ่นๆ  
ที่มีสายลมอ่อนๆ อบอุ่นด้วยกลิ่นดิน  
ควาสโกล รวมถึงขณะกินส้มอยู่กับเพื่อนๆ

เธอคิดถึงโมเซเช่นกัน คิดถึง  
สายตาที่เต็มไปด้วยความรัก และแล้วร่าง  
กายเธอก็กลับอบอุ่นขึ้นทีละน้อย ๆ

“ฉันสามารถควบคุมความเย็นได้แล้ว  
และไม่มีใครจะมาร้ายมนตร์ใส่ฉัน ณ  
ดินแดนของภูตผีปีศาจแห่งคูสนี้ได้อีก” โม  
พูดด้วยความมั่นใจ

มีโลกก้าวออกมาก้าวหนึ่ง

โมพยายามติดต่อทางจิตกับพี่ชาย  
แต่แทบไม่ได้ยินแม้เสียงร้องขอความช่วยเหลือ

แล้วเธอก็เข้าใจว่ามีเพียงชิโบ  
เท่านั้นที่จะช่วยเธอได้ เด็กสาวหลับตา  
สวดขอพลังกำลังและปรีชาญาณซึ่งเธอ  
ต้องการจากชิโบ จากนั้นจึงพูดกับพี่ชาย

“สมองของพี่แข็ง เพราะต้องมนตร์  
สะกด แต่ตอนนี้พี่ต้องพยายามคิดถึงพระ  
อาทิตย์เจ็ดจ้า ที่มีคนสกัดกั้นไม่ให้พี่ได้

พบเห็นมาหลายปีแล้ว แสงแดดจะให้  
ความอบอุ่น พลัง ความสว่างและชีวิต...”

มีโลกก้าวออกมาอีกก้าว

“เราเป็นแมลลิตพันธุ์และต้องแพร่  
พันธุ์ด้วยแสงแดด พวกเรารักพี่มีโล  
และต้องการพี่”

น้ำตากลบตาโมและไหลอาบแก้ม

“พี่มีโล หัวใจของพี่ต้องได้รับความ  
อบอุ่นจากความรัก” โมสะอื้น “เราต้องให้  
อภัยคนที่ทำร้ายเรา”

ประตูหยกเริ่มแตกและในที่สุดก็พัง  
ครืนลงมาแยกเป็นพันๆ เสียง มนตราถูก  
ทำลายลงจนสิ้นแล้ว

“พี่มีโล” โมตะโกนร้องด้วยความ  
ยินดี

“น้องน้อยพี่รู้ว่าเธอต้องช่วยพี่ได้”

พวกเขาออกกันอย่างอ่อนโยน  
เช่นเดียวกับครั้งโมยังเด็กและมีโลกอยู่ดู  
แลเธอ

โดโลโลโกรจนหน้าเขียว และ  
บิตมือคล้ำๆ ด้วยความกระวนกระวาย  
มีโลชี้ไปที่เขาและพูดว่า

“เขากับคู่อร้ายมนตร์สะกดพี่  
เพราะพี่ไม่ได้มอบของบรรณาการ เขาขอ  
ให้พี่ทำกลองเพื่อเรียกพลังชั่วร้ายแต่พี่  
ปฏิเสธ”

“เราลืมเรื่องราวในอดีตเสียเถอะค่ะ” โม  
ว่า “เพื่อนๆ หนูก็มากันเพื่อช่วยตามหาพี่”

“นี่ยังขาดซานตืออีกคนที่อยู่ไกลๆ แลวนี่” โม่เซพุดพลงเดินยิ้มเข้ามาใกล้

ขณะนั้นเองทุกคนเพิ่งรู้ว่าโดโลโดและเหล่าภูตผีหายตัวไปหมดแล้ว

ทั้งโม่เซและฉวนนิตา ต่างจับมือกับมีโลด้วยสัญญาแห่งมิตรภาพ

“มือเธอเย็นจริงๆ เลยฉวนนิตา” มีโลพุดหัวเราะ

“ฉันยังกลัวไม่หายกับเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้”

“ได้เวลากลับบ้านแล้วละ” โม่เซแฉะ

“เรารีบไปจากที่นี่กันเถอะ เร็วที่สุดเท่าไรยี่ดี ดินแดนแห่งนี้ทำให้ฉันจับไข้” ฉวนนิตาว่า

เจ้าคางคกกระโดดไกลไปอยู่ข้างๆ โม่แล้วพุดว่า

“ฉันจะช่วยพวกเธอให้ออกไปจากที่นี่”

แล้วทุกคนก็เริ่มย่างก้าวอย่างมั่นใจออกเดินไปตามทางที่คางคกกระโดดนำไป

เมื่อมาถึงพรมแดนโลกแห่งภูตผีเจ้าคางคกก็หันกลับมาพุดว่า

“ฉันมาเป็นเพื่อนได้ถึงที่นี่เท่านั้น ฉันทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับพ่อของโมงานของฉันเสร็จสิ้นลงแล้ว”

เจ้าคางคกกลายร่างเป็นหมอกจางๆ หายวับไป

โมกล่าวลาด้วยน้ำตาแห่งความดีันตันและรู้คุณ

“ขอบคุณมากค่ะ พ่อ ขอบคุณมากค่ะ ชิโบ”



(โปรดอ่านตอนจบฉบับหน้า)

## รู้ไว้ใช้ว่า

บางกรังไปนั่งกินน้ำแข็งก้อนในร้านอาหาร บางกรังก้อนน้ำแข็งใสแจ้วใสสะอาดสะอาดน่าดื่มกิน แต่บางกรังก็ชุน พลอยทำให้น้ำเปลาในแก้วไม่ใสไปด้วย ความแตกต่างของก้อนน้ำแข็งต่างกันเพราะขบวนการทำ ถ้าใช้น้ำร้อนทำน้ำแข็ง น้ำแข็งจะใสกว่าใช้น้ำเย็น แต่การใช้น้ำเย็นก็ทำให้น้ำแข็งเป็นก้อนเร็วกว่าน้ำร้อน



# ตื่นเห็ดโคนงูแม่แม่เบีย - แห่ขอหวย!



**ตื่น! เห็ดโคนประหลาด  
งูแม่แม่เบีย-แห่ขอหวย!**

อีกแล้ว! ตื่นเห็ดโคนประหลาด มีลักษณะคล้ายงูนอนขดตัวแม่แม่เบีย ชาวสบปราบ ลำปาง แห่นำดอกไม้รูปเทียน-ขอเลขเด็ด

ผู้สื่อข่าวรายงานว่า หลังจากทางจังหวัดลำปาง ออกหน่วยจังหวัดเคลื่อนที่ตามโครงการ หน่วยเคลื่อนที่บำบัดทุกข์บำรุงสุข ที่บ้านทุ่ง ม.๔ ต.สบปราบ อ.สบปราบ จ.ลำปาง ซึ่งมีหน่วยงานราชการ ชาวบ้านร่วมงานจำนวนมาก ปรากฏว่ามีชาวบ้านซึ่งมาร่วมงาน ได้พากันเล่าลือว่า มีคนนำเห็ดรูปร่างคล้ายงูออกมาโชว์ภายในงาน

ทั้งนี้ ผู้สื่อข่าวได้ไปพิสูจน์และพบกลุ่มชาวบ้านจำนวนมากกำลังพากันมุงดู ซึ่งเมื่อเข้าไปดูก็พบเห็ดโคนรูปร่างประหลาด ขนาดฐานประมาณ ๑๒ นิ้ว สูงประมาณ ๑๐ นิ้ว คล้ายงูม้วนหางและลำตัว ขดตัวชูหัวแม่แม่เบีย ซึ่งสร้างความแปลกประหลาดต่อผู้พบเห็นอย่างมาก

ผู้สื่อข่าวรายงานว่า ชาวบ้านบางรายได้นำกล้องมาถ่ายเก็บไว้เป็นที่ระลึก และบางคนได้นำดอกไม้รูปเทียนมากราบไหว้ ซึ่งทุกคนที่เห็นบอกเป็นเสียงเดียวกันว่า ไม่เคยเห็นมาก่อน โดยปกติเห็ดโคนจะออกเป็นดอกเหมือนเห็ดทั่วไป แต่มาพบเห็ดโคนลักษณะนี้ถือว่าแปลกมาก

ด้านเจ้าของเห็ดโคนที่มีลักษณะ  
ประหลาด ซึ่งไม่ยอมเปิดชื่อและไม่อยาก  
เป็นข่าว แต่ก็ยินยอมจะบอกเล่ารายละเอียด  
กับผู้สื่อข่าวว่า ได้ไปพบเห็ดโคนประหลาด  
เมื่อ ๒ วันก่อน โดยไปกับเพื่อนบ้านออกไป  
หาเห็ดและของป่าที่บริเวณป่าบนภูเขา  
เหนือหมู่บ้านสมัย ต.สมัย อ.สบปราบ จ.ลำปาง



ทั้งนี้ ขณะที่ต่างคนต่างพากันหาเห็ดอยู่นั้น เขาก็ได้สังเกตเห็นว่า ที่ใต้ต้นไม้ใหญ่  
มีเห็ดโคนที่ออกมามีสีขาว และมีลักษณะคล้ายงูที่กำลังนอนขดตัวอยู่ ซึ่งตอนแรกคิดว่า  
เป็นงูจริงๆ แต่พอเข้าไปดูใกล้ๆ จึงพบเป็นเห็ดโคนจึงได้เก็บมาและกลับมาเก็บที่บ้าน  
และให้เพื่อนบ้านดู

"พอทุกคนมาดู ต่างพากันวิพากษ์วิจารณ์ไปต่างๆ นานา พอทราบข่าวทางจังหวัด  
มาออกหน่วยเคลื่อนที่ จึงนำมาให้ชาวบ้านดู และพากันฮือฮาอย่างมาก เห็ดนี้ ผมเอง  
เห็นว่ามันแปลกดีและจะเก็บมาไว้ที่บ้าน ที่ผ่านมามีเพื่อนบ้านในหมู่บ้านข้างเคียงและ  
ต่างหมู่บ้านทราบข่าวได้พากันนำเอาดอกไม้รูปเทียน มาขอเลขเด็ดกันเป็นจำนวนมาก  
และต่างพากันวิพากษ์วิจารณ์ว่า ไม่เคยพบเคยเห็นเห็ดโคนที่มีลักษณะดังกล่าว ซึ่งผมก็  
จะเก็บไว้ที่บ้านต่อไป"

คมชัดลึก ๒๗ กค ๒๕๕๔

หมายเหตุ : ถึงแม้จะบอกว่าเป็นความเชื่อส่วนบุคคลก็ตาม แต่บุคคลที่ว่าจะก็ร้อยก็ล้าน  
คนก็ไม่อาจทราบได้ในเมืองไทยเรา ประเทศแถบทางยุโรปที่มีภูมิอากาศร้อนชื้นในหน้าร้อน  
จะเห็นเห็ดโคนประเภทนี้เกิดขึ้นอยู่ทั่วไป ทั้งที่สวนหลังบ้านและในป่า จะเอามาแสดงก็  
คงไม่มีคนมาราบไหว้หรือมีนักข่าวมาสัมภาษณ์

โดยส่วนตัว ไม่มีความเห็นเรื่องคนที่นำเห็ดมาโชว์ แต่สงสัยคนที่ไปจุดธูปเทียน  
กราบไหว้มากกว่า !

เมืองไทยรวบรวมความแปลกไว้หลายอย่าง แม้แต่การใช้ซากกะบือในรัฐสภา  
(แทนที่จะใช้ในครัว) ก็มีกันบ่อยมาก

Amazing Thailand !

